

Ama at Anak

Pundamental na mga Artikulo

Adrian Ebens

Ama at Anak

Pundamental na mga Artikulo

2010-2013

Adrian Ebens

Maranathamedia.com

<https://maranathamedia-philippines.com/>

Mayo 2020

Talaan ng Nilalaman

Panimula	6
Paunang Salita	10
Ang Walang Hanggang Tanong	13
Halika sa Pangalan ng Ama	19
Bakit Naiinggit si Lucifer sa Anak ng Diyos?	23
Ang Trinidad at ang Pagkawala ng Pagkakakilanlan	31
Dalawahang Awtoridad.....	41
Sa Pagmamasisid, Tayo ay Nababago.....	48
Ang Malubhang Bunga ng Labis na Pagpapaliwanag sa Salita ng Diyos	52
Labis na Pagpapaliwanag sa Salita Bahagi 2 – Ang Espiritu ng Katotohanan .	55
Sino ang Tatlong Nilalang na Ito?.....	60
Walang Ibang Pundasyon.....	65
Upang Makilala ang Ama	75
Ang Diyos ni Hesu-Kristo	79
Magkakatulad na Reyalidad at ang Trinidad.....	84
Ang Simula ng Diyos na Trinidad.....	87
Linlangin, Kung Maaari, Maging ang mga Hinirang – Ama ng Trinidad laban sa Ama ng Bibliya.....	91
Kapag ang Kailan ay Naging Kahit Kailan	93
Ang Nag-iisang Nilalang sa Buong Sansinukob at Wala Nang Iba Kundi Siya .	95
Si Hesus ba ay Tagapagturo ng Trinidad?	104
Hindi Ikinatuwirang Siya’y Umaagaw.....	109
Ikaw ba ay Ligtas?	117

Banal na Huwaran – Araw at Buwan, ang Sabbath at ang Kautusan.....	120
Banal na Huwaran – Susi sa Kautusan	131
Ang Banal na Huwaran ng Krus	143
Ang Kautusan ng Marunong ay Bukal ng Buhay	160
Ako ay Isang Makasalanang Tao	168
Pagninilay ng Isang Taong Laodicea.....	171
Aking Dugo Ama, Aking Dugo, Aking Dugo, Aking Dugo!	175
Sina Whidden, Wieland at J.H. Waggoner tungkol sa Pagbabayad-sala.....	179
Ang Aking Relasyon sa Iglesia ng mga Adventist	185
Ang Paglalakbay ni Abraham sa Genesis 12, Isang Huwaran para sa mga Adventist	191
Si Abraham at ang Adventist – Isang Pagkakatulad Bahagi 2	194
Ang Adbentismo at ang Pitong Iglesia	196
Bakit Ako Kumakapit sa Aking mga Kapatid na Adventist	202
Bakit Ako Nananatiling Bahagi ng Iglesia ng Seventh-Day Adventist	206
Huwag Kang Magsasalita ng Masama Laban sa Pinuno ng Iyong Bayan	211
Mga Araw ng Alitan.....	217
Ang Kasaysayan ay Nauulit – Mga Aral para sa atin	223
Ebanghelyo ng Karapatan o Pribilehiyo at ang Ordinasyon ng Kababaihan .	228
Ang Balangkas ng Fountarian.....	235

Panimula

"Wala tayong dapat ikatakot sa hinaharap, maliban kung ating kalilimutan ang paraan ng pamamatnubay sa atin ng Panginoon at ang Kanyang mga aral sa ating nakaraang kasaysayan."--*"Life Sketches," p. 196.*

Ako'y nakaupo rito sa simula ng isang bagong taon sa kalendaryong Hudyo, matapos ang bagong buwan at sampung araw bago ang Paskuwa. Ika-26 ng Marso, 2020 ngayon, at sa ngayon ay pinagpala akong matamasa ang aking pansamantalang tahanan sa 24 Francesca Street, habang ang karamihan sa mundo ay nasa lockdown at kuwarentenas dahil sa Covid-19 virus. Pumasok sa isipan ni Pastor Adrian, isang ideya na matagal na rin niyang iniisip, na tipunin ang mga lumang artikulo at ilathala ang mga ito sa isang aklat.

Lahat tayo ay pumasok sa mensahe tungkol sa Ama at Anak sa magkakaibang panahon, at bagaman hindi nasusukat ang ating kahalagahan batay sa tagal ng pagkaunawa natin sa katotohanang ito, kailangan din nating tanggapin na may mga nauna sa atin na dapat nating kilalanin at pasalamatan. Marami sa mga bahagi ng mensaheng ito na ngayon ay ating tinatanggap nang parang karaniwan na lamang, ay pinagsikapang buuin noong panahong wala pang internet at napakahirap makahanap ng mga sanggunian. At kahit marami ang naging pangunahin sa pagpapahayag ng iisang tunay na Diyos at ng Kanyang Anak, pinagkalooban ng Diyos si Pastor Adrian ng isang natatanging pananaw hinggil sa isyu ng Ama at Anak, at ito ay ang pagsusuri mula sa pananaw ng relasyon kumpara sa pagganap, isa itong bagay na hindi ko pa nakita sa ibang dako. Ang pagiging natatangi ng kanyang 1888 na pananaw tungkol sa Ama at Anak ay lalo pang nagpapatingkad sa kahalagahan ng pinagmulan at pag-unlad ng mensaheng ito.

"Ang mga pumapasok sa gawain sa kasalukuyang panahon ay may kaunti lamang na kaalaman tungkol sa pagtitimpi at pagsasakripisyo ng mga naunang pinasan ng Panginoon ang bigat ng Kanyang gawain sa pasimula. Ang mga karanasan ng nakaraan ay dapat muling isalaysay sa kanila nang paulit-ulit; sapagkat sila ang magpapatuloy ng gawain sa parehong pagpapakumbaba at pagsasakripisyo na siyang naging katangian ng mga tapat na manggagawa noon."—*E. G. White, Review and Herald, June 3, 1902.*

Kung paanong ang mga naunang tagapagtatag ng kilusang Adventist ay dumaan sa mas mahirap na kalagayan kaysa sa mga sumunod sa kanila, ganoon din ang naranasan ng mga unang nanampalataya sa mensahe ng Ama at Anak, mga tagapag-ingat ng mga pista, at mga naniniwala sa Karakter ng Diyos. Sila ay sinalubong ng paghamak, awa, at kawalang-interes. Pinalayas sila mula sa mga iglesia; ang kanilang mga pamilya ay nahati dahil sa alitan na dulot ng paninindigang naiiba sa paniniwala ng nakararami. Wala silang online na komunidad na magsisilbing grupo ng suporta. Gaya rin noong mga unang araw ng pagpapanatili ng Sabbath, kung saan may mga tao na inakalang sila lamang ang nag-iingat ng Sabado bilang Sabbath, ganoon din ang naranasan ng ilang mananampalataya sa mensahe ng Ama at Anak at ng mga nag-iingat ng mga palatuntunan ng Diyos.

Naalala ko noong ako'y pumunta sa South Africa, isang nakatatandang ginang ang nagsabi sa akin kung gaano kahalaga sa kanila ang mga aklat ni Robert Wieland, isang bagay na napakahalaga at bihira, ikinuwento rin niya na ang mensahe ng 1888 ay kinamumuhian sa kanilang mga iglesia. Mahirap itong isipin para sa atin na ngayon ay medyo pamilyar na sa terminong 1888, kahit na ito'y may bahid pa rin ng hiwaga. Noon, ang mga aklat nina Waggoner at Jones ay napakahirap hanapin. Hindi pa malinaw noon kung paano umaakma ang lahat ng mga bagong katotohanang ito sa kabuuang pananaw ng kilusang Adventist tungkol sa mga pangyayari sa katapusan ng panahon.

"Kung kanilang [ating mga unang manggagawa] isasalaysay ang mga sakripisyong ginawa ng mga nanguna sa gawain, at patuloy na ihaharap sa mga tao ang pagiging payak ng mga unang manggagawa, at ang kapangyarihan ng Diyos na nahayag upang panatilihin malaya ang gawain mula sa kamalian, panlilinlang, at labis-labis na pag-aasal, magkakaroon ito ng malakas na impluwensya sa mga manggagawa sa kasalukuyang panahon. Kapag nawalan tayo ng pananaw sa mga ginawa ng Panginoon para sa Kanyang bayan noong nakaraan, nawawalan din tayo ng malinaw na pagkaunawa sa Kanyang pagkilos para sa kanila sa kasalukuyan."—E. G. White MS. 23, 1899.

Marami sa aming mga nakababatang lalaki, na bago pa lamang sa mensaheng ito, ang nakararamdam ng panawagan ng Diyos at naniniwalang hinirang upang maging mga pinuno at magsulong ng katotohanan. Nais nating magsimula ng sariling ministeryo; nais nating gumawa ng mga video sa YouTube; nais nating (marahil) makilala. Ngunit kinakailangan muna nating

matutunan ang mga karanasan ng mga nauna sa atin. Kung hindi natin kikilalanin ang nangyari sa kanila, mauulit natin ang parehong mga pagkakamali—pagmamataas at panghihina ng loob (na kadalasang magkasama, sa pabagu-bagong siklo), pag-iisa at kalungkutan, pagiging marahas at kapaitan.

Naalala ko noong una kong makilala si Pastor Adrian noong 2017 at pinakinggan ang kaniyang patotoo. Hindi ako lumaki bilang isang Kristiyano, kaya't may pangamba akong pinakinggan ang lahat ng paghihirap na kaniyang pinagdaanan. Mula sa pagiging isang ordinadong pastor na may maliwanag na kinabukasan, hanggang sa pagtanggap sa mensahe tungkol sa Ama at Anak... ang mga problemang pangkalusugan, pagkawala ng mga kaibigan, at ang pagkakatiwalag sa iglesia. Napaisip ako, "Iyan ba ang pagsubok na kinakailangang pagdaanan upang maging isang pinuno sa kilusang ito?"

Ngunit ngayon ay ating nauunawaan na ang mga pagsubok na ito ay kinakailangan upang lumitaw ang katotohanan. Natutunan natin ang tungkol sa paglilingkod ng kamatayan (1 Corinto 3:17) na ginagamit ng Diyos upang ipakita sa atin ang ating sariling makasalanang kalagayan, upang tayo'y magsisi at humingi ng Kanyang biyaya (Roma 5:20). Sa pamamagitan ng prosesong ito, naibibigay ng Diyos sa atin ang higit na liwanag at pagkaunawa.

"May isang gawaing banal na napakahalaga para sa mga tagapangaral at mga tao ng Diyos. Dapat nilang pag-aralan ang kasaysayan ng gawain at ng bayan ng Diyos. Hindi nila dapat kalimutan ang mga pakikitungo ng Diyos sa Kanyang bayan sa nakaraan." —E. G. White MS. 22, 1890.

Ang mga sumusunod na artikulo ang nagsilbing saligan para sa Banal na Huwaran, ang ugnayang pinagmulan at daluyan sa pagitan ng Ama at ng Anak (1 Corinto 8:6) na napakahalaga sa pagtulong sa atin upang maunawaan ang iba pang mga pangunahing punto ng pananampalataya. Ang ugnayang ito ng pinagmulan at daluyan ay tumutulong upang maunawaan natin ang kaugnayan ng Sabbath sa mga kapistahan (Pinagmulan-Daluyan) at sa gayon ay pinahintulutan tayong pumasok sa mga palatuntunan at mga hatol. Tumulong din ito upang mapagtagumpayan natin ang dispensasyonalismo, sa pamamagitan ni Kristo bilang daluyan upang maunawaan ang Lumang Tipan. Sa wakas, ito rin ang nagbigay daan upang maipangaral natin ang mensahe ng

Karakter ng Diyos sa espiritu at katotohanan, ang mensaheng tinawag ni Pastor Adrian na panulukang-bato ng lahat ng mga naunang liwanag.

Sa panahong ito ng pagninilay, inisip naming napapanahon na balikan ang mga lumang artikulong ito at pagmasdan kung paanong pinatnubayan tayo ng Diyos. Sa mga artikulong ito, makikita natin ang pakikibaka at kahirapan sa paglayo mula sa pananaw na Trinidad, isang bagay na maaaring hindi na natin gaanong pinahahalagahan dahil sa daang inilatag na para sa atin ng mga nauna. Muling inililimbag ang mga artikulong ito sa pag-asang gisingin nila ang damdamin ng pasasalamat sa paggabay ng Diyos at upang makaramay tayo sa mga kapatid na hanggang ngayon ay nakakulong pa rin sa maling pagkaunawa. Nawa'y makatulong din ito upang malinawan tayo sa anumang di-namamalayang maling paniniwala na maaaring patuloy pa nating kinikimkim.

Danutasn Brown

-Tagasunod ng Maamong Bugtong na Anak

Paunang Salita

Hindi ko lubos na naunawaan noon ang buong kahulugan ng pagkaunawa na ang pagka-Diyos ni Hesus ay tinanggap Niya sa pamamagitan ng Kanyang pamana mula sa Ama. Mula sa pagkalito ng maling akala na ang pagka-Diyos ay dapat likas at ang pinagmulan nito ay nasusukat lamang sa isang walang hanggang panahon, natagpuan kong ako ay nakatayo sa isang masukal at madilim na kagubatan na biglang tinagos ng isang maliwanag na liwanag.

Ang maunawaan ang pagkakapantay ng Ama at ng Anak sa konteksto ng kanilang relasyon ay isang napakagandang kaisipan na tunay na rebolusyonaryo. Sa kaisipang ito lamang, ang buong pundasyon ng mga kaharian ng sanlibutan ay gumuho sa aking isipan. Para bang narinig ko ang ungol at pagkikiskisan ng bakal habang ang estruktura ng pag-iisip na aking minana ay bumagsak sa aking paligid, at ang liwanag ay sumilay sa aking kaluluwa.

Walang salitang kayang maglarawan sa kagalakang aking nadama. Lubos akong nabihag ng kagandahan ng ugnayan ng Ama at ng Anak, at ako'y lumuhod sa harapan nila habang umaagos ang aking mga luha. Sa isang sandaling iyon, ako'y pinalaya mula sa bitag ng Babilonya at pinapasok sa kaharian ng liwanag. Tunay na ang Anak ng Diyos ang daan, ang katotohanan, at ang buhay ng Ama.

Ang Banal na Kasulatan ay sumiklab sa liwanag na napakaliwanag anupa't halos hindi ko kayang sabayan ang mga kahulugan at katotohanang lumilitaw. Marami sa mga naglakas-loob na makisama sa akin sa paglalakbay na ito ay nakadama ng bigat ng pagsubok na makasabay sa liwanag na ibinigay sa akin. Hindi ko agad naisulat ang lahat ng ito sa bilis ng pagkaunawa na dumarating.

Ibinigay sa akin ang susi sa pamamagitan ng mga kaisipang ipinahayag sa aklat na *Identity Wars*. Ang aklat na iyon ang naging susi na nagbukas ng kaharian ng langit sa aking kaluluwa at siya ring naging binhi kung saan nagsimulang bumilis ang aking panulat sa pagsisikap na isulat ang mga bagay na aking nakita at buong katiyakang aking pinaniniwalaang katotohanan.

Sa mga artikulong ito makikita mo ang patunay ng isang taong nakikipagbuno sa kadiliman habang unti-unting inaangkop ang sarili sa liwanag; nagsisikap

na maunawaan ang malalim na katotohanan ng mga salitang, “Ito ang sinisinta Kong Anak na Siya Kong lubos na kinalulugdan.”

Sa pagpasok ko sa kahariang ito ng napakagandang relasyon na may pagkakapantay-pantay at mga kagalakan ng pamana, humarap ako sa isang matinding labanan sa aking puso patungkol sa aking minamahal na iglesia — ang Iglesia ng Seventh-day Adventist. Inalagaan sa kanyang dibdib at inaruga ng kanyang mapagmahal na mga bisig, ako’y nasaktan hanggang kaibuturan ng aking pagkatao nang ako’y humarap sa pagpili, susundan ko ba ang liwanag na aking tinanggap, o mananatili ako sa piling ng aking ina habang patuloy siyang nakikipagligawan sa kanyang bagong kasintahan, ang Trinidad, at nakikisalo sa mga anak na babae ng Babilonya.

Isa itong dalamhating nananatili sa aking puso. Ang aking patotoo ay patuloy na nakakasakit sa kanya. Madalas ko siyang isipin at labis kong ninanais ang muling pagkakasama namin. Araw at gabi akong dumadalangin sa Ama na sana’y bumalik ang aking ina sa Ama at sa Kanyang Anak, at muling manumbalik sa Diyos ng ating mga ninuno.

Marami sa mga artikulong ito ay nag-ugat mula sa aklat na *Return of Elijah*. Ako ay dumaraan noon sa malalim na pag-unawa sa mga kahulugan ng bagong balangkas na ito na muling naglagay ng mga dating liwanag sa panibagong konteksto. Ang *Return of Elijah* ay nakaugat sa aklat na *Identity Wars* na buod ay matatagpuan sa unang anim na kabanata ng *Return of Elijah*.

Minamahal, binuksan ng Diyos ang isang pintuan para sa atin sa mga huling araw na ito. Aking pinagsikapan, sa biyaya ng Diyos, na maipahayag sa inyo ang mga bagay na pinaniniwalaan kong ipinakita sa akin ng aking minamahal na Tagapagligtas sa Kaniyang Salita. Isang kayamanang maituturing ang pagkakataong maibahagi sa inyo ang mga artikulong ito.

Sa mga unang taon na ito mula 2010 hanggang 2012, ako ay dumaan sa pinakamadilim na yugto ng aking buhay hanggang sa ngayon. Habang ang liwanag ay matinding nagliliwanag, ang aking katawan ay labis na pinahirapan, at ang matinding dalamhati ng aking espiritu ay tunay na ang aking Ama at Tagapagligtas lamang ang lubos na nakaaalam. Sunod sa karangalan sa kanila ay ang aking minamahal na asawa na buong tapang na nanatili sa aking tabi sa panahong ito ng matinding pakikibaka. Sino ang makasusukat ng pasasalamat na nadarama ko para sa kanya sa pagsama sa

akin sa napakapanganib na paglalakbay na ito, na nagresulta sa pagkawala ng lahat ng meron kami sa dating mundo?

Ang ilang mga pahayag sa mga artikulong ito ay medyo tuwiran. Ang pagkaunawa na ako'y matagal nang nabitag sa dambuhalang halimaw ng doktrinang misteryoso ay humugot mula sa aking kaluluwa ng mga pananalitang puno ng panghihinayang at dalamhati na ako'y naging alipin ng isang napakasamang katuruan. Minsan ay nagugulat ang mga tao sa mga pahayag na ito sapagkat hindi nila nararamdaman ang tanikala ng kanilang pagkaalipin. Nawalan na sila ng pagnanais na lumaya, o kaya nama'y kuntento na sila sa kanilang pagkakaligaw. Ipinapaalala nito sa akin ang mga lalaking nakita ng isang Kristiyano na pagala-gala sa sementeryo na nawalan na ng paningin dahil sa matagal nilang pakikisama sa pagsamba sa mga diyus-diyosan.

Sa huling bahagi ng aklat na ito ay matatagpuan mo ang pinagmulan ng mga prinsipyo ng Banal na Huwaran. Ang Banal na Huwaran ay isang tuwirang bunga ng sistemang pagpapahalaga na tinalakay sa *Identity Wars*, at sa mga artikulong ito ay matutuklasan mo ang mga kaisipang hindi pa nalinang sa ibang lugar, lalo na kaugnay sa kautusan ng Diyos.

Mula sa ating kasalukuyang pananaw masasabi kong purihin ang Diyos, lubos na naging makabuluhan ang lahat ng pagsusumikap upang makiisa ako sa Bugtong na Anak ng Diyos. Sa Kanya ko ibinibigay ang buo kong isipan, puso, at kaluluwa. Sa Kanya ko iniuukol ang lahat, para sa kaluwalhatian ng Diyos Ama.

Adrian Ebens, Mayo 26, 2020

Ang Walang Hanggang Tanong

Pinanatili ang Misteryosong katotohanan ng Walang Hanggang, Bugtong na Anak ng Diyos

(Pebrero 5, 2010)

Kapag isinasaalang-alang natin ang pagka-Anak ni Hesu-Kristo, agad tayong nahaharap sa isang bagay na tila mahiwaga. Sa payak na pagbasa ng Bibliya, ating makikita na ang Anak ay inihahayag bilang kapwa walang hanggan at Bugtong.

Si Kristo ay Walang Hanggan

Mikas 5:2 Ngunit ikaw, Bethlehem Ephrata, bagaman ikaw ay maliit sa libu-libo sa Juda, mula sa iyo ay lalabas para sa akin ang isang mamumuno sa Israel; na ang kaniyang pinagmulan ay mula pa noong una, mula sa walang hanggan.

Juan 8:58 Katotohanang sinasabi ko sa inyo, bago pa man ipinanganak si Abraham, ay Ako.

Tala: Ang pagbanggit sa AKO ay tumutukoy sa isang umiiral magpakailanman.

Hebreo 1:8 Ngunit tungkol sa Anak ay sinabi Niya, Ang Iyong trono, O Diyos, ay magpakailanman; ang setro ng katuwiran ay siyang setro ng Iyong kaharian.

Si Kristo ay Isinilang

Hebreo 1:2-4 Sa mga huling araw na ito ay nagsalita Siya sa atin sa pamamagitan ng Kanyang Anak, na itinalaga Niyang tagapagmana ng lahat ng bagay, at sa pamamagitan din Niya ay nilikha ang mga sanlibutan; Na Siya ang kaningningan ng kaluwalhatian ng Diyos at ganap na larawan ng Kanyang pagkatao, sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Kanyang salita ay pinangangalagaan Niya ang lahat ng bagay, matapos Niyang linisin ang ating mga kasalanan sa pamamagitan ng Kanyang sarili, Siya ay naupo sa kanan ng Kamahalan sa kaitaasan; Siya ay ginawang higit na dakila kaysa sa mga anghel, yamang sa pamamagitan ng Kanyang mana ay tinanggap Niya ang pangalang higit na marangal kaysa sa kanila.

Juan 1:18 Walang sinumang tao ang nakakita sa Diyos kailanman; ang bugtong na Anak, na nasa sinapupunan ng Ama, Siya ang naghayag tungkol sa Kanya.

Juan 3:16 Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, kaya't ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.

Juan 8:42 Sinabi sa kanila ni Hesus, Kung ang Diyos ang inyong Ama, ako'y inyong iibigin: sapagkat ako'y nagmula at nanggaling sa Diyos; Hindi ako naparito sa sarili kong kagustuhan, kundi isinugo Niya ako.

Tala: Ang salitang proceeded forth ay nangangahulugang nagmula o lumabas mula sa isang pinanggalingan

Kapag sinusubukan nating pag-isahin sa ating isipan ang dalawang katawagan, **Walang Hanggan** at **Bugtong na Anak**, tila hindi ito magtagpo o magtugma.

Ang pag-ugnay sa dalawang katawagan ito ay isang mahalagang bahagi sa pag-unawa sa Anak ng Diyos.

Dito natin madalas naririnig ang karaniwang paraan ng pangangatwiran

1. Hindi maaaring nagmula si Kristo sa Ama bilang Anak, sapagkat kung ganoon ay hindi Siya magiging walang hanggan.
2. Ito ay magpapahiwatig na may panahon na hindi umiiral o wala si Kristo.
3. Ang ganitong palagay ay tila pagtangi sa Kanyang pagka-Diyos.
4. Kaya't hindi maaaring ipinanganak si Kristo sa kawalang-hanggan.

Sa puntong ito, ang salitang ipinanganak, o mas tiyak na bugtong na Anak, ay pilit binabago ang kahulugan. Ang payak na pakahulugan ng salitang 'bugtong na Anak' ay:

monogenēs nag-iisang ipinanganak, ibig sabihin, nag-iisa o bukod-tangi: - bugtong (na anak), nag-iisa (na ipinanganak, anak).

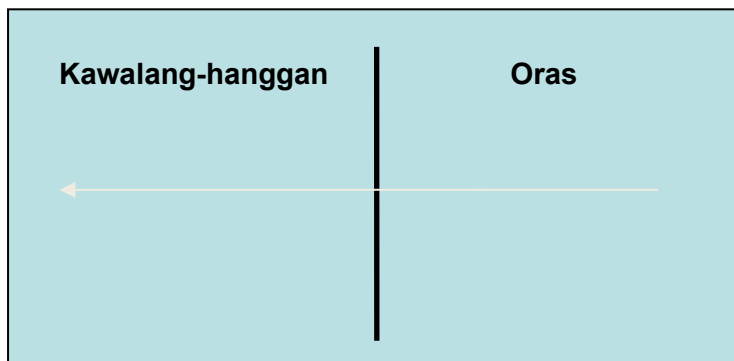
Kaya't may dalawang paraan upang harapin o unawain ang salitang ipinanganak o bugtong:

5. Si Hesus ay ipinanganak sa Kaniyang pagkakatawang-tao (nang Siya ay naparito sa lupa)
6. Si Hesus ay espirituwal na ipinanganak sa walang hanggan, na ang ibig sabihin ay tumuntong Siya sa papel ng isang Anak, ngunit hindi Siya literal na Anak.

Ang suliranin sa dalawang pananaw na ito ay parehong binabago ang pagkakakilanlan ni Kristo, kaya't hindi na Siya maituturing na tunay at literal na Anak. Ang Kaniyang tunay na pagkatao ay nawawala at napapalitan ng tawag na "Ikalawang Persona ng Pagkadiyos." Wala nang malinaw na ugnayan bilang Ama at Anak kundi pagkakapantay lamang sa kapangyarihan at kawalang-hanggan. Ang tanging maunawaan na lamang natin ay pareho silang makapangyarihan at walang hanggan, na nangangahulugang hindi na natin sila maikikilala nang hiwalay kaya't nasisira ang ugnayan ng Ama at ng Anak.

Kaya sa ganitong paraan ng pangangatwiran, ang naging solusyon upang pag-isahin ang mga katagang Walang Hanggan at Bugtong na Anak ay ang gawing isang misteryo ang tunay na kahulugan ng katawagang 'bugtong na Anak.'

Sa ganitong proseso ng pangangatwiran, walang ginawang pagsisikap na bigyang-kahulugan ang salitang walang hanggan o kawalang-hanggan. Ang ipinagpapalagay na lamang ay ang kawalang-hanggan ay isang walang katapusang paglawak ng panahon na patuloy magpakailanman.

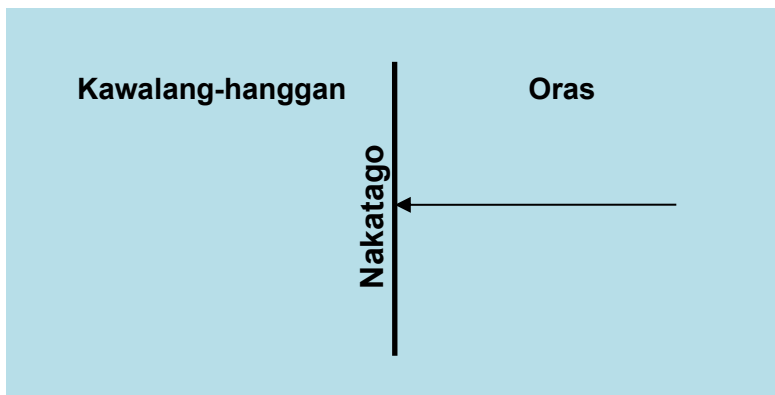
Isa sa mga kagiliw-giliw na bagay tungkol sa prosesong ito ay ang pagkaunawa na ang panahon ay nananatiling pareho, at si Kristo ang siyang nagbabago [mula sa Ikalawang Persona ng Pagka-Diyos patungo sa Anak ng

Diyos]. Sa ganitong pananaw, sino ngayon ang nasasakop at sino ang may kapangyarihan?

Sa anong batayan natin ipinapalagay na ang panahon ay hindi nagbabago o laging pareho? Ano nga ba talaga ang ibig sabihin ng salitang ‘walang hanggan’ o ‘magpakailanman’ ayon sa Bibliya?

Mula sa H5956; na ang tamang kahulugan ay nakatago, ibig sabihin, ang puntong nawawala sa paningin; karaniwang tumutukoy sa panahong hindi na maalaala (nakaraan o hinaharap), na sa (praktikal) na kahulugan ay walang hanggan; ginagamit din bilang madalas na pang-abay (lalo na kapag may kasamang panandang pang-ukol) na nangangahulugang: - palagi, mula noong unang panahon, kailanman, pagpapatuloy, walang hanggan.

Ang kaisipang biblikal tungkol sa kawalang-hanggan ay isang bagay na nakatago, ito ay tinatawag na “panahong lampas sa kaalaman,” na nangangahulugang hindi ito kayang abutin ng ating isipan. Kapag ang isang bagay ay nakatago o nasa kabila ng hangganan ng ating pagkaunawa, hindi natin ito maaaring iguhit o abutin sa ating isipan.

Sinasabi sa Bibliya:

Deuteronomio 29:29 Ang mga lihim na bagay ay nauukol sa Panginoon nating Diyos, ngunit ang mga bagay na inihayag ay nauukol sa atin at sa ating mga anak magpakailanman, upang ating maisakatuparan ang lahat ng mga salita ng kautusang ito.

Ipinapakita ng Bibliya na ang kawalang-hanggan ay isang bagay na nakatago, hindi ito ipinahayag ng Diyos sa atin at hindi ito abot ng ating pang-unawa. Ang pagtatangkang ipilit ang ating may hanggan na pagkaunawa sa oras sa isang bagay na walang hanggan ay pagsubok na unawain ang mga bagay na hindi nilayon ng Diyos na maunawaan natin.

Ang konsepto ng oras ay isang bagay na palagian para sa atin bilang mga tao. Ngunit kung ipipilit natin ang konseptong ito sa kawalang-hanggan, hindi ba't ipinapataw natin ang mga kalagayang makatao sa pagka-Diyos? Maaari bang ito ay isang uri ng idolatriya, ang paghubog sa Anak ng Diyos ayon sa ating sariling anyo? Kung tayo ay nabubuhay sa ilalim ng oras, iniisip natin na ang Anak ay nararapat ding mamuhay sa oras; na Siya ay kailangang maging tulad natin.

Lubos na hindi makatuwiran na sukatin si Kristo sa pamamagitan ng isang bagay na Siya mismo ang lumikha. Sinasabi ng Bibliya na ang lahat ng bagay ay nilikha sa pamamagitan ni Kristo at kung wala Siya ay walang anumang bagay na nalikha. Juan 1:3. Kabilang dito ang panahon.

Sa halip na gawing isang misteryo ang pagkakakilanlan ng Anak ng Diyos, bakit hindi natin hayaan na ang kawalang-hanggan ang manatiling isang misteryo? Kung gagawin natin ito at kikilalanin ang ating hangganang kalagayan bilang mga nilalang, makikita natin na ang mga katagang Walang Hanggan at Bugtong na Anak ay ganap na magkaayon. Nagkakaroon lamang tayo ng kahirapan kapag pinipilit nating abutin ang misteryo ng kawalang-hanggan, isang bagay na hindi kailanman inihayag sa atin ng Diyos.

Ito lamang ang tanging paraan upang masabi nating totoo na si Kristo ay siya rin kahapon, ngayon, at magpakailanman. Dapat nating hayaang si Kristo ang manatiling hindi nagbabago, at tanggapin na ang panahon at kawalang-hanggan ay maaaring magbago.

Ang pagkabigong gawin ito ay nagreresulta sa pagwasak ng pagka-Bugtong na Anak mula sa kawalang-hanggan, at iyan, mga kaibigan, ang siyang matagal nang ninanais ni Satanas mula pa sa pasimula.

Halika sa Pangalan ng Ama

Ano ang kahulugan ng “Buhay na Hindi Hiram at Hindi Nagmula sa Iba”?

(Marso 15, 2010)

Juan 5:43 Ako'y naparito sa pangalan ng aking Ama, at hindi ninyo ako tinanggap: kung ang iba'y darating sa kaniyang sariling pangalan, siya'y inyong tatanggapin.

Si Hesus ay naparito sa atin sa pangalan ng Kaniyang Ama. Sinabi Niya sa atin na ang Diyos ang Kaniyang Ama. Ang Ama naman ay nagpahayag na si Hesus ang Kaniyang Anak noong bautismuhan Siya. Mateo 3:17 Sinabi rin ni Hesus na pinarangalan Siya ng Ama. Juan 8:54 Siya ang ganap na larawan ng Kaniyang Ama (Hebreo 1:3) at pinagkalooban ng Ama ng buhay sa Kaniyang sarili. Juan 5:26

Ang pinakamataas na paraan ng pagpaparangal kay Hesus ay ang kilalanin ang Kaniyang Ama; ang kilalanin na tinanggap Niya ang lahat ng bagay mula sa Kaniyang Ama. **Kung sasabihin natin na hindi tinanggap ni Hesus ang lahat ng Kaniyang taglay mula sa Kaniyang Ama, itinatanggi natin ang Kaniyang tunay na pagkakakilanlan; ipinagkakait natin sa Kaniya ang pinakamahalaga sa Kaniya, ang Kaniyang relasyon sa Kaniyang Ama.** Kung wala ang pamana, nawawalan ng kahulugan ang mga salitang Ama at Anak; ang pamana ang nagbibigay saysay sa mga salitang ito.

Ito ang kasinungalingan ni Satanas mula pa sa Halamanan na hindi natin kailangang tanggapin na ang lahat ng bagay ay nagmumula sa Ama. Maging si Kristo ay nagmula sa Ama. Juan 8:42; Kawikaan 8:22-24. **Hindi ikinahiya ni Hesus ang katotohanang ito. Masaya Siyang kinilala kung saan Siya nagmula. Hindi Niya ikinaila ang Kaniyang Ama.**

Kung sasabihin natin na si Kristo ay may sariling buhay na nagmula sa Kanyang sarili at hindi mula sa Kanyang Ama, itinatanggi natin ang katotohanang si Hesus ang Anak ng Diyos na buhay. Ibig sabihin, hindi natin tinatanggap si Hesus bilang dumarating sa pangalan ng Kanyang Ama. Ibig sabihin, tatanggapin lamang natin Siya kung Siya ay darating sa sarili Niyang pangalan. Ito ang ginawa ng mga Pariseo. Hindi nila tinanggap si Kristo na dumating sa pangalan at kapangyarihan ng Ama. Sapagkat sila ay sa kanilang

amang si Satanas. **Hindi tinanggap ni Satanas na si Kristo ay dumating sa pangalan ng Kanyang Ama. Tinatanggap lamang niya ang isang Diyos na darating sa sarili nitong pangalan.** Ito ang sentro ng Dakilang Labanan. Kaya ko bang tanggapin ang isang Diyos na dumarating sa pangalan ng iba? Ito mismo kung sino si Kristo—ang Siyang dumarating sa pangalan ng Kanyang Ama. Ito ang tinanggihan ni Satanas. Tumanggi siyang tanggapin si Hesus maliban na lamang kung Siya ay darating sa sarili Niyang pangalan.

Ito mismo ang ginagawa ng simbahan sa panahon natin ngayon. Tinanggihan ng simbahan na tanggapin na si Hesus ay dumating sa pangalan ng Kanyang Ama. Ang mga salita ng kapahayagan ay binabaluktot upang umayon sa mga kasinungalingan ni Satanas. “Kay Kristo ay mayroong buhay na orihinal, hindi hiniram, at hindi nagmula sa iba,” ang isinisigaw nila. Hindi raw Niya ito tinanggap kanino man. Taglay daw Niya ito sa Kanyang sarili. At sa gayon ay natupad ang mga salita ni Kristo *“Ako’y naparito sa pangalan ng aking Ama, at hindi ninyo ako tinatanggap: kung ang iba ay pumarito sa kaniyang sariling pangalan, siya’y inyong tatanggapin.”* Juan 5:43

Ang Juan 5:26 ay malinaw na nagpapahayag tungkol sa Buhay na tinanggap ni Hesus mula sa Kanyang Ama.

“Sapagkat kung paanong ang Ama ay may buhay sa Kanyang sarili; gayundin nama’y ipinagkaloob Niya sa Anak na magkaroon ng buhay sa Kanyang sarili.” Juan 5:26

Sinasabi rito na KUNG paanong ang Ama ay may buhay sa Kanyang sarili, ganoon din naman ay ipinagkaloob Niya sa Anak ang gayunding uri ng buhay. KUNG paanong ang Ama ay may buhay na orihinal, hindi hiniram, at hindi nagmula sa iba, **GAYUNDIN** nama’y ibinigay Niya ang buhay na ito sa Anak. Ang pahayag na ito tungkol sa buhay ay binanggit ni Ellen White sa aklat na *Desire of Ages*

"Habang patuloy na itinutuwid ni Hesus ang pananampalataya ni Marta, **Kaniyang sinabi, “Ako ang pagkabuhay na maguli at ang buhay.” Kay Kristo ay may buhay na orihinal, hindi hiniram, at hindi nagmula sa iba.** “Ang sinumang may Anak ay may buhay.” 1 Juan 5:12. Ang pagka-Diyos ni Kristo ang katiyakan ng mananampalataya sa buhay na walang hanggan. Sinabi ni Hesus, “Ang sumasampalataya sa Akin,” “kahit siya’y mamatay, ay mabubuhay: at ang sinumang nabubuhay at sumasampalataya sa Akin ay hindi mamamatay kailanman. Naniniwala ka ba rito?” **Sa pahayag na ito,**

tumutukoy si Kristo sa panahon ng Kaniyang ikalawang pagparito. Sa panahong iyon, ang mga matuwid na namatay ay bubuhaying hindi na masisira, at ang mga matuwid na buhay ay dadalhin sa langit nang hindi daraan sa kamatayan. Ang himalang isasagawa ni Kristo sa pagbuhay kay Lazaro mula sa mga patay ay larawan ng pagkabuhay ng lahat ng mga matuwid na namatay. Sa pamamagitan ng Kaniyang salita at mga gawa, ipinahayag Niya ang Kaniyang sarili bilang May-akda ng pagkabuhay na maguli. Siya na malapit nang mamatay sa krus ay tumayo na may hawak ng mga susi ng kamatayan, bilang mananagumpay laban sa libingan, at Kaniyang ipinahayag ang Kaniyang karapatan at kapangyarihan na magbigay ng buhay na walang hanggan." DA 530

Ang pahayag na ito ay ibinigay sa konteksto ng pagkabuhay na muli ng mga patay. Si Hesus ang pagkabuhay na maguli at ang buhay. Ngunit saan nagmula ang buhay na ito upang buhayin ang mga patay? Basahin natin ang mga Kasulatan:

Juan 5:26–30 **Sapagkat kung paanong ang Ama ay may buhay sa Kanyang sarili; gayon din naman, ibinigay Niya sa Anak na magkaroon ng buhay sa Kanyang sarili;** At ibinigay Niya sa Kanya ang kapangyarihang humatol, sapagkat Siya ay Anak ng tao. **Huwag kayong manggilalas dito: sapagkat dumarating ang oras na ang lahat ng nasa mga libingan ay makaririnig ng Kanyang tinig,** at sila'y magsisilabas; ang mga gumawa ng mabuti ay sa pagkabuhay na muli sa buhay; at ang mga gumawa ng masama ay sa pagkabuhay na muli sa kahatulan. **Ako ay walang magagawa sa aking sarili: humahatol Ako ayon sa aking naririnig:** at ang Aking paghatol ay matuwid; sapagkat hindi Ko hinahanap ang Aking sariling kalooban kundi ang kalooban ng Ama na nagsugo sa Akin.

Muli, pansinin natin ang sinabi ni Hesus sa mas naunang bahagi ng parehong kabanata:

Juan 5:18-23 Dahil dito ay lalong pinagsikapan ng mga Hudyo na patayin Siya, sapagkat hindi lamang Niya nilabag ang Sabbath, kundi sinabi rin Niya na ang Diyos ay Kaniyang Ama, na ipinapantay ang Kaniyang sarili sa Diyos. Kaya't sumagot si Hesus at sinabi sa kanila, Katotohanang sinasabi Ko sa inyo, **Ang Anak ay hindi makakagawa ng anuman mula sa Kaniyang sarili, kundi ang nakikita lamang Niyang ginagawa ng Ama: sapagkat ang anumang ginagawa ng Ama, ito rin ang ginagawa ng Anak sa gayunding paraan.** Sapagkat iniibig ng Ama ang Anak, at ipinapakita sa Kanya ang lahat ng mga bagay na

ginagawa Niya: at ipapakita pa Niya sa Kanya ang mas malalaking gawa kaysa rito, upang kayo'y manggilalas. **Sapagkat kung paanong binubuhay ng Ama ang mga patay at nagbibigay-buhay sa kanila; gayundin naman ang Anak ay nagbibigay-buhay sa sinumang Kaniyang nais.** Sapagkat ang Ama ay hindi humahatol kanino man, kundi ipinagkatiwala Niya ang buong paghatol sa Anak: Upang ang lahat ng tao ay magparangal sa Anak, kung paanong sila'y nagpaparangal sa Ama. Ang hindi nagpaparangal sa Anak ay hindi nagpaparangal sa Ama na nagsugo sa Kanya.

Malinaw na sinabi ni Hesus kung saan nagmumula ang kapangyarihang bumuhay ng mga patay. Sinabi Niya na hindi Niya ito ginagawa sa sarili Niyang kakayanan, kundi tinanggap Niya ang kapangyarihang ito mula sa Kaniyang Ama. Ito ang konteksto ng pahayag ni Ellen White sa aklat na *Desire of Ages*.

Isang matinding paglapastangan kay Kristo ang ipagkait sa Kanya ang Kaniyang pagkakakilanlan bilang Anak ng Diyos, at baluktutin ang mga pahayag ng kapahayagan upang palabasing Siya ay naparito sa sarili Niyang pangalan at sa sarili Niyang kapangyarihan na hiwalay sa Ama. Isa itong pagtataksil na walang kapantay. Tanging ang mga may Anak ang magkakaroon ng buhay, at yaong mga nagpapakahulugan na ang buhay na orihinal, hindi hiniram, at hindi galing sa iba ay nangangahulugang hindi Niya ito tinanggap mula sa Ama, ang mga ito ay wala ang Anak ayon sa Kasulatan, kundi isang nilalang na dumating sa sarili nitong pangalan, gaya ni Nimrod at ni Satanas.

Dati akong naniniwala na ang buhay na taglay ni Hesus ay mula sa Kanyang sarili at hindi mula sa Kanyang Ama. Lubos akong nahihiya na naniwala ako sa ganitong bagay at taos-puso akong humihingi ng tawad sa Ama para sa ganoong pambabastos sa Kanya at sa Kanyang Anak. Ako'y lubos na nagtitiwala sa Kanyang awa na ako'y pinatawad na, at ngayon ay nagagalak ako sa pagkakilala ko sa Anak. Tinatanggap ko Siya bilang Siya na naparito sa pangalan ng Kanyang Ama. Iniibig ko ang Anak ng Diyos at iniibig ko rin ang Ama sapagkat ibinigay Niya Siya sa akin bilang aking Tagapagligtas at Kaibigan.

Ako'y taimtim na nakikiusap sa sinumang hindi pa tumatanggap kay Hesus bilang Siyang naparito sa pangalan ng Kanyang Ama, na magsisi at tumalikod sa kamalian habang may panahon pa. Magsibalik sa tamang landas, ang daan,

ang katotohanan, at ang buhay at maranasan ang kagalakan ng pagkakilala na si Hesus ay tunay ngang Anak ng Diyos na buhay.

Bakit Naiinggit si Lucifer sa Anak ng Diyos?

(Abril 1, 2010)

Isaias 14:13,14 Sapagkat sinabi mo sa iyong puso, Aakyat ako sa langit, itataas ko ang aking trono sa itaas ng mga bituin ng Diyos: ako'y uupo rin sa bundok ng kapulungan, sa dakong hilaga: aakyat ako sa itaas ng mga alapaap; ako'y magiging gaya ng Kataas-taasan.

Ang hangarin ni Satanas ay maging gaya ng Kataas-taasan, ngunit kung ang "ikalawang persona ng Pagkadiyos" ay Siya ring Kataas-taasan sa parehong paraan tulad ng Ama, bakit pa maiinggit si Lucifer?

Sa halip na hangarin na ang Diyos ang maging Kataas-taasan sa pagmamahal at katapatan ng lahat ng nilalang, ang layunin niya ay makuha ang kanilang paglilingkod at katapatan para sa kanyang sarili. At sa pagnanasa sa kaluwalhatian ibinigay ng Walang-hanggang Ama sa Kanyang Anak, ang prinsipeng mga anghel ay nagnasa ng kapangyarihang tanging kay Kristo lamang nararapat. PP 35

Ipinahayag ni Ellen White na pinagnasaan ni Lucifer ang kaluwalhatian ibinigay ng Diyos sa Kanyang Anak; hinangad niya ang kapangyarihang tanging kay Kristo lamang nararapat. Pansinin kung paanong pinag-ugnay ni Ellen White ang kapangyarihang tinataglay ni Kristo sa kaluwalhatian ipinagkaloob sa Kanya ng Ama. Subalit mariing pinaninindigan ng posisyong Trinidad na ang kapangyarihan ni Kristo ay nagmumula sa Kanya lamang—"hindi hiniram at hindi nagmula sa iba." Kung totoo ito, dapat ay sinabi ni Ellen White na ang kapangyarihang hinangad ni Lucifer ay yaong kapangyarihang nararapat sa Ama at sa Anak nang magkasama, at hindi sa Anak lamang. Higit pa rito, dapat ay sinabi rin niya na hinangad ni Lucifer ang kapangyarihang nararapat sa Ama, Anak, at Espiritu Santo nang magkakasama, at hindi kay Kristo lamang.

Paanong maiinggit si Lucifer sa isang kapangyarihang tunay na pag-aari ng Anak kung ito'y hindi naman minana? Ngunit malinaw na ipinahayag ni Ellen White na ang kapangyarihang pinagnasaan ni Lucifer ay ang kaluwalhatiang ipinagkaloob ng Ama sa Kanyang Anak. Ito ay isang bagay na madaling maunawaan. Si Lucifer ay nainggit sa bagay na ibinigay ng Ama sa Kanyang Anak o sa bagay na minana ng Anak noong Siya ay ipinanganak mula sa Ama. Hindi itinuring ng Anak na ito ay pagnanakaw sapagkat tinanggap Niya ang Salita ng Ama; ngunit si Lucifer ay inakalang ito ay pagnanakaw sapagkat hindi niya tinanggap ang Salita ng Ama.

Hinayaan ni Lucifer na manaig ang kanyang pagkainggit kay Kristo, kaya't lalo siyang naging determinado. Ang pagtutol sa kataas-taasang kapangyarihan ng Anak ng Diyos, na isang pagdududa sa karunungan at pag-ibig ng Maylalang, ay naging layunin ng prinsipeng mga anghel na ito. Sa layuning ito niya ilalaan ang lahat ng lakas ng kanyang dakilang isipan, na, pagkatapos ng kay Kristo, ang siyang nangunguna sa lahat ng hukbo ng Diyos. PP 35,36

Ang tanong muli ay bakit si Lucifer ay nagselos lamang kay Kristo, bakit hindi siya nagselos sa tatlong itinuturing na miyembro ng tinatawag na Trinidad na Pagkadiyos? Bakit ang pinagtalunan niya ay ang kataas-taasang posisyon ng Anak lamang?

Ang pananaw ng Trinidad ay gumagamit ng magulo at paikot-ikot na pangangatwiran na nagbibigay-daan sa kaisipang ang Diyos Mismo ang dapat sisihin sa likod ng buong Dakilang Paglalaban.

"Isang plano ng kaligtasan ang isinama sa tipan na ginawa ng Tatlong Persona ng pagka-Diyos, na pawang may pantay-pantay na katangiang makadiyos. Upang tuluyang alisin ang kasalanan at paghihimagsik mula sa sansinukob at maibalik ang pagkakaisa at kapayapaan, isa sa mga banal na Persona ang tumanggap at pumasok sa tungkulin bilang Ama, ang isa naman bilang Anak. Ang natitirang banal na Persona, ang Banal na Espiritu, ay makikibahagi rin sa pagsasakatuparan ng plano ng kaligtasan." Gordon Jensen *Adventist Review* Oct, 31, 1996

Ipinahihiwatig ng paninindigang Trinidad na ang Ikalawang Persona ng pagka-Diyos ay kusang-loob na tumanggap ng pagiging masunurin alang-alang sa plano ng kaligtasan. Ngunit lumalabas na ang hakbang na ginawa ng pagka-Diyos sa pagpili sa Anak upang mapasailalim ay siyang naging dahilan ng panibugho ni Lucifer at siyang pinagmulan ng paghihimagsik na nagdala ng kasalanan sa sanlibutan. Sa ganitong pagtingin, maaaring sabihin na ang Diyos ang naging sanhi ng pagpasok ng kasalanan sa sansinukob. Ang aral na maaaring makuha mula sa alamat ng Trinidad ay na ang hindi pagiging tapat ay may masamang ibubunga, at na ang isang tao ay kailangang maging totoo sa kanyang sarili at hindi magpanggap na isang taong hindi naman siya.

Dahil tinatanong ni Lucifer ang katayuan ng Anak ng Diyos, hindi ba't makatuwiran na ang Diyos ay maghayag nang malinaw kung sino talaga Siya? Tiyak na ginawa ito ng tunay na Diyos ng langit. Basahin natin ito nang maingat:

Tinipon ng Hari ng sansinukob ang lahat ng hukbo sa langit sa Kaniyang harapan upang sa kanilang harapan ay **maipahayag Niya ang tunay na katayuan ng Kaniyang Anak** at maipakita ang ugnayan Niya sa lahat ng nilalang. **Ang Anak ng Diyos ay kasama ng Ama sa Kaniyang trono**, at **ang kaluwalhatian ng walang hanggan at likas na umiiral na Isa ay bumabalot sa kanila pareho**. Sa palibot ng trono ay nagtipon ang mga banal na anghel, isang napakaraming pulutong na hindi kayang bilangin—"sampung libo ng sampung libo, at libo-libo pa" (Apocalipsis 5:11), ang mga pinakadakilang anghel bilang mga lingkod at mga nasasakupan, na nagagalak sa liwanag na nagmumula sa presensya ng Diyos. Sa harap ng mga nilalang sa langit, **ipinahayag ng Hari na wala nang iba kundi si Kristo, ang Bugtong na Anak ng Diyos, ang maaaring ganap na makauunawa at makakaganap ng Kaniyang mga layunin**, at sa Kaniya ipinagkatiwala ang pagsasakatuparan ng dakilang mga panukala ng Kaniyang kalooban. Tinupad ng Anak ng Diyos ang kalooban ng Ama sa paglalang ng lahat ng hukbo sa langit; at sa Kaniya, gayundin sa Diyos, nararapat ibigay ang paggalan at katapatan. PP 36

Narito ang tunay na katayuan ng Anak, na ipinahayag mismo ng Ama. Kapag sinabi nating tunay na katayuan, tinutukoy natin ang katotohanan tungkol sa kung sino talaga ang Anak. Kung ang nakasulat sa naunang talata ay hindi ang katotohanan ukol sa Anak, maari nating sabihin na ang Diyos ay maaaring paratangan bilang sinungaling. Kaya't atin ngayong ibuod ang mga mahahalagang punto ng tunay na katayuang ipinahayag:

1. Ang Anak ay kabahagi ng trono ng Ama.
2. Ang kaluwalhatian ng Walang Pasimulang Nag-iisa (ang Ama) ay pumapalibot sa kanilang dalawa
3. Si Kristo ang Bugtong na Anak ng Diyos
4. Tanging si Kristo lamang ang ganap na makakapasok sa mga layunin ng Diyos
5. Kay Kristo ipinagkatiwala ang kapangyarihang isakatuparan ang mga dakilang panukala ng kalooban ng Ama
6. Ang paggalang at pagpaparangal ng lahat ng nilalang ay nararapat kay Kristo, kung paanong ito'y nararapat din sa Ama.

Ito ang katotohanan tungkol sa Anak ng Diyos at ang kaugnayan Niya sa lahat ng nilalang. Ngunit hindi ito tinatanggap ng paninindigang Trinidad. Itinuturing nila ito bilang isang plano na isinagawa para sa layunin ng kaligtasan. Ngunit kung ganoon ang paniniwala, lumalabas na ang Diyos, sa mga salitang binanggit sa itaas, ay hindi talaga ipinahayag ang tunay na kalagayan ng Kanyang Anak, kundi itinago Niya ang katotohanan kung sino talaga ang Anak.

Kung tama ang paninindigang Trinidad, sana ay sinabi ng Ama:

1. Ang pangalang Anak ay isang pamagat na ginagamit Niya upang ipakita ang prinsipyo ng pagpapasakop.
2. Ang Anak ay may kapangyarihan at kakayahang katulad na katulad ng Akin.
3. Ang kapangyarihang ito ay nagmumula sa Kaniya mismo, at pinili Niyang tanggapin ang tungkuling ito para sa ikabubuti ng sanlibutan.
4. Wala Siyang minana mula sa Akin sa kahit anong paraan o anyo.

Iyan ang dapat na sinabi ng Diyos kung ipinapahayag Niya ang KATOTOHANAN tungkol sa Anak.

Tito 1:2 Sa pag-asang magkakaroon ng buhay na walang hanggan, na ipinangako ng Diyos na hindi maaaring magsinungaling, bago pa likhain ang sanlibutan;

Ang Diyos ay hindi maaaring magsinungaling. Kung nalito si Lucifer tungkol sa katayuan ng Anak, sana ay naiwasto na agad ito ng Ama sa pamamagitan lamang ng pagsasabi ng “katotohanan” tungkol sa Anak at sa gayon ay nailigtas si Lucifer mula sa lahat ng kaguluhang nangyari. Kung naiintindihan ito ng mga naniniwala sa Trinidad, marahil ay kaya rin itong unawain ni Lucifer, lalo na’t tayo ay nilikhang kaunti lamang ang baba sa mga anghel.

Alam ni Satanas nang eksakto kung sino ang Anak. Malinaw ang patotoo ng Bibliya ukol dito. Ang pinakapuso ng tukso ni Satanas laban kay Kristo sa ilang ay ang pagkalito sa tunay Niyang pagkakakilanlan. Sinikap ni Satanas na ilayo si Kristo sa Kaniyang tunay na pagkatao. Ito ang pinakamabisang paraan upang hadlangan Siya sa Kaniyang layunin. Kaya paano kinausap ni Satanas si Hesus?

Mateo 4:3 At nang lumapit sa Kaniya ang manunukso, ay sinabi niya, Kung ikaw ang Anak ng Diyos ...

Si Satanas ay nanawagan kay Kristo na ipakita ang Kanyang kapangyarihan, at ang panawagang ito ay may kaugnayan sa pangalang Anak ng Diyos. Alam ni Satanas kung sino si Hesus. Ganoon din ang kaalaman ng iba pang mga anghel.

Mateo 8:29 At narito, sila’y nagsisigaw, na nagsasabi, Anong pakialam mo sa amin, Hesus, Anak ng Diyos? Naparito ka ba upang pahirapan kami bago pa dumating ang takdang panahon?

Nakakagulat na may ilang tao na nagsasabi: “Ah, nangyari lang ito noong pagkakatawang-tao!” Ibig sabihin ba nito na ang mga nahulog na anghel ay magalang na ginamit ang mga titulong itinakda ng Diyos upang isakatuparan ang plano ng kaligtasan? Napakabait naman pala nila kung ganoon!

Pag-isipan nating mabuti at maingat ang mga bagay na ito:

1. Kung ang Anak ay hindi tunay na Anak ng Diyos, kundi pansamantalang tumatanggap lamang ng posisyon o titulo para sa layunin ng plano ng kaligtasan, ito ay nagdulot ng pagkalito kay Lucifer at sa mga anghel tungkol sa tunay Niyang pagkakakilanlan.
2. Nang tipunin ng Diyos ang mga hukbo ng langit upang ituwid ang isyu, ang hindi Niya pagsasabi ng buong katotohanan sa kanila ang naging tunay na mitsa ng paghihimagsik, sapagkat hinayaan Niyang manatiling nalilito ang mga anghel tungkol sa tunay na pagkakakilanlan ng Anak.
3. Inggit ang naramdaman ni Lucifer sa kaluwalhatian ng ipinagkaloob ng Ama sa Anak. Siya ay nainggiti kay Kristo lamang, hindi sa Ama at Anak nang magkasama.
4. Bagama't hindi ito maipagpapatawad, maaaring maunawaan kung bakit nainggiti si Lucifer sa kapangyarihan at awtoridad na ibinigay sa Anak. Ngunit hindi mauunawaan na kung ang Anak ay tunay na kapantay at walang hanggang kapiling ng Ama sa sarili Niyang karapatan, ay bakit nila ito itinagong kaalaman sa mga anghel at hinayaang magsimula ang paghihimagsik sa langit.

Malinaw na ipinakikita ng kapahayagan kung sino ang Anak.

Alam ng Ama

Mateo 3:17 At narito, may tinig mula sa langit na nagsabi, Ito ang minamahal kong Anak, na siya kong kinalulugdan.

Alam ito ng mga Anghel

Hebreo 1:2-5 Sa mga huling araw na ito ay nagsalita Siya sa atin sa pamamagitan ng Kaniyang Anak, na Siyang itinalaga bilang tagapagmana ng lahat ng bagay, at sa pamamagitan Niya rin nilikha ang mga sanlibutan; Siya ang sinag ng kaluwalhatian ng Diyos at tunay na larawan ng Kaniyang pagka-Diyos, at pinananatili Niya ang lahat ng bagay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Kaniyang salita, pagkatapos Niyang linisin ang ating mga kasalanan sa pamamagitan ng Kaniyang sarili, Siya ay umupo sa kanan ng Kamahalan sa kaitaasan; Ginawa Siyang higit na dakila kaysa sa mga anghel, yamang nagmana Siya ng pangalang lalong marilag kaysa sa kanila. Sapagkat

kanino sa mga anghel kailanman ay sinabi Niya, Ikaw ang Aking Anak, ngayon ay naging Anak kita? At muli, Ako ay magiging Ama Niya, at Siya ay magiging Anak Ko?

Alam ito ni Satanas

Mateo 4:3 At nang lumapit sa Kanya ang manunukso, ay sinabi niya, Kung ikaw ang Anak ng Diyos.

Ang Mga Nahulog na Anghel ay Nakakaalam

Marcos 3:11 At ang mga karumal-dumal na espiritu, kapag nakita nila Siya, ay nagsisiyukod sa harapan Niya at sumisigaw, sinasabi, Ikaw ang Anak ng Dios.

Alam ito ng mga Disipulo

Mateo 14:33 At ang mga nasa bangka ay lumapit at sumamba sa Kanya, na nagsasabi, Tunay ngang Ikaw ang Anak ng Diyos.

Mateo 16:15,16 Sinabi niya sa kanila, Ngunit ayon sa inyo, sino Ako? At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Kristo, ang Anak ng Diyos na buhay.

Ang Senturyon ay Nakakilala

Marcos 15:39 At nang makita ng senturyon, na nakatayo sa tapat niya, kung paanong siya ay sumigaw at nalagutan ng hininga, ay sinabi niya, Tunay na ang taong ito ay Anak ng Diyos.

At siyemre, alam din ito ni Hesus

Juan 3:18 Ang sumasampalataya sa Kanya ay hindi hinahatulan: ngunit ang hindi sumasampalataya ay hinatulan na, sapagkat hindi siya sumampalataya sa pangalan ng bugtong na Anak ng Diyos.

Bakit kaya na tila karamihan sa mga tao sa mundo ay hindi talaga nakakaalam kung sino si Hesus sa katotohanan?

Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan na ibinigay Niya ang Kaniyang bugtong na Anak”—hindi isang anak na nilikha, gaya ng mga anghel, ni isang anak na inampon, gaya ng

isang makasalanang pinatawad, kundi isang Anak na ipinanganak ayon sa tunay na wangis ng persona ng Ama, at sa buong liwanag ng Kaniyang kamahalan at kaluwalhatian, isang kapantay ng Diyos sa kapangyarihan, dangal, at banal na kasakdalan. Sa Kaniya nanahan ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos sa anyong katawan. ST, May 30, 1895 par. 3

Ang Panginoong Hesu-Kristo, ang bugtong na Anak ng Ama, ay tunay na Diyos sa kawalang-hanggan, ngunit hindi sa pagkakakilanlan ng persona. UL 367 (1905)

Ang Diyos ang Ama ni Kristo; si Kristo ay ang Anak ng Diyos. Ibinigay kay Kristo ang isang mataas na kalagayan. Ginawa Siyang kapantay ng Ama. Ang lahat ng mga panukala ng Diyos ay ibinunyag sa Kanyang Anak. 8T 268 (1909)

Ang Panginoong Hesu-Kristo, ang Banal na Anak ng Diyos, ay umiiral mula pa sa kawalang-hanggan, isang bukod-tanging persona, subalit kaisa ng Ama. Siya ang pinakadakilang kaluwalhatian ng langit. Siya ang punong tagapamahala ng mga makalangit na nilalang, at ang pagsamba at paggalang ng mga anghel ay tinanggap Niya bilang karapat-dapat sa Kanya. Ito ay hindi isang pagnanakaw sa Diyos. “Nilikha na ako ng Panginoon noong simula ng Kanyang gawain,” sinabi niya, bago pa ang Kanyang mga gawa noong unang panahon. Ako'y itinatag mula pa noong walang hanggan, mula sa pasimula, bago pa nalikha ang mundo. Nang wala pang kalaliman ay isinilang na ako; nang wala pang mga bukal na umaapaw ng tubig. Bago pa man matatag ang mga bundok, bago pa man mabuo ang mga burol ay isinilang na ako: nang hindi pa Niya nililikha ang lupa, ni ang mga parang, ni ang unang alikabok ng sanlibutan. Nang inihanda Niya ang langit, ako'y naroroon; nang itinakda Niya ang hangganan sa ibabaw ng kalaliman.” (Kawikaan 8:22–27). 1SM 247

Ang Trinidad at ang Pagkawala ng Pagkakakilanlan

(Oktubre 29, 2010)

Nabasa ko na nang ilang ulit ang kaisipan na upang ang Diyos ay maging pag-ibig, kailangang may higit sa isang persona upang ang pag-ibig na iyon ay umiral. Ang pangunahing talatang ginagamit bilang batayan ay ang 1 Juan 4:8 na nagsasabing, Ang Diyos ay pag-ibig.

Ang Diyos ng Bibliya ay isang tatlong-personang Pagkatao sapagkat SIYA AY PAG-IBIG. Ang pag-ibig ay hindi maipapakita kung nag-iisa. Hindi maaaring maging puspos ng pag-ibig ang isang nilalang kung siya ay nag-iisa lamang. Ang pag-ibig ay naipapahayag sa pamamagitan ng relasyon. Maganda ang pagkakahayag ni Augustine sa katotohanang ito nang kanyang sabihin: "Ubi amor, ibi trinitas"—Kung saan naroon ang pag-ibig, naroon ang Trinidad." Ang ibig niyang sabihin ay, kung mayroong pag-ibig, naroon ang umiibig, ang iniibig, at ang espiritu ng pag-ibig." Samuel Bacchiocchi, *The Importance of the Doctrine of the Trinity*

Ang pangangatwiran ay ganito, ang pagka-tatlong persona ng Diyos ay nagbubunga ng isang pag-ibig na hindi nakasentro sa sarili:

Iminumungkahi namin na ang Diyos, sa Kaniyang pagpapakilala bilang isang Trinidad, ay ipinahayag na nilikha Niya tayo upang ipakita ang pag-ibig na likas na nananahan sa Kaniyang sarili bilang isang Diyos na walang hanggang umiibig at iisa sa tatlo. Bukod dito, ang pag-ibig na matatagpuan sa pagka-trinidad ng Diyos ay hindi nakasentro sa sarili, kaya't malinaw na ipinahihawatig nito na matatagpuan natin ang tunay na kagalakan at kasiyahan sa pamumuhay at paglilingkod para sa kapakanan ng iba." Whidden, Moon and Reeve, *The Trinity* Page 247

Hindi ko kailanman nakita ang isang talata sa Bibliya na sumusuporta sa pananaw na ito hanggang kamakailan lamang. Ang ipinahihawatig na talata ay 1 Corinto 13:5, na nagsasabing ang pag-ibig ay hindi naghahanap ng sarili nitong kapakinabangan. At upang ito ay maging

posible sa Diyos, kinakailangan umano na may higit sa isang persona na umiiral.

Kaya, batay sa kahulugang ito na ang pag-ibig ay nakasentro sa kapwa, kinakailangan na may ibang umiiral upang ang pag-ibig ay maging likas na katangian ng isang nilalang.

Ang una kong tanong ay bagama't ito ay isang lohikal na pangangatwiran na ibinatay sa kahulugang hinango mula sa piling mga talata ng Banal na Kasulatan, tila nito'y hindi nabibigyang-pansin ang agarang konteksto ng sinasabi ni Juan. Ayon sa aking pagkaunawa sa tamang paraan ng pagpapaliwanag ng Kasulatan o exegetical practice, kinakailangan munang tukuyin kung ano talaga ang sinasabi ng mayakda sa loob ng kanyang agarang konteksto at kapag ito ay malinaw na, saka tayo humanap ng iba pang mga talata upang higit pang mapalawak ang ating pagkaunawa. Makabubuti rin na tipunin ang LAHAT ng mga talata ng Kasulatan na may kinalaman sa paksa at pag-isipang mabuti ang pagkakabuo ng mga ito sa isang mapanalangining paraan. Kaya ngayon, narito muna ang agarang konteksto ng 1 Juan 4:8

1 Juan 4:6-12 Kami ay mula sa Diyos: ang sinumang nakakakilala sa Diyos ay nakikinig sa amin; ngunit ang hindi mula sa Diyos ay hindi nakikinig sa amin. Sa ganito natin nakikilala ang espiritu ng katotohanan at ang espiritu ng kamalian. (7) Mga minamahal, tayo'y magmahalan sa isa't isa: sapagkat ang pag-ibig ay mula sa Diyos; at ang bawat umiibig ay ipinanganak mula sa Diyos at nakakakilala sa Diyos. (8) Ang hindi umiibig ay hindi nakakakilala sa Diyos; sapagkat ang Diyos ay pag-ibig. (9) Sa ganito nahayag ang pag-ibig ng Diyos sa atin, sapagkat sinugo ng Diyos ang Kanyang bugtong na Anak sa sanlibutan upang tayo'y mabuhay sa pamamagitan Niya. (10) Narito ang pag-ibig, hindi na tayo ang unang umibig sa Diyos, kundi Siya ang umibig sa atin, at sinugo Niya ang Kanyang Anak bilang handog na pantubos para sa ating mga kasalanan. (11) Mga minamahal, yamang gayon ang pag-ibig ng Diyos sa atin, nararapat din tayong magmahalan sa isa't isa. (12) Walang sinumang

nakakita kailanman sa Diyos. Kung tayo'y nagmamahalan, ang Diyos ay nananahan sa atin, at ang Kanyang pag-ibig ay nagiging ganap sa atin.

Ang taong tinutukoy ni Juan bilang Diyos sa talatang ito, na sinabing pag-ibig sa talata 8, ay aking nauunawaan, sa pamamagitan ng isang tuloy-tuloy at pare-parehong aplikasyon, na siya ring taong nagsugo ng Kaniyang bugtong na Anak sa talata 9, at siya ring nilalang na sinasabi sa talata 12 na kailanma'y walang sinumang tao ang nakakita.

Kung ang Diyos na binanggit sa talata 8 bilang pag-ibig ay siya ring Diyos na nagsugo ng Kaniyang bugtong na Anak sa talata 9, posible pa rin bang isipin na noong sinabi ni Juan na ang Diyos ay pag-ibig sa talata 8, ang tinutukoy niya ay ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu Santo bilang iisang pagkakaisa at karamihan sa pag-ibig?

Kung ganito nga ang kaso, kung gayon sa isang tuluy-tuloy at pare-parehong aplikasyon, ang Diyos sa talata 8, na kinabibilangan ng Anak at ng Espiritu ay maaari ring sabihing Siya ang nagbigay ng “Kaniyang” bugtong na Anak sa talata 9. Kakailanganin din nating isaalang-alang na sa talata 12 ay sinasabing wala pang sinumang nakakita sa Diyos na sa ganitong kahulugan ay maaaring kasama rin ang Anak at ang Espiritu. Totoo ito tungkol sa Espiritu, ngunit masasabi rin ba natin ito tungkol sa Anak?

Ang aking tanong ay ang agarang konteksto ng salitang Diyos sa talatang ito ay tumutukoy sa Ama.

Isaalang-alang din ang kahulugan ng talata 7. Nanawagan si Juan na tayo'y mag-ibigan sa isa't isa, sa pamamagitan ng gawa ng pag-ibig. Pagkatapos ay sinabi niya ang dahilan kung bakit tayo maaaring magmahalan: sapagkat ang “pag-ibig ay mula sa Diyos” o mas tuwiran: ang pag-ibig ay nagmumula sa Diyos, lumalabas mula sa Diyos, ipinanganak mula sa Diyos. Ang pangunahing diwa ng talata 7 ay ang pag-ibig ay nagmumula sa Diyos patungo sa atin upang tayo rin ay maging mapagmahal. At sa kontekstong ito, ang tinutukoy na pag-ibig

ay nagmumula sa isang Pinagmulan (ang Diyos Ama na nagsugo ng Kanyang Anak) patungo sa atin.

Ngunit paano kung sa talata 8, si Juan ay hindi lamang nagbibigay ng payak na pahayag na ang Diyos Ama ay pag-ibig (na ang ibig sabihin ay Siya ang Pinagmumulan ng pag-ibig)? Paano kung binabago ni Juan ang daloy ng kanyang kahulugan upang biglang magbigay ng isang malalim na pahayag tungkol sa likas na katangian ng Diyos? At ang pahayag na ito ay nangangahulugan na ang Diyos ay hindi lamang ang Ama, kundi Siya ay binubuo ng Ama, Anak, at Espiritu Santo? Kung ito ang tinatangka ni Juan na ipaliwanag, mawawala ang malinaw na daloy ng kahulugan ng salitang Diyos mula sa talata 7.

Kaya ang ikalawa kong pakiusap ukol sa puntong ito ay nagiging magulo ang daloy ng kahulugan mula sa talata 7 patungo sa talata 8 kung biglang nagbabago ang kahulugan ng salitang Diyos sa paglipat mula sa “ang pag-ibig ay mula sa Diyos” tungo sa “ang Diyos ay pag-ibig.” Sa ganitong pagbabago, ang Diyos ay lilipat mula sa pagiging isang iisang Pinagmumulan ng pag-ibig tungo sa isang likas na kalikasang may pagka-marami, na nagpapakita ng panloob na pag-ibig na nakatuon sa iba sa loob mismo ng Diyos.

Tungkol naman sa kaisipan na ang pag-ibig ay hindi naghahanap ng sarili nitong kapakanan, maaaring ipakahulugan ng argumentong ito na kung walang Trinidad, ang isang nag-iisang Diyos ay magiging makasarili sa Kaniyang likas na kalagayan. Ito nga ang ipinapahiwatig ni Dr. Bacchiocchi sa kaniyang komento patungkol kay Allah.

Sa kabaligtaran, ang diyos ng Koran ay itinuturing na “ISA,” sapagkat siya ay NAKASENTRONG SA SARILI, namumuhay nang nag-iisa at hiwalay, “napakataas” at hindi maaaring magkaroon ng malapit at personal na relasyon – The Importance of the Trinity Page 6

Isa sa mga pangunahing suliranin sa ganitong uri ng pangangatwiran ay ang ideya na upang maipakita ang tunay na pag-ibig, kinakailangan ang

personal na pagsasakripisyo ng pagkakakilanlan. Ang bawat isa sa mga miyembro ng pagka-Diyos ay kailangang isuko ang kanilang sarili sa napakalawak na karagatan ng walang-pag-iimbong na pag-ibig. Nawawala ang sarili sa pagtuon sa kapakanan ng iba. Pansinin ang pagangat mula sa pansariling pagkakakilanlan sa pahayag nina Whidden, Moon, at Reeve:

Iminumungkahi namin na ang Diyos, sa Kaniyang Trinidad na pagpapahayag ng Kaniyang sarili, ay nagsabing nilikha Niya tayo upang ipakita o isalamin ang pag-ibig na likas na nananahan sa Kaniyang mismong pagka-Diyos bilang isang Diyos na walang hanggang umiibig, na iisa sa tatlo. Bukod dito, ang pag-ibig ng Diyos na matatagpuan sa Kaniyang pagka-trino ay hindi nakatuon sa sarili, kaya't malinaw na ipinapahiwatig nito na matatagpuan natin ang tunay na kagalakan at kasiyahan sa paglilingkod at pamumuhay para sa kapakanan ng iba. Whidden, Moon at Reeve, *The Trinity* Page 247

Pansinin ang mga pahayag na tulad ng “**Kaniyang** trinidad na pagpapahayag ng **Kaniyang** sarili,” “nilikha Niya tayo,” at “Kaniyang mismong pagka-Diyos.” Ang mga katagang ito ay pagsasanib ng tatlong persona upang magamit ang mga pananda na Siya, Kaniya, at Niya bilang tumutukoy sa tatlong persona na itinuturing na iisa. Ang paggamit ng mga salitang pang-isahan ay tumutukoy sa tatlong persona; at ang ganitong paraan ay nakakamit sa pamamagitan ng pagsasakripisyo ng pansariling pagkakakilanlan.

Ang prosesong ito ay may malaking pagkakahawig sa katuruan ng Zen Buddhism:

Ang Buddha ay lumikha ng isang bagong sistema ng yogic na pagmumuni-muni (vipassana) at tiyak na ito ang nagbigay daan sa kanyang huling pagkaunawa. Karamihan sa mga sistema ng kanyang panahon ay nagdudulot ng mga kalagayang mistiko na tinatawag na "samadhi" kung saan sinasabing ang sarili ay sumasanib sa pangkalahatang pagka-Diyos o

Brahman — katulad ng "patak ng hamog na nahuhulog sa karagatan".

[Introducing Buddhism](#)

Kamakailan, nakabasa ako nito sa isang forum na tumatalakay sa ilang aspeto ng Budismo:

"Hindi ko kailanman naging problema ang pagkakaiba sa pagitan ng pagiging isa at ng kawalan. Ang dalawang ideyang ito ay parehong napakalalim at mahirap maunawaan kaya't para bang pareho lamang sila. Gaya ng ipinakita ng iyong halimbawa, ang pakiramdam ng pagiging isa sa lahat ng bagay at ng pagiging wala ay magkapareho, dahil.... **ito ay ang pagkawala ng sariling pagkakakilanlan.**"

Naging malinaw sa akin ang ideya ng pagsasakripisyo ng pagkakakilanlan sa loob ng karagatan ng pag-ibig nang ibinahagi ko ang ilan sa aking mga kaisipan tungkol sa pagkakakilanlan sa isang malapit kong kaibigan na minsang nagbalak mag-aral upang maging isang Zen Buddhist na pari. Ibinahagi niya sa akin na ang aking mga pananaw tungkol sa pagkakakilanlan ay salungat sa turo ng Zen Buddhism, sapagkat ang aking ibinabahagi ay ang pagkakakilanlan bilang anak ng Diyos, samantalang sa Budismo, ang pagkakakilanlan ay nawawala sa pagsasanib sa Diyos.

Kaya ang sarili ay isinakripisyo sa pamamagitan ng pagsasadlak sa karagatan ng pangkalahatang pagka-Diyos. Posible kaya na ang doktrina ng Trinidad at Budismo ay parehong humuhugot mula sa magkatulad na ideya na may ugat sa paniniwalang pantheismo? Batay sa pagkaunawa ng mga Adventist ukol sa Pantheismo at kay Dr. Kellogg, maaari kong ipanukala na ang dalawang ito ay tunay ngang tumatakbo sa magkaparehong batayan. Ginagamit ng Budismo ang salungat na kaisipan ng pagkakaisa at kawalan upang lituhin ang isipan, samantalang ginagamit ng Trinidad ang salungatang konsepto ng tatlo sa isa upang makamit ang kaparehong epekto. Sa huli, ang bunga ng pareho ay ang pagkawala ng pagkakakilanlan at ang pagdadala ng isipan sa "paghanga" sa isang misteryo.

Ang kasalukuyang pagkaunawa ng mga Adventist sa Trinidad ba ay nagbubunga ng mga kaisipang nagpapawalang-halaga sa kahalagahan ng pagkakakilanlan ng Ama at ng Anak? Isang halimbawa ang agad na pumapasok sa isip ko:

Ngunit isipin natin ang isang sitwasyon na ang nilalang na kilala natin bilang ang Diyos Ama ang siyang naparito upang mamatay para sa atin, at ang kilala natin bilang si Hesus ang nanatili sa langit (nagsasalita tayo sa makataong paraan upang ipahayag ang isang punto). **Walang mababago, maliban na lang sa pagtawag natin sa bawat isa gamit ang pangalan na ginagamit natin ngayon para sa isa't isa.** Iyan ang kahulugan ng pagiging pantay sa pagka-Diyos. (Sabbath School Lesson, April 10, 2008)

Ang isang naniniwala sa Trinidad ay naaakit sa konsepto ng pagpapalitan ng mga papel sa pamamagitan ng pagsasanib ng tatlong pinagmulan ng sariling-buhay tungo sa isang nagkakaisang Diyos ng pag-ibig na tinatawag nilang Siya at Kaniya. Ito'y tunay na kahalintulad ng proseso na ginagamit ng mga Buddhists upang mawala ang sariling pagkakakilanlan sa pamamagitan ng paglusong sa karagatan ng pagka-Diyos.

Ang mensahe ng mga Adventist ay itinatag sa isang malinaw at natatanging pagkaunawa tungkol sa Ama at sa Kaniyang Anak. Ang pundasyon ng ating mensahe na nag-uugat sa Daniel kabanata 7 at 8 ay humihingi ng malinaw na pagkakaiba sa pagitan ng Matanda sa mga Araw at ng Kaniyang Anak. Ito ay napakahalaga sa wastong pagkaunawa sa sistema ng santuwaryo at sa pagtubos. Pansinin ang bigat ng mga salitang ito sa pagpapanatili ng mga pagkakakilanlan ng Ama at ng Anak, na isinulat sa pamamagitan ng panulat ng inspirasyon upang labanan ang mga teoryang pantheistiko ni Kellogg:

Malinaw na ipinakikita ng Kasulatan ang kaugnayan sa pagitan ng Diyos at ni Kristo, at malinaw rin nilang inilalarawan ang personalidad at pagka-indibidwal ng bawat isa. “Ang Dios na

nagsalita nang unang panahon sa ating mga magulang sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang kaparaanan sa pamamagitan ng mga propeta, ay nagsalita sa atin sa mga huling araw na ito sa pamamagitan ng Kaniyang Anak, na Kaniyang itinalagang tagapagmana ng lahat ng mga bagay, na sa pamamagitan Niya'y ginawa rin Niya ang mga sanlibutan; Siya na siyang kaningningan ng Kaniyang kaluwalhatian at tunay na larawan ng Kaniyang pagka-Diyos, at sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Kaniyang salita ay inaalalayan ang lahat ng mga bagay, matapos Niyang linisin ang ating mga kasalanan sa pamamagitan ng Kaniyang sarili, Siya ay naupo sa kanan ng Kamahalan sa kaitaas-taasan; na ginawa Siyang lalong mataas kaysa mga anghel, yamang nagmana Siya ng lalong marilag na pangalan kaysa kanila. Sapagkat kanino sa mga anghel sinabi Niya kailanman, Ikaw ang Aking Anak, ngayon ay ipinanganak kita? At muli, Ako'y magiging Ama Niya, at Siya'y magiging Anak Ko?" Hebreo 1:1-5.

Ang Diyos ang Ama ni Kristo; si Kristo ang Anak ng Diyos. Ipinagkaloob kay Kristo ang isang mataas na kalagayan. Ginawa Siyang kapantay ng Ama. Lahat ng mga panukala ng Diyos ay ibinunyag sa Kaniyang Anak.

Sinabi ni Hesus sa mga Hudyo: "Ang aking Ama ay gumagawa hanggang ngayon, at ako'y gumagawa rin... Ang Anak ay hindi makagagawa sa ganang Kaniyang sarili, maliban sa mga bagay na nakikita Niyang ginagawa ng Ama: sapagkat anuman ang ginagawa ng Ama, iyon din ang ginagawa ng Anak. Sapagkat iniibig ng Ama ang Anak, at ipinakikita Niya sa Kaniya ang lahat ng mga bagay na ginagawa Niya." Juan 5:17-20. Mulí rito ay ipinapakita ang pagiging persona ng Ama at ng Anak, at ang pagkakaisa na umiiral sa pagitan nila. Ang pagkakaisang ito ay malinaw ding inihayag sa ikalabimpitong kabanata ng Juan, sa panalangin ni Kristo para sa Kaniyang mga disipulo: "At hindi lamang sila ang idinadalangin ko,

kundi pati rin ang mga maniniwala sa akin sa pamamagitan ng kanilang salita; upang silang lahat ay maging isa; gaya Mo, Ama, na nasa akin, at ako’y nasa Iyo, upang sila rin ay maging isa sa atin: upang ang sanlibutan ay maniwala na Ikaw ang nagsugo sa akin. At ang kaluwalhatiang ibinigay Mo sa akin ay ibinigay ko rin sa kanila; upang sila’y maging isa, na gaya naman natin ay iisa: ako’y nasa kanila, at Ikaw ay nasa akin, upang sila’y lubos na magkaisa; at upang malaman ng sanlibutan na Ikaw ang nagsugo sa akin, at sila’y inibig Mo, gaya ng pag-ibig Mo sa akin.” Juan 17:20–23. Kamangha-manghang pahayag! **Ang pagkakaisang umiiral sa pagitan ni Kristo at ng Kaniyang mga disipulo ay hindi sumisira sa pagkatao ng bawat isa. Sila’y nagkakaisa sa layunin, sa pag-iisip, at sa likas, ngunit hindi sa pagkatao. Ganito rin ang pagkakaisa ng Diyos at ni Kristo.** 8T 268,269

Itanim ninyo sa inyong isipan ang mga salitang ito. Isaulo ang 8T pahina 268 at 269 at alalahanin na ito ay isinulat upang harapin ang pantayismo, na sumisira sa mga personalidad ng Ama at ng Kaniyang Anak. Basahin ang kaniyang mga babala tungkol sa paksang ito. Ang makamandag na lasong ito ay magbubunga ng mas maraming pagpapalit-palit ng mga tungkulin at pangkalahatang pagtingin sa mga pagkakakilanlan ng Ama at ng Anak. Ito ay matagal nang plano ni Satanas.

Mayroon akong personal na kaugnayan sa Aking Ama sa Langit sa pamamagitan ng Kaniyang minamahal na Anak. Ang Aking Ama ay kailanma’y hindi nalagay sa panganib ng pagiging makasarili, ni kinailangang isawsaw ang Kaniyang sarili sa isang karagatan ng walang-pagkamakasarili upang iligtas ang Kaniyang sarili mula sa pagiging makasarili. Ang Aking Ama ay Pag-ibig, at ang pag-ibig na ito ay dumadaloy sa pamamagitan ng Kaniyang Anak sa pamamagitan ng Kaniyang Espiritu patungo sa aking puso.

Ang kasalukuyang mga pagka-unawa ng mga Adventist hinggil sa Trinidad (na bagamat may iba't ibang anyo ay nagsasalita ng iisang tinig sa usaping ito) ay isang obra ng makamundong katalinuhan ni Satanas upang igiya tayo sa landas ng silangang mistisismo at tuluyang dalhin tayo sa mga bisig ng tinatawag na pangakong omega.

Tungkol naman sa pag-ibig na hindi naghahanap ng para sa sarili, pag-isipan mo kung kaninong puso nagmumula ang pag-ibig habang binabasa mo ang siping ito:

Makikita na ang kaluwalhatian ng nagniningning sa mukha ni Hesus ay ang kaluwalhatian ng pag-ibig na handang magsakripisyo. Sa liwanag ng Kalbaryo, mahahayag na ang kautusan ng pag-ibig na hindi iniisip ang sarili ay siyang kautusan ng buhay sa langit at sa lupa; na ang pag-ibig na "hindi naghahanap ng para sa sarili" ay nagmumula sa puso ng Diyos; at sa mapagpakumbaba at mahinahong Isa nahahayag ang likas ng Kanya na nananahan sa liwanag na hindi maaaring lapitan ng tao. Desire of Ages 19

Kapag tinutukoy natin ang pag-ibig ng Diyos na ipinahayag sa 1 Juan 4:8,9 — sa aking palagay, pinalalalim ni Ellen White ang kahulugan ng sinabi ni Juan na, “Dito nahayag ang pag-ibig ng Diyos sa atin,” nang kanyang sinabi:

“Hindi lamang ito ang sakripisyo ni Kristo; ito rin ay sakripisyo ng Ama. Ang Ama, sa pakikiisa at mapagmahal na pakikiramay sa Kanyang Anak, ay nagpakababa upang magdusa kasama ng Kanyang Anak. Hindi Niya ipinagkait ang Kanyang bugtong na Anak kundi buong laya Niya itong ibinigay para sa ating lahat. **Ang kaloob na ito ni Kristo ang sukdulang katotohanan ng pag-ibig ng Diyos, at ito rin ang pagpapahayag ng Kanyang pagka-Ama magpakailanman at sa buong walang hanggan. Narito ang pag-ibig ng Diyos sa Kanyang pagka-Ama.**” Ellen G White, Spalding and Magan Collection p. 68. "Sunnyside," Cooranbong, N. W. W., March 12, 1897 addressed to “Dear Brethren Daniells, Palmer, and Colcord.

Ang pinakamatibay at walang hanggang pagpapahayag ng pag-ibig ng Diyos ay hindi ang pagsasanib ng tatlong persona sa isang pagkakakilanlan sa di-makasariling layunin—kundi ang Ama na ibinigay ang Kanyang bugtong na Anak para sa atin. Sa Diyos na ito ako'y yumuyuko tulad ni Pablo, sapagkat sa pangalan ng Ama ipinangalan ang buong sambahayan sa langit at sa lupa. Efeso 3:14,15.

Dalawahang Awtoridad (Disyembre 18, 2010)

Pahayag 5:13 At ang bawat nilalang na nasa langit, at nasa lupa, at nasa ilalim ng lupa, at nasa dagat, at lahat ng nasa kanila, ay narinig kong nagsasabi, Pagpapala, at karangalan, at kaluwalhatian, at kapangyarihan, ay suma Kanya na nakaupo sa luklukan, at sa Kordero, magpakailanman at magpakailanman.

Ang aklat ng Pahayag ay nagbibigay sa atin ng isang malinaw na pananaw tungkol sa tunay na pagsamba na ipinapahayag ng bawat nilalang sa buong sansinukob. Ang sentro ng pagsambang ito ay nakatuon sa dalawang pagkakakilanlan: ang Diyos at ang Kordero. Sa dalawang ito ibinigay ang pagpapala, karangalan, kaluwalhatian, at kapangyarihan.

Kaayon ng tagpong ito sa Pahayag 5, ibinigay ni Ellen White ang sumusunod na paanyaya o panawagan:

Ang Ama at ang Anak lamang ang nararapat dakilain. YI, July 7, 1898

Ang pagsamba sa Ama at sa Anak ay posible lamang sa pamamagitan ng Espiritu.

Galacia 4:6 At sapagkat kayo'y mga anak, isinugo ng Diyos ang Espiritu ng Kanyang Anak sa inyong mga puso, na tumatawag, Abba, Ama.

Juan 4:24 Ang Diyos ay Espiritu: at ang mga sumasamba sa Kanya ay nararapat na sumamba sa espiritu at sa katotohanan.

Ipinahayag ni Pablo ang kapangyarihan ng Ama at ng Anak sa ganitong paraan:

Efeso 4:5,6 Isang Panginoon, isang pananampalataya, isang bautismo, isang Diyos at Ama ng lahat, na siyang higit sa lahat, gumagawa sa lahat, at nasa lahat sa inyo.

1 Corinto 8:6 Ngunit para sa atin ay iisa lamang ang Diyos, ang Ama, na mula sa Kanya ang lahat ng bagay, at tayo'y para sa Kanya; at iisa lamang ang Panginoong Hesu-Kristo, na sa pamamagitan Niya ay umiral ang lahat ng bagay, at tayo ay nabubuhay sa pamamagitan Niya.

Iisang Diyos at iisang Panginoon. Ang Ama ang pinagmumulan ng lahat ng bagay at Siya ang namumuno sa lahat. Minana ni Kristo ang lahat ng katangian ng Kaniyang Ama at itinakda bilang Panginoon ng lahat, bilang pinakadakilang halimbawa sa buong sansinukob ng mapagmahal at mapagtiwalang pagpapasakop sa Ama.

Ang pagkaunawang ito tungkol sa Diyos at sa Kaniyang Anak, ayon sa ipinahayag sa Bibliya, ay nagtatatag ng malinaw na saligan para sa dalawang uri ng awtoridad; isang pamunuan o pinagmumulan ng awtoridad na makikita sa Ama, at isang awtoridad nagpapasakop at nagpapalago na inihayag sa pamamagitan ng Anak. Tinatanggap ng Anak ang buhay at pagpapala mula sa Ama (at ito'y Kaniyang pinagyayaman sa pamamagitan ng espiritu ng pagpapasakop at damdamin ng pagtanggap), at ito'y pinalalawak bago ipasa sa buong sansinukob.

Itinalaga ng Diyos ang dalawang uri ng kapangyarihang ito sa bawat aspeto ng ating buhay.

Pamunuan/Pinagmulan ng Awtoridad
Ama
Bibliya
Asawa (lalaki)

Pagpapasakop/Pag-aaruga
Anak
Espiritu ng Propesiya
Asawa (babae)

Dahil ibinigay ng Ama ang Kaniyang awtoridad sa Kaniyang Anak, taglay ng Anak ang awtoridad ng pamumuno at pagpapasakop para sa lahat ng nilalang. Ito ang dahilan kung bakit Siya ay may pangalang higit sa lahat ng

pangalan, sa ikaluluwalhati ng Diyos Ama. Filipos 2:9. Ito rin ang dahilan kung bakit ang pamahalaan ay nasa Kaniyang balikat. Isaias 9:6

Ang prinsipyong dalawang uri ng awtoridad na pamumuno at pagpapasakop ay mananatili lamang kung malinaw na pinangangalagaan ang pagkakakilanlan ng Ama at ng Anak. Anumang pagkalito sa kanilang pagkakakilanlan ay magdudulot ng pagkalito sa kanilang awtoridad.

Itinuturo ng doktrina ng Trinidad na ang Ama, Anak, at Espiritu ay tatlong magkakahiwalay na persona ngunit iisa sa kakanyahan. Sa paniniwalang ito, walang malinaw na pagkakakilanlan ng pamumuno at walang malinaw na pagkakakilanlan ng pagpapasakop. Ang mga ideyang ito ay inaakalang totoo lamang para sa layunin ng paglalarawan. Ang mga katawagang Ama at Anak ay hindi na nagpapahayag ng kanilang tunay na pagkatao, kundi mga pansamantalang pamagat lamang para sa pagpapatakbo ng sansinukob.

Ang hiwagang bumabalot sa doktrina ng Trinidad ay naglalagay rin ng hiwaga sa dalawang uri ng awtoridad ng Ama at ng Anak. Nililito nito ang pagkaunawa sa pamumuno at pag-aaruga, at pinagsasama ang mga ito sa isang uri ng awtoridad na pantay-pantay. Ipinapakita ng sumusunod na video ang prosesong ito ng pagkalito, paghahalo, at pagsasanib tungo sa isang mahiwagang kapangyarihan. [video lost]

Ipinakikilala ng Trinidad ang isang kaisipan ng tatlong magkaparehong kambal na magkakapatid. Sa kanilang pinakaubod, hindi mo sila maibubukod sa isa't isa. Kapag sinikap ng isipan na kilalanin ang pagkakaiba ng kanilang mga persona, ito ay nalilito at napipilitang pagsamahin sila sa isang mahiwagang kakanyahan. Sa ganitong paraan, nawawala ang malinaw na pagkakakilanlan ng bawat isa, at ang natitira na lamang ay ang kapangyarihan. Isa itong lubhang mapanlinlang na pakana ni Satanas upang lituhin at sirain ang isipan ng tao. Ang Trinidad ang kaniyang pinakamapanlikhang panlilinlang upang sirain si Kristo at ang Kaniyang tunay na pagkakakilanlan.

Hindi mahirap maunawaan kung paanong ang hiwagang ito ay nagdulot ng matinding pagkalito sa ugnayan ng Bibliya at ng Espiritu ng Propesiya. Sa loob ng maraming dekada, naging paksa ng pagtatalo kung paano naging kapantay ng Bibliya ang Espiritu ng Propesiya at kung anong awtoridad ang taglay nito

sa ating buhay. Kung walang malinaw na pagkaunawa sa dalawang uri ng awtoridad na nakabatay sa relasyon ng Ama at ng Anak, ang awtoridad ng Bibliya at ng Espiritu ng Propesiya ay kadalasang pinagsasama na lamang bilang iisang awtoridad kung saan ang Espiritu ng Propesiya ay tinuturing na kapareho o mas mataas pa sa Bibliya o di kaya'y ibinababa sa antas ng isang "ebanghelista o pastor na ang pangunahing layunin ay akayin at panatilihin tapat ang mga tao kay Kristo."

Hindi mahirap makita na ang parehong hiwaga ay nakaapekto rin sa awtoridad ng mag-asawa, at inilalagay sila sa parehong tunggalian ng kapangyarihan gaya ng sa pagitan ng Bibliya at ng Espiritu ng Propesiya. Ngunit ang tunay na pagkakakilanlan ng Ama at ng Anak ay agad na nag-aalis ng lahat ng pagkalitong ito at muling nagbubukas ng daan ng pagpapala na orihinal na itinakda ng Diyos.

Ang malinaw na pagkakakilanlan ng Ama at ng Anak ay nangangahulugan ng malinaw na estruktura ng dalawang uri ng kapangyarihan na namamahala sa ating buhay.

Propeta at Pari

Ang dalawang uri ng kapangyarihan ay nasasalamín din sa iglesya sa isa pang antas, sa mga tungkulin ng propeta at pari. Ang mga propeta ay tumanggap ng tuwirang mensahe mula sa Diyos at sila ang nagbigay ng binhi o Salita sa iglesya. Ang mga pari naman ang tumanggap ng salitang ito at itinuro ito sa bayan, na ibinibigay sa kanila ang taos-pusong gatas ng Salita. Makikita natin nang malinaw ang dalawang tungkuling ito sa buhay nina Moises at Aaron. Si Moises ang propeta, at si Aaron ang pari.

Exodo 4:15,16 At ikaw ay magsasalita sa kaniya, at ilalagay mo ang mga salita sa kaniyang bibig: at Ako'y sasaiyong bibig, at sa kaniyang bibig, at ituturo Ko sa inyo kung ano ang inyong gagawin. At siya ang magiging tagapagsalita mo sa bayan: at siya ay magiging gaya ng iyong bibig, at ikaw naman ay magiging sa kaniya na gaya ng Diyos.

Gumanap si Moises sa tungkulin ng pagiging ulo, at gumanap si Aaron sa tungkulin ng pagpapasakop. Ang lahat ng awtoridad na taglay ni Moises ay

naipapasa sa pamamagitan ni Aaron habang itinuro niya sa bayan ang mga salitang ibinigay sa kaniya ni Moises.

Ang Pagkakatatag ng Iglesia

Sa masusing pagmasid, madali nating makikita kung paano nabuo ang estruktura ng dalawang uri ng awtoridad. Sa pagsasaalang-alang sa mga kuwento ng Ama at ng Anak, at nina Adan at Eba, makikita natin na ang kapangyarihang nag-aalaga ay lumilitaw mula sa kapangyarihang namumuno at pagkatapos ay ipinapasa nito ang pagpapala at kalooban ng namumunong awtoridad sa mga taong nasa ilalim ng pamamahala nito.

Makikita natin ang pagtawag kay Moises at ang pagkakatatag niya bilang propeta. Siya ay binigyan ng mga tagubilin para sa pagbuo at wastong paggana ng iglesia. Pagkatapos ay lumitaw si Aaron at pinagkalooban ng awtoridad upang isakatuparan ang mga tagubilin ng propetang si Moises bilang isang pari.

Idagdag pa rito ang mahalagang katotohanan na ang iglesia ay inilabas mula sa Egipto sa pamumuno ni Moises, at ang pagkatatag ng pagkapari ay dumating pagkatapos ng paglabas o pagsilang ng iglesia. Nang mailabas na ang iglesia, ipinagkaloob sa pagkapari ang kapangyarihang mamuno at patnubayan ang bayan sa pagsamba sa Diyos. Ang pagkapari ay laging nagpapasakop sa mga propeta, at ang iglesia ay umuunlad sa ilalim ng sistemang ito ng dalawang uri ng awtoridad.

Ang iglesia ng mga Adventist ay naitatag sa parehong paraan. Ito ay inilabas mula sa Babilonya sa pamamagitan ng kamay ng isang propeta at pagkatapos ay itinatag ang pagkapari upang mamuno at patnubayan ang bayan. Ang estruktura ng pagkapari ay tinanggap sa pamamagitan ng awtoridad ng Bibliya o ng mga sinulat ng mga propeta. Ang bayan ng Dios sa huling panahon ay binigyan ng malinaw na saligan ng sistemang may dalawang uri ng awtoridad bilang pagkilala sa tunay na relasyon ng Ama at ng Anak. Hangga't pinanghahawakan ng iglesia ang saligang ito, ang pagkapari o pamumuno ng iglesia ay mananatiling nagpapasakop sa Salita ng mga propeta; na nangangahulugang ang Bibliya at ang Espiritu ng Propesiya.

Ang Pagkakataon noong 1888 upang Yakapin ang Buong Estruktura ng Dalawang Uri ng Awtoridad

Noong 1888, ipinakilala sa iglesiang Adventist ang tunay na pagkakakilanlan ni Kristo. Ipinakita na si Kristo ay tunay na Anak ng Diyos at tunay na Anak ng tao. Napakahalaga ng mensaheng ito sapagkat bagaman kinilala ng mga naunang tagapagtatag ng iglesya si Hesus bilang Anak ng Diyos, hindi pa nila lubos na nauunawaan ang likas na kaugnayan sa loob ng estruktura ng dalawang uri ng awtoridad. Magkaibang bagay ang malinaw na pagkilala sa dalawang pagkatao at ang malinaw na pagkaunawa sa kanilang relasyon. Dahil sa maling pagkaunawa kung paano naging kapantay si Hesus sa Ama, binuksan ni James White ang pinto sa isang ganap na maling pananaw tungkol kay Kristo noong 1877 nang kanyang sabihin:

“Totoo, nanalangin si Kristo sa isang nakatataas sa Kanya. Ito ay noong panahon ng Kanyang pagpapakababa, nang Siya ay pinanghinaan dahil sa pagiging bahagi ng binhi ni Abraham. Wala Siyang ganoong uri ng pag-asa o pagdepende bago Niya pinili na magpakumbaba upang abutin ang mahina at makasalanang tao sa kanyang kahinaan at kahihiyan. At hindi rin ito mangyayari kapag si Kristo ay nakaupo na sa kanan ng kapangyarihan sa langit. Maaari nating tanawin ang Ama at ang Anak, bago pa nilikha ang sanlibutan, bilang isang kasamang tagapaglikha at tagapamahala ng kautusan na may kapantay na kapangyarihan.” (RH, Christ Equal with God)

Sa isipan ni James White, ang pagkakapantay ng Ama at ng Anak ay nakabatay lamang sa kapangyarihan. Dahil dito, sinabi niya na bago ang pagkakatawang-tao, si Hesus ay hindi umaasa sa Ama. Ngunit ito ay bahagyang totoo lamang. Si Hesus ay tiyak na may buhay sa Kanyang sarili na Kanyang tinanggap bilang pamana mula sa Ama, subalit Siya ay nanatiling umaasa sa isang relasyunal na pananaw. Siya ay umaasa sa Ama pagdating sa Kanyang pagkakakilanlan, halaga, at layunin. Kung si Hesus ay hindi umaasa sa Ama sa anumang aspeto, wala sanang banal na halimbawa ng pag-asa para sa buong sansinukob. Gaya ng isang asawa na may sariling buhay bukod sa kanyang asawa at kayang kumilos nang mag-isa, siya ay nananatiling umaasa sa kanyang asawa para sa pagpapala at pagmamahal.

Ang mensahe noong 1888 at ang mga sumunod na pangyayari ay nakatuon nang mabigat sa tamang pagkakakilala sa persona ni Kristo, lalo na kaugnay ng Hebreo kabanata 1 at 2. Ang diin na ito ay pinakamahusay na buod sa pamamagitan ng sinabi ni A.T. Jones:

Sa unang kabanata ng Hebreo, mas malinaw at mas buo ang ipinakikita ang kadakilaan, kalagayan, at likas na pagkatao ni Kristo noong Siya ay nasa langit bago pa man Siya pumarito sa sanlibutan, kumpara sa alinmang bahagi ng Kasulatan. Kaya't tiyak na ang tamang pagkaunawa sa kalagayan at likas na pagkatao ni Kristo habang Siya ay nasa langit ay mahalaga upang maunawaan nang wasto ang Kanyang kalagayan at likas na pagkatao habang Siya ay narito sa lupa. (Consecrated Way to Christian Perfection)

Inilarawan ni Ellen White ang mga mensaheng ito bilang isang pagpapakilala kay Kristo sa buong kapuspusan ng pagka-Diyos.

“Ang mga mensaheng may banal na katibayan ay ipinadala sa bayan ng Diyos; ang kaluwalhatian, ang kadakilaan, at ang katuwiran ni Kristo, na puspos ng kabutihan at katotohanan, ay inihayag; ang kapuspusan ng pagka-Diyos kay Hesu-Kristo ay inilantad sa atin na may kagandahan at kahali-halina...” (EGW 1888 materials page 673)

Ang pag-aaral tungkol kay Kristo noong 1888 ay nagbigay ng pagkakataon para sa estruktura ng pagpapala sa ilalim ng Dalawang Awtoridad ng Pamumuno at Pagpapasakop na dumaloy sa atin. Kapag natuklasan ng Iglesia ang tunay na pagkakakilanlan ni Hesus, natatagpuan din nito ang Daan upang matanggap ang parehong pagpapalang natatanggap Niya mula sa Kanyang Ama sa pamamagitan ng Espiritu.

Ang Pagtanggì kay Kristo noong 1888 ay Sumira sa Estruktura ng Pagpapala ng Dalawang Awtoridad

Nakakalungkot na tinanggihan ng iglesia ang mensaheng ito at sa gayon ay tinanggihan din ang tunay na pagkakakilanlan ni Kristo. Isang huwad na Kristo ang unti-unting lumitaw at ang estruktura ng pagpapala ng dalawang

awtoridad ay gumuho, at nawala ang pagkakataon para sa huling ulan ng Espiritu.

Ang pagkawala ng estrukturang ito ng dalawang awtoridad sa loob ng susunod na apat na dekada ay nagdulot ng matitinding suliranin sa lahat ng mga sistemang may dalawang awtoridad na itinakda ng Diyos. Ang iglesia ay nalito sa tungkulin ng Pamumuno at Pagpapasakop sa pagitan ng Bibliya at ng Espiritu ng Propesiya at di naglaon ay pati na rin sa ugnayan ng pamumuno at pagpapasakop sa pagitan ng mag-asawa. Ang pagkawala ng tunay na pagkakakilanlan ni Hesus ay sumisira sa tamang pagkaunawa at ugnayan ng lahat ng sistemang may dalawang awtoridad na nagiging dahilan upang hindi na dumaloy ang pagpapala ng Ama sa mga itinakdang daluyan nito.

Ito ay ilan sa mga paunang kaisipan

Tandaan: May isang presentasyon na may kaparehong pamagat na matatagpuan din sa Vimeo page ni Adrian, na ibinahagi sa Amicalola, Georgia noong Abril 9, 2011:

<http://maranathamedia.com/presentation/view/dual-authority-and-equality>

Sa Pagmamasid, Tayo ay Nababago

Ang Hesus na ating pinagmamasdan ay Siya ring ating
nagiging kawangis

(Marso 2, 2010)

2 Corinto 3:18 Ngunit tayong lahat, na walang talukbong sa mukha, habang pinagmamasdan natin na parang sa salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, ay unti-unting nababago ayon sa Kanyang wangis, mula sa isang antas ng kaluwalhatian tungo sa iba, ayon sa gawa ng Espiritu ng Panginoon.

Narito ang isang mahalagang prinsipyo ng pananampalatayang Kristiyano — sa pagtingin nating walang talukbong sa kaluwalhatian ng Panginoon, tayo ay unti-unting nababago ayon sa Kanyang wangis. Sa ating pagmasid kay Kristo (Juan 1:29), sa ating pagkain ng Kanyang mga salita (Juan 6:51), sa paginilay

at pag-iisip tungkol sa Kanya (Hebreo 12:3) tinatanggap natin ang Kanyang Espiritu (Juan 15:26) at tayo ay nagiging katulad Niya sa likas.

Nagnanais tayong maging katulad ni Kristo sa lahat ng aspeto. Umiinom tayo nang malalim sa Kanyang karakter, ang Kanyang pagtitiwala, at ang Kanyang pananampalataya sa Kanyang Ama. Tinatanggap natin ang Kanyang pag-iisip (1 Corinto 2:16) at tayo'y nagiging kawangis Niya. Ipinangako ng Diyos na Kanyang tatapusin ang gawaing ito ng pagbabago sa atin; Siya ang nagpasimula nito at Siya rin ang magwawakas (Filipos 1:6). Habang sinusukat natin si Kristo, ang Kanyang sakripisyo at ang Kanyang gawain (Pahayag 11:1,2) tayo ay unti-unting nababago ayon sa Kanyang wangis.

Ang gawain ng pagbabago ayon sa Kanyang wangis ay nangangailangan na ang ating pinagmamasdan ay Siya ring hindi nagbabago kahapon, ngayon, at magpakailanman (Hebreo 13:8). Kung ang ating pagkakakilala kay Kristo ay may pagkalito sa ating isipan, ang gawaing ito ng pagbabago ay maaantala at maliligaw. Kaya't napakahalaga na malinaw ang ating pagkaunawa sa pagkakakilanlan ni Kristo, sapagkat nagnanais tayong maging katulad Niya sa lahat ng bagay, gagayahin at tutularan natin ang lahat ng ating makikita sa Kanya. Si Hesus ang ating Walang Hanggang Ama sa lahat ng bagay (Isaias 9:6).

Tiyak na habang pinagmamasdan natin si Kristo sa lupa, ating nakikita ang ganap at patuloy na pagtitiwala Niya sa Kanyang Ama. Si Kristo ay lubos na umaasa sa Kanyang Ama at hindi gumagawa ng anuman na hiwalay sa kalooban ng Ama. Sa pagmumuni-muni natin sa bagay na ito, ninanais nating maging gaya Niya. Ngunit paano naman ang Kanyang kalagayan sa langit; Paano ipinakikilala sa atin si Kristo sa atin dito? Marami ang nagtuturo at naniniwala na si Kristo ay may ganap na kalayaan at kasapatan sa Kanyang sarili. Isang nilalang na nakikipagkaisa sa Ama sa pag-ibig, ngunit lumalapit sa Kanya hindi bilang isang may utang na loob o umaasa sa Kanya sa anumang paraan. Ang sinasabi ng iba ay kay Kristo ay may buhay na orihinal, hindi hiniram, at hindi nagmula sa sinuman, kahit sa Ama! Ngunit kapag ganitong uri ng Kristo ang ating pinagmamasdan, ano ang nagkakaroon ng anyo sa ating mga puso, ano ang ating unti-unting isinasabuhay? Hindi ba't malinaw na mensahe ito ng pagiging independyente? Ang ganitong pananaw kay

Kristo ay nagtuturo sa atin na wala ni kaunting pag-asa o pagdepende si Kristo sa Kanyang Ama. Wala ring pagkilala ng pasasalamat kay Kristo sa Ama na Kanya mismong pinagmulan ng lahat ng bagay na tinanggap Niya. Ito ba ang Kristo na dapat nating tularan?

Sumisigaw ang marami “Ngunit Siya ay Diyos! Kailanman ay hindi natin Siya matutularan!” Tunay ngang kailangang linawin na ang posisyong ibinigay kay Kristo ay hindi kailanman maaaring mapasaatin. Hindi natin kailanman masasabi tulad ng sinabi ni Kristo, “Kung paanong kilala Ako ng Ama, ay gayon din naman ang pagkakilala Ko sa Ama” (Juan 10:15). Si Kristo ay may pantay na kaugnayan sa Ama na hindi maunawaan o ganap na mapahalagahan ng alinmang nilalang sa buong sansinukob. Marami sa mga katangian Niya ay tiyak na lampas sa ating pagkaunawa, ngunit hindi nito binabago ang mga prinsipyong ukol sa ugnayan na dapat ituro at ilapat sa lahat ng nilalang sa kalawakan.

Ang kaugnayan ni Kristo sa Kaniyang Ama ang tanging huwaran ng ugnayang ibinigay sa buong sansinukob upang maunawaan ang DAAN patungo sa Ama. Ito ang ugnayang taglay ni Kristo sa Ama na nagpapakita sa atin kung paano tayo dapat makipag-ugnay sa Kaniya. Si Kristo ay inilagay sa ating harapan bilang Isa na dapat nating tularan sa lahat ng bagay. Siya ang ilaw ng ating mga kaluluwa, at ang ating mga puso ay inaakit upang Siya’y sundan at gayahin sa lahat ng aspeto ng Kaniyang buhay.

Kung si Kristo ay inilalarawan sa ating isipan bilang Isa na walang utang na loob sa Ama sa lahat ng Kaniyang tinatangkilik, tiyak na ito rin ang ating gagayahin sa ating sariling buhay. Ngunit higit pa rito, ating sisikaping tularan kapwa ang ating nakikita sa langit at sa lupa. Magkakaroon tayo ng kagustuhang maging parehong masunurin, nagtitiwala, at umaasa, at sa kabilang banda’y maging malaya, sapat sa sarili, at walang pagkilala ng utang na loob sa kahit anong paraan.

Ganyan nga ang nais ni Satanas. Ang ating isipan ay nagiging lubhang magulo at malabo sa pagninilay natin kay Kristo, hanggang sa mapilitan tayong isipin na Siya ay isang hiwaga na hindi natin kayang unawain. Humihinto ang gawain ng paggaya sa Kaniya, at lalo nating binibigyang-diin ang pagiging hiwaga Niya sa halip na ang kagandahan at linaw ng Kaniyang pagkatao.

Ang gawaing mabago ayon sa wangis ni Kristo ay nangangailangan ng isang Kristo na may hindi nagbabagong kaugnayan sa Ama mula sa simula hanggang sa wakas. Si Hesus ay kailangang tunay na Siya ring noon, ngayon, at magpakailanman sapagkat kung hindi, ang gawain ng pagbabago ay hindi kailanman matatapos.

Sa langit, aking namamasdan si Kristo bilang Isa na may buong pagmamahal at lubos na debosyon sa Kanyang Ama. Bagaman taglay Niya ang buong kapuspusan ng kapangyarihan ng Kanyang Ama, na naninindigan sa Kanyang minanang karangalan at kadakilaan, Siya ay tumitingin nang may pasasalamat at tapat na pag-ibig sa Isa na nagkaloob ng lahat ng ito sa Kanya at nagbahagi ng buong puso Niya sa Kanya.

Sa mahalagang isyung ito umiikot ang tanong tungkol sa pamana. Ito ay tuwirang tumutukoy sa persona ni Kristo at sa Kanyang kaugnayan sa Ama. Ito ay may malaking epekto sa ating pananaw sa Kanya kung paano natin Siya gagayahin. Kay Kristo natin nakikita ang walang hanggang halimbawa ng debosyon, pagtitiwala, pagpapasakop, at pasasalamat sa dakilang pinagmumulan ng lahat. Sa mismong pagkakakilanlan at persona ni Kristo, natatagpuan natin ang lihim ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya! Ang pangunahing prinsipyo ay bahagi ng Kanyang pagkakakilanlan! Ito ang dahilan kung bakit Siya ang Daan, ang Katotohanan, at ang Buhay. Ang pamana ni Hesus, gaya ng inilahad sa Hebreo 1, ay nasa puso ng buong proseso ng ebanghelyo. Gaya ng sinabi ni A.T. Jones:

Sa unang kabanata ng aklat ng Hebreo, ang pagdakila, ang katayuan, at ang likas na kalikasan ni Kristo noong Siya ay nasa langit bago pa man Siya naparito sa sanlibutan ay mas malinaw na naipahayag kaysa sa alinmang bahagi ng Kasulatan. Kaya't tiyak na ang tamang pagkaunawa sa Kanyang kalagayan at likas na pagkatao noong Siya ay nasa langit ay mahalaga upang maunawaan nang wasto ang Kanyang kalagayan at likas na pagkatao noong Siya ay narito sa lupa. - *Consecrated Way to Christian Perfection, Page 12*

Kaya, sino nga ba ang Kristo na iyong pinagmamasdan, at anong larawan ang unti-unti mong tinatanggap sa iyong sarili? Minamasdan mo ba ang isang mapagpasalamat at tapat na Anak na may lubos na pagpapahalaga sa Kanyang Ama, o isang Kristo na malaya, nagsasarili, at hindi nagpapasalamat, isang Cristo na pumayag lamang makipagtulungan sa Ama ngunit hindi nagpapakita ng utang na loob sa Kanya. Pag-isipan nating mabuti kung sino ang ating pinagmamasdan, sapagkat ang ating buhay ay tunay na nakasalalay rito.

Ang Malubhang Bunga ng Labis na Pagpapaliwanag sa Salita ng Diyos

Ang panlilinlang ni Satanas sa ating hangaring gumawa ng
tama
(Mayo 10, 2010)

Sinabi ng Diyos kay Adan:

Genesis 2:17 Ngunit tungkol sa punongkahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama, huwag kang kakain nito: sapagkat sa araw na ikaw ay kumain nito ay tiyak na mamamatay ka.

Sinabi ni Eva sa Ahas:

Genesis 3:2-3 At sinabi ng babae sa ahas Maaari kaming kumain ng bunga ng mga punong-kahoy sa halamanan: ngunit tungkol sa bunga ng punong nasa gitna ng halamanan, sinabi ng Diyos, Huwag ninyong kainin ni hipuin man ito, kayo'y mamatay.

Sinabi ng lingkod ng Panginoon:

Pinitas ng ahas ang bunga ng ipinagbabawal na punong-kahoy at inilagay ito sa kamay ni Eba na may kalahating pag-aatubili. Pagkatapos ay ipinaalala nito sa kanya ang sarili niyang mga salita, na ipinagbawal ng Diyos na hawakan man lamang ang bunga, at sila'y mamatay. Idineklara ng ahas na wala siyang matatamong

kapinsalaan sa pagkain ng bunga, higit pa sa paghawak nito. At dahil hindi niya agad nakita ang masamang bunga ng kanyang ginawa, si Eba ay naging mas matapang. (PP 55,56)

Sa kanyang pagsisikap na ipagtanggol ang Salita ng Diyos, lumabis si Eba sa sinabi ng Diyos, at ang labis na ito ang naging daan upang siya ay malinlang ni Satanas. Ang paglalabis sa Salita ng Diyos ang nagbukas ng pintuan tungo sa pagkasira ng sangkatauhan.

Sanay na si Satanas sa sining ng panlilinlang sa sangkatauhan sa pamamagitan ng pagsasamantala sa pagnanais ng tao na gumawa ng tama. Alam natin na kinapopootan ni Satanas si Hesus at ginagawa niya ang lahat upang Siya ay sirain. Kung si Satanas ay lalapit sa atin nang hayagan at aatakin ang pagka-Diyos ni Hesus, tayo'y magiging handa at hindi tayo malilinlang. Ngunit mas tuso si Satanas kaysa sa ating inaakala. Inaanyayahan niya tayong lumabis sa pagpapahayag tungkol sa pagkakakilanlan ng Anak ng Diyos upang tayo ay mawalay sa Kanya.

Ang Salita ng Dios ay nagpapahayag:

Mateo 3:17 At narito, may isang tinig mula sa langit na nagsabi, Ito ang minamahal kong Anak, na siya kong lubos na kinalulugdan.

Paghamon ni Satanas:

Mateo 4:3 At nang lumapit sa Kanya ang manunukso, ay sinabi nito, Kung ikaw ang Anak ng Diyos, iutos mo na ang mga batong ito ay maging tinapay.

Hindi hinarap ni Satanas si Kristo upang sabihing “Ikaw ay hindi Anak ng Diyos.” Sa halip, inanyayahan niya si Kristo na patunayan na Siya nga ang Anak ng Diyos, hindi sa pamamagitan ng pagtitiwala sa Salita ng Ama, kundi sa pamamagitan ng pagpapakita ng sarili Niyang kapangyarihan. Inakit niya ang Anak na lampasan ang Kaniyang tunay na kalagayan sa pamamagitan ng isang pagpapakitang-lakas na maglalagay ng pagdududa sa Kaniyang pagtitiwala sa Ama.

Ngayon, itinanong din sa atin ni Satanas ang parehong tanong. Kung si Kristo ay tunay na banal, ipakita mong naniniwala ka sa pamamagitan ng pagbibigay

sa Kanya ng “ganap na pagka-Diyos.” Gawin mo Siyang Diyos sa Kanyang sariling karapatan, na walang tinanggap na pamana mula sa Ama, at sa gayon, ipapakita mo raw ang tunay mong katapatan sa Kanya!

Kaya tayo, bilang Iglesyang Adventist, ay tumutugon sa hamon. Sa ating pananabik na ipagtanggol ang ating Panginoon at Tagapagligtas, nasasobrahan tayo sa pagpapahayag tungkol sa Anak, ginagawa natin Siyang kapareho ng Ama at inaalisan Siya ng Kanyang minanang pagka-Diyos.

Sa pag-aalis ng tunay na pagkakakilanlan ni Kristo, napuputol ang ating kaugnayan sa tunay na Anak ng Diyos, at nawawalan tayo ng pag-asa laban sa masama. Wala na tayong tunay na banal na halimbawa ng pagpapasakop, pagtitiwala, at pagsunod. Ang mga bagay na ito ay nagiging talinghaga na lamang at hindi na isang makatotohanang reyalidad.

Sa isang kahariang nakabatay sa relasyon, hindi sapat na itaas lamang ang antas ng kapangyarihan sa pinakamataas na antas at isipin nating naipagtanggol na natin ang Anak ng Diyos. Kailangang tamaan natin ang tunay na layunin at matukoy ang tiyak na posisyon ng Anak, sapagkat kung hindi, mawawala Siya sa atin. Sa 28 Pangunahing Pananampalataya na ipinapahayag ng ating Iglesyang Adventist, ating itinaas ang antas sa inaakala nating pinakamataas upang ipagtanggol ang minamahal nating Tagapagligtas. Subalit, sa halip, atin itong nasobrahan tulad ng ating inang si Eba at tulad niya, atin ding nabuksan ang lagusan ng kapahamakan.

Hindi kailanman mabuti ang palalain o dagdagan ang sinasabi ng Diyos, ang tiyak na kahihinatnan nito ay kapahamakan.

Pahayag 22:18-19 Sapagkat pinatotohanan ko sa bawat taong nakikinig sa mga salita ng propesiya ng aklat na ito, kung ang sinuman ay magdaragdag sa mga bagay na ito, idaragdag ng Diyos sa kanya ang mga salot na nakasulat sa aklat na ito: At kung ang sinuman ay mag-aalis mula sa mga salita ng aklat ng propesiyang ito, aalisin ng Diyos ang kanyang bahagi sa aklat ng buhay, at sa banal na lungsod, at sa mga bagay na nasusulat sa aklat na ito.

Labis na Pagpapaliwanag sa Salita Bahagi 2 – Ang Espiritu ng Katotohanan

(Mayo 10, 2010)

Sa unang bahagi, ating napansin na sinasamantala ni Satanas ang likas na pagnanais ng tao na ipagtanggol ang Diyos. Inaakay niya tayo sa isang labanan kung saan pakiramdam natin ay ligtas tayo; subalit nilalayan niyang akitin tayo na palobahin ang sinabi ng Diyos, at mula roon ay ginagamit niya ang puwang na iyon upang itulak ang kaniyang kalamangan laban sa atin.

Tungkol sa Anak ng Diyos, ginawa ito ni Satanas sa pamamagitan ng pag-udyok sa atin na ipagtanggol ang Kanyang pagka-Diyos sa paraang pinalalabis ang Kanyang kalagayan na inihaharap Siya bilang Diyos sa Kanyang sariling karapatan, hiwalay at hindi umaasa sa Ama, sa halip na Diyos sa pamamagitan ng mana. Ang ating hangaring ipagtanggol si Kristo laban sa mga pag-atake ni Satanas sa Kanyang pagka-Diyos, na pinagsama sa likas nating hilig na palobahin ang Salita ng Diyos, ang siyang naging dahilan kung bakit naalis natin sa Kanya ang Kanyang tunay na pagkakakilanlan bilang Anak ng Diyos at ginawa Siyang ibang persona. Hindi alintana kay Satanas kung palobahin natin ang kalagayan ni Kristo, basta't hindi natin Siya matumbok nang tama, hindi tayo makaugnay sa Kanya, at hindi natin matanggap ang Kanyang kapangyarihan.

Ang hilig na palobahin ang Salita ng Diyos sa hangaring ipagtanggol Siya ay naaangkop din sa Banal na Espiritu.

Ang Salita ng Diyos ay nagsasabi tungkol sa Espiritu:

Roma 8:9-10 Ngunit kayo ay wala na sa ilalim ng laman, kundi nasa ilalim ng **Espiritu**, kung tunay ngang nananahan sa inyo ang **Espiritu ng Diyos**. Ngunit kung ang sinuman ay walang **Espiritu ni Kristo**, siya ay hindi kabilang sa Kanya. At kung si **Kristo** ay nasa inyo, ang katawan ay patay dahil sa kasalanan, ngunit ang **Espiritu** ay nagbibigay-buhay dahil sa katuwiran.

Juan 14:16-18 At ako'y dadalangin sa Ama, at kayo'y bibigyan Niya ng **isa pang Tagapagaliw**, upang Siya'y manatili sa inyo magpakailanman; ang Espiritu ng katotohanan; na hindi kayang tanggapin ng sanlibutan, sapagkat hindi Siya nito nakikita, ni nakikilala: ngunit kayo'y nakakakilala sa Kanya; sapagkat Siya'y nananahan na sa inyo at Siya'y sasainyo. **Hindi ko kayo iiwan na walang kasama: ako'y paparito sa inyo.**

Kung si Hesus ang Katotohanan, gaya ng Kaniyang sinabi tungkol sa Kaniyang sarili, kung gayon ang Espiritu ng Katotohanan ay ang Espiritu ni Hesus. Ito mismo ang sinabi ni Pablo sa Roma 8:9,10. Ang Espiritu ay tinatawag na isa pang Tagapagaliw dahil hindi na ito si Hesus sa pisikal o materyal na anyo, kundi sa ibang anyo/sa anyong espirituwal. Ito ang isipan ni Kristo na naipapasa sa atin sa pamamagitan ng hiwaga ng Espiritu. Kaya't sinabi ni Hesus Ako, hindi ibang persona, kundi Ako ang aaliw sa inyo.

Kapag narinig natin si Hesus na nagsasalita tungkol sa “isa pang Tagapagaliw” at tumutukoy sa “Siya,” kung hindi natin isasaalang-alang ang kabuuan ng Kaniyang mga sinabi, maaaring isipin nating ito’y ibang persona nang lubos. Ngunit ang tanging makaaaliw sa atin nang tunay ay ang Siya na mismong lumakad sa ating landas at naranasan ang ating mga naranasan. Walang sapat na lakas sa pagpapadala ng isang tagapayo upang aliwin ang isang inang nawalan ng anak kung ang tagapayo mismo ay hindi nakaranas ng ganoong pighati. Ang isang lumakad na sa parehong landas ang tunay na nakauunawa kung ano ang pakiramdam, at siya rin ang pinakakarapat-dapat na makaaaliw sa iba na nasa kaparehong kalagayan. Ito ang dahilan kung bakit sinabi ng lingkod ng Panginoon:

“Ang Tagapagligtas ang ating Tagapagaliw. Ito ay napatunayan ko na sa aking sariling karanasan.” 8MR p. 49

Hayaan silang pag-aralan ang ika-labimpitong kabanata ng Juan, at matutong manalangin at isabuhay ang panalangin ni Kristo. Siya ang Tagapagaliw. Siya'y mananahan sa kanilang mga puso, at pupunuin ang kanilang kagalakan. Ang Kanyang mga salita ay magiging gaya ng tinapay ng buhay para sa kanila... RH Jan 27, 1903

Hindi mahirap unawain ang isyung ito kung tatanggapin lamang natin ang Salita ng Diyos nang hindi dinaragdagan o pinagtatanggol Siya lampas sa Kanyang sinabi. Ipinapasok ni Satanas ang kaisipan na kapag nabasa natin ang salitang “iba pa” o “Siya,” kailangan nating ipagtanggol ang katotohanan tungkol sa Espiritu sa pamamagitan ng pagpapakilala sa Kanya bilang isang “ganap” na hiwalay na persona. Maaaring magmukhang para bang kung hindi natin ito gawin, ay para nating iniinsulto ang Espiritu, inaalisan Siya ng pagkatao, at ginagawa lamang Siyang isang puwersa o kapangyarihan.

Kaya bilang isang iglesia, nagmamadali tayong ipagtanggol ang Banal na Espiritu at labis nating pinapahayag ang sinasabi ng Salita ng Diyos at ginagawa natin ang Banal na Espiritu na isang ganap na persona sa Kanyang sarili, tulad ng ginawa nating ganap na Diyos ang Anak sa Kanyang sarili at sa ganitong paraan iniisip natin na napagtanggol na natin ang Diyos! (Pansinin po na ang pagnanais na magkaroon ng mga bagay sa kanilang sariling karapatan ay bahagi ng kasinungalingang sinabi kay Adan at Eba sa halamanan. Ang hangaring ito ay tila natural na sa atin ngayon dahil sa kasinungalingang iyon.)

Kapag ginagawa natin ito, tinatanggal natin kay Kristo ang Kanyang mapag-aliw na presensya; inaalisan natin sa Kanya ang isa sa mga pinakakahangang katangian Niya, ang Kanyang kakayahang aliwin tayo sa pamamagitan ng KANYANG sariling Espiritu. Kapag iniisip ko na ito ay isang hiwalay na persona, naiisip kong si Hesus ay nakikipag-usap sa Espiritu at humihiling sa Kanya na ako'y aliwin, at sa ilang paraan ay kinakatawan ng Espiritu si Hesus. Kumikilos Siya na parang si Hesus, nagsasalita na parang si Hesus, at dahil napakalapit ng ugnayan nila, pakiramdam ay parang si Hesus nga iyon, ngunit sa huli, hindi Siya si Hesus, kundi iba, isang hindi kailanman lumakad sa landas na tinahak ko, at hindi tunay na nakaranas ng nararanasan ko. Kaunti lamang ang aliw na hatid nito sa akin, gaano ko man pilingit paniwalaan na sapat na iyon.

May dakilang kagalakan sa pagkaalam na kapag ibinubugso sa akin ni Hesus ang Kanyang Espiritu, ang Kanyang kaisipan, ang Kanyang karakter, at ang Kanyang presensya mismo ang tunay na nasa akin. Ako'y labis na naaantig

kapag iniisip ko ito. Si Hesus ay tunay na kasama ko hindi sa pisikal na paraan kundi sa espirituwal na presensya.

Ang Banal na Espiritu ay ang hininga ng espirituwal na buhay sa kaluluwa. ***Ang pagkakaloob ng Espiritu ay ang pagkakaloob ng buhay ni Kristo.*** Pinupuspos nito ang tumatanggap ng mga katangian ni Kristo. DA 805

Galacia 4:6 At yamang kayo'y mga anak, isinugo ng Diyos ang **Espiritu ng Kaniyang Anak** sa inyong mga puso, na tumatawag, Abba, Ama.

Kapag tayo ay nananatili sa hangganan ng Salita ng Diyos, hindi na natin kailangang ipaliwanag nang eksakto kung ano ang Espiritu o kung paano ito gumagana, ang mahalaga ay malaman natin na ang personal na presensya ni Hesus ay nasa atin. Hindi na natin kailangang magtakda ng isa pang hiwalay na persona. Ang paggawa nito ay labis na paglalagpas sa sinasabi ng Salita ng Diyos at nagbubukas ng daan para makapasok si Satanas sa pagitan ni Kristo at ng Kaniyang mga anak.

Hindi kinakailangang lubos mong maunawaan o maipaliwanag kung ano nga ba talaga ang Banal na Espiritu. Ipinahayag sa atin ni Kristo na ang Banal na Espiritu ang Tagapag-aliw, at ang Tagapag-aliw ay ang Espiritu Santo, "ang Espiritu ng katotohanan, na isusugo ng Ama sa Aking pangalan." "At ako'y dadalangin sa Ama, at kayo'y bibigyan Niya ng ibang Tagapag-aliw, upang Siya'y manatili sa inyo magpakailanman; ang Espiritu ng katotohanan; na hindi matanggap ng sanlibutan, sapagkat hindi Siya nito nakikita ni nakikilala: ngunit nakikilala ninyo Siya, sapagkat Siya'y nananahan sa inyo at Siya'y sasa inyo." [Juan 14:16, 17]. ***Ito ay tumutukoy sa walang-hanggang presensya ng Espiritu ni Kristo, na tinatawag na Tagapag-aliw.*** Muli, sinabi ni Hesus, "Marami pa akong sasabihin sa inyo, subalit hindi pa ninyo ito kayang dalhin ngayon. Gayunman, kapag dumating na ang Espiritu ng katotohanan, kayo'y papatnubayan Niya sa lahat ng katotohanan." [Juan 16:12, 13].

Maraming mga hiwaga na hindi ko hinahangad na unawain o ipaliwanag; ang mga ito ay masyadong mataas para sa akin, at gayundin para sa iyo. Sa ilang mga bagay na ito, ang katahimikan ay ginto. Ang kabanalan, debosyon, at pagkabukod ng kaluluwa, katawan, at espiritu—ito ang tunay na mahalaga para sa ating lahat. "Ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila, ang iisang tunay na Diyos, at si Hesu-Kristo na iyong sinugo" 14MR 179

Sa loob ng 28 Pangunahing Pananampalataya, ang ating iglesia ay lumampas sa itinuturo ng Kasulatan sa pagtukoy sa Banal na Espiritu bilang “Diyos Espiritu.” Hindi ito sinasabi ng Bibliya. Para bang ipinagtatanggol natin ang Banal na Espiritu sa pagsasabi nito, ngunit sa katotohanan ay nilalampasan natin ang Salita ng Diyos at inaalisan natin si Kristo ng isang bahagi ng Kanyang pagkakakilanlan at ito ay lubos na naaayon sa kagustuhan ni Satanas.

Maraming mga miyembro ng Iglesia ang gumagamit ng pahayag na “ang pananahimik ay ginto” upang ipagtanggol ang pinalalabis na pananaw na ang Espiritu ay isang hiwalay na persona. Sinasabi nila ito at pagkatapos ay ginagamit ang “ang pananahimik ay ginto” upang pigilan ang anumang talakayan o pagtutol. Ang prosesong ito ay ikinagagalak ni Satanas, sapagkat ang isang pahayag na nilalayong ingatan ang Espiritu ni Kristo ay nauuwi sa pag-alis sa Kanya ng bahagi ng Kanyang pagkakakilanlan. Ito ay tunay na nakalulungkot.

Kung hahayaan lamang natin na ang Salita ng Diyos ay manatili kung ano ang Kaniyang sinabi at huwag nang piliting ipagtanggol ang Diyos sa pamamagitan ng paglalabis. Kung pahihintulutan lamang natin na ang Espiritu ay manatili kung ano ang sinasabi ng Bibliya at ipaubaya na lamang sa Diyos ang mga bagay na nananatiling hiwaga. Kung matutuwa tayo sa katotohanang ang personal na presensya ni Hesus ay kasama natin sa pamamagitan ng Kaniyang Espiritu at makontento roon, tunay nga na tayo ay aaliwin, pupunuin, palalakasin, at bibigyan ng kapangyarihan.

“Ang dahilan kung bakit ang mga iglesia ay mahina, may karamdaman, at halos mamatay na ay sapagkat ipinapasok ng kaaway ang mga impluwensiyang nakapanghihina ng loob sa mga

kaluluwang nangangatal. Sinikap niyang ilayo si Hesus sa kanilang paningin bilang ang Mang-aaliw, bilang Siya na sa kanila'y sumasaway, nagpapayo, at nagbibigay-babala..." RH August 26 1890.

Itigil na natin ang labis na pagpapaliwanag at manangan tayo sa payak at malinaw na mga pahayag ng Kasulatan.

Sino ang Tatlong Nilalang na Ito?

(Oktubre 7, 2010)

Ang doktrina ng Trinidad ayon sa pananaw ng Adbentismo ay nagpapakita ng ideya na may tatlong magkakahiwalay at walang pinagmulan na mga nilalang na pinagbubuklod ng pag-ibig at pagkakaisa, at kinuha nila para sa kanilang sarili ang mga titulo bilang Ama, Anak, at Banal na Espiritu. Maaaring ihambing ito sa isang tabing na pinapakita ang tatlong katauhan, subalit ang mga katauhang ito ay hindi talaga ang mga persona mismo kundi mga anyo lamang na nais nilang ipakita para sa ating kapakinabangan.

Ito ay nagdudulot ng malaking suliranin kapag pinag-isipang mabuti. Sino nga ba ang tatlong nilalang na ito—isang hiwaga raw na hindi natin kayang maunawaan? Ngunit kung ikinakabit ko ang aking sarili sa mga pagkakakilanlan bilang Ama at Anak, at ang mga pagkakakilanlang ito ay hindi naman talaga sila sa kanilang tunay na pagkatao—makapagsasabi ba akong may tunay akong may relasyon sa kanila?

Hayaan ninyong magbigay ako ng halimbawa. Noong ako'y lumalaki, marami akong nasayang na oras sa panonood ng telebisyon. Isa sa mga programang pinapanood ko ay ang Happy Days, at sinubaybayan ko nang mabuti ang isa sa mga pangunahing tauhan na si Richard Cunningham. Halos araw-araw sa loob ng maraming buwan ko itong pinanood. Pakiramdam ko ay kilala ko si Richard. Para bang nakakaugnay ako sa kanya at naiintindihan ko siya. Ngunit ang totoo, si Richard Cunningham ay hindi talaga umiiral, ginagampanan lamang siya bilang papel ni Ron Howard. Subalit hindi ko naman talaga nakilala si Ron Howard, kaya anong uri ng relasyon ang mayroon ako? Ako ay

nakakabit at nakakaramdam ng emosyon para sa isang pagkakakilanlan na sa katunayan ay hindi naman tunay na umiiral.

Kung ang titulong Anak ng Diyos ay hindi talaga ang tunay na pagkakakilanlan ni Hesus kundi isa lamang inilalarawang katauhan—isang espirituwal na Anak na sa totoo’y hindi umiiral—kung gayon, mayroon ba talaga tayong tunay na relasyon o isa lamang itong larawan ng isang hindi totoong reyalidad? Tandaan natin na mula pa noon ay nais na talagang wasakin ni Satanas ang Anak ng Diyos. At kung iisipin, napakatalino ng ganitong plano upang maisakatuparan iyon.

Malinaw na nakita ni J.H. Waggoner ang puntong ito nang kanyang sinabi:

‘May ilan noong sinaunang panahon na ginawang Tritheismo ang doktrina ng Trinidad, at sa halip na tatlong Banal na Persona sa ilalim ng kaayusan ng Ama, Anak, at Espiritu Santo, ay ipinakilala nila ang tatlong magkakatabing, magkakapantay, at nagmula sa kanilang sarili na mga nilalang, ginawa nila itong tatlong ganap at magkakahiwalay na prinsipyo, **na walang anumang ugnayan bilang Ama o Anak na siyang pinakatumpak na kahulugan ng pagkakaroon ng tatlong diyos.** J. H. Waggoner, *Thoughts on Baptism*, 1878

Kung ang Diyos nga ay isang Trinidad ng tatlong magkaparehong mga nilalang na wala tayong tuwirang pagkakakilanlan upang makaugnay, kung gayon ay imposibleng magkaroon ng ugnayan sa kanila. Kung ang Ama at ang Anak ay hindi tunay na Ama at Anak, tayo ay nakatakdang malugmok sa kadiliman ng hiwaga na nagtatanong: sino nga ba ang mga makapangyarihang nilalang na ito? Walang malinaw na konsepto ng ugnayan sapagkat walang mga pagkakakilanlan na magiging batayan ng isang tunay na relasyon.

“Ang doktrina ng Trinidad na itinatag sa simbahan sa pamamagitan ng Konseho ng Nicea noong A.D. 325 **ay sumisira sa pagkakakilanlan ng Diyos at ng Kanyang Anak na si Hesu-Kristo na ating Panginoon.**” J. N. Andrews, *Review & Herald*, March 6, 1855

“Narito, maaari nating banggitin ang doktrina ng Trinidad, na nag-aalis sa pagkatao ng Diyos at ng Kanyang Anak na si Hesu-Kristo.” J. S. White, Review & Herald, December 11, 1855

Walang tunay na relasyon kung walang wastong pagkaunawa sa pagkatao. Maliwanag na nakita ito ng mga unang tagapagtatag. Pakisuri ang mga salita ni Ellen White sa konteksto ng artikulong ito:

“Maliwanag na ipinapakita ng Banal na Kasulatan ang relasyon sa pagitan ng Diyos at ni Kristo, at malinaw rin nitong inilalarawan ang pagkatao at natatanging pagkakakilanlan ng bawat isa... Ang Diyos ang Ama ni Kristo; si Kristo ang Anak ng Diyos. Ibinigay kay Kristo ang isang mataas na katayuan. Ginawa Siyang kapantay ng Ama. Lahat ng payo ng Diyos ay ipinahayag sa Kanyang Anak.” 8T 268

Ang Diyos ang Ama ni Kristo – si Kristo ang Anak ng Diyos, wala nang ibang paraan upang makilala sila.

Tungkol naman sa Banal na Espiritu, paano natin ituturing ang kapangyarihang ito bilang isang persona? Tinutukoy ito ng pormula ng Trinidad sa mga kredo sa pamamagitan ng pagsasabi na ang Ama, Anak, at Espiritu ay iisa sa isang pagkadiyos. Ngunit sa pagpapahayag ng mga Adventist, ito ay itinuturing na tatlong magkakahiwalay na persona.

Kapag iniisip natin ang Ama at ang Anak, maaari nating mailarawan ayon sa Kasulatan ang isang sentrong kinaroroonan ng Kanilang pagkatao. Ang Ama ay nasa trono sa sentro ng sansinukob, at ang Anak ay nasa Kanyang tabi, namamagitan para sa atin. Ang dalawang persona na ito ay inilalarawan sa Daniel 7 na kumikilos sa pagitan ng Banal na Dako at ng Kabanal-banalan. Ngunit kung ituturing din natin ang Banal na Espiritu bilang isang persona tulad nila, nasaan naman ang sentro o kinaroroonan ng Kanyang pagkatao? Sabihin nating Siya ay nasa lahat ng dako. Wala Siyang anyo, katawan, o mga bahagi, isa Siyang persona na nasa lahat ng dako. Siya ay nasa mga bulaklak, sa mga puno, sa mga ibon, at maging sa atin. Hindi ba’t ito mismo ang paniniwala ni Kellogg?

“Kayo, Matandang Kapatid na Daniells, at ang iba pa ay nagsalita tungkol sa isang manipis na guhit ng pagkakaiba, ngunit hindi ko ito lubos na maunawaan noon, ngunit ang pahayag na ito ni Kapatid na White ay nagbigay-liwanag sa akin. Ang pagkakaiba ay ito: kapag sinasabi nating ang Diyos ay nasa punong-kahoy, ang salitang ‘Diyos’ ay nauunawaan na tumutukoy sa buong pagka-Diyos, ang Diyos Ama, ang Diyos Anak, at ang Diyos Espiritu Santo. Subalit ang tamang pagkaunawa, upang mapanatili ang malinis at wastong kaisipan sa ating isipan, ay ang Diyos Ama ay nakaupo sa Kanyang trono sa langit, kung saan naroroon din ang Diyos Anak; samantalang ang buhay ng Diyos, o ang Kanyang Espiritu, o presensya, ang siyang makapangyarihang puwersa na lumalagom sa lahat ng dako at tumutupad sa kalooban ng Diyos sa buong sansinukob.” Letter: J. H. Kellogg to W. W. Prescott. Oct 25. 1903.

“Mula nang matapos ang konseho, naramdaman kong dapat akong sumulat sa iyo nang lihim tungkol sa mga plano ni Dr. Kellogg na baguhin at muling ilathala ang ‘The Living Temple’... Sinabi niya (Kellogg) na ilang araw bago dumalo sa konseho, pinag-isipan na niya ang bagay na ito at nagsimulang mapagtanto na nagkamali siya nang bahagya sa paraan ng pagpapahayag ng kanyang mga pananaw. Sinabi niya na matagal na siyang nababahala kung paano niya maipapahayag nang tama ang karakter ng Diyos at ang Kanyang kaugnayan sa Kanyang mga nilikhang gawa... Ipinahayag niya na ang kanyang dating paniniwala ukol sa Trinidad ang siyang humadlang sa kanya upang makapagbigay ng malinaw at ganap na tamang pahayag: **ngunit kamakailan lamang ay nagsimula siyang maniwala sa Trinidad, at sa kanyang pananaw ay naging mas malinaw na sa kanya kung saan nagmumula ang mga suliranin**, at naniniwala siyang maaari na niyang maituwid ang isyu nang maayos. **Sinabi niya sa akin na naniniwala na siya ngayon sa Diyos Ama, Diyos Anak, at Diyos Espiritu Santo, at hindi ang Diyos Ama na siyang pumupuno sa lahat ng**

kalawakan at sa bawat nilalang na may buhay. Ayon sa kanya, kung ito raw ang kanyang paniniwala noong sinusulat pa lamang niya ang aklat, ay naipahayag sana niya ang kanyang pananaw nang hindi nagbibigay ng maling pagkaunawa, gaya ng ibinibigay ng aklat ngayon. Ipinahayag ko sa kanya ang mga bagay na tinutulan ko sa kanyang itinuturo, at sinikap kong ipakita sa kanya na ang katuruan ay lubhang salungat sa ebanghelyo, kaya hindi ko makita kung paano ito maisasaayos lamang sa pamamagitan ng pagpapalit ng ilang mga pananalita. Matagal naming pinag-usapan ang bagay na ito sa isang magiliw na paraan; ngunit naramdaman kong nang kami'y maghiwalay, hindi pa rin lubos na nauunawaan ng doktor ang kanyang sarili, ni ang karakter ng kanyang itinuturo. At hindi ko makita kung paanong magiging posible para sa kanya na biglang baligtarin ang lahat at sa loob lamang ng ilang araw ay maitama na ang aklat upang ito'y maging katanggap-tanggap.” Letter: A. G. Daniells to W. C. White. Oct 29. 1903 p1.2. (Emphasis added)

Kung, ayon sa paniniwala ng marami sa mga Adventist, ang Banal na Espiritu ay isang persona na may sariling pinagmulan, na Makapangyarihan sa lahat, Marunong sa lahat ng bagay, at Naroroon sa lahat ng dako, ngunit walang katawan, walang bahagi, at walang sentrong kinaroroonan, kung gayon ay tama nga si Kellogg, ang Diyos ay nananahan SA loob ng puno, SA loob ng bulaklak, at sa pagpapalawig, SA loob natin.

Ang kasalukuyan ba nating posisyon bilang iglesia ay isa lamang pagpapahayag ng itinuro ni Kellogg, maliban sa katotohanang mas naunawaan ni Kellogg ang mga kahihinatnan ng paniniwalang ito kumpara sa karamihan sa ngayon?

Walang Ibang Pundasyon

Kung Paano Nakatayo sa Katotohanan ng Ama at ng Kanyang Anak ang Doktrina ng Santuwaryo ng Adbentismo (Pebrero 16, 2010)

1 Corinto 3:11 Sapagkat walang sinumang makapaglalagay ng ibang saligan maliban sa nakalagay na, na ito'y si Hesu-Kristo.

Mateo 16:16-18 At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Kristo, ang Anak ng Diyos na buhay. At sumagot si Hesus at sinabi sa kanya, Mapalad ka, Simon na anak ni Jona: sapagkat hindi laman at dugo ang nagpahayag nito sa iyo, kundi ang aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo, na ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng Hades ay hindi magwawagi laban dito.

1 Corinto 10:4 At silang lahat ay uminom ng iisang espirituwal na inumin: sapagkat sila'y uminom mula sa batong espirituwal na sumunod sa kanila: at ang Batong iyon ay si Kristo.

Juan 14:6 Sinabi sa kanya ni Hesus, Ako ang daan, ang katotohanan, at ang buhay: walang sinuman makalalapit sa Ama kundi sa pamamagitan ko.

Colosas 2:2,3 Upang ang kanilang mga puso ay mapalakas, na sila'y mapag-isa sa pag-ibig, at makarating sa lahat ng kayamanan ng ganap na katiyakan ng pagkaunawa, tungo sa pagkilala sa hiwaga ng Diyos, at ng Ama, at ni Kristo; Na sa Kaniya natatago ang lahat ng kayamanan ng karunungan at kaalaman.

1 Pedro 2:7,8 Kaya nga, sa inyo na mga sumasampalataya, siya ay mahalaga; ngunit sa mga suwail, Ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo ay siya ring naging batong-panulukan, At isang batong katitisuran at isang malaking bato na sanhi ng pagkakabuwal, sa mga natitisod sa salita dahil sa kanilang pagsuway: at sa ganitong kalagayan ay itinalaga na rin sila.

Ang maingat na pag-aaral ng Banal na Kasulatan ay naghahatid sa atin sa konklusyon na ang lahat ng katotohanan ay nakasentro sa persona ni Hesus. Ang lohikal na kahihinatnan ng katotohanang ito ay na ang anumang maling aral na pinanghahawakan o pinaniniwalaan ay lumilikha ng maling pagkaunawa tungkol sa pagkakakilanlan at persona ni Kristo. Dapat nating bigyang-diin ang puntong ito, kaya't hayaan ninyong ito'y aking idiin at itampok para sa inyo.

Ang paghawak o paniniwala sa anumang maling aral ay nagbubunga ng maling pagkaunawa tungkol sa pagkakakilanlan at pagka-Persona ni Kristo.

“Si Kristo, ang Kaniyang karakter at gawain, ang siyang sentro at kabuuan ng lahat ng katotohanan. Siya ang tanikala kung saan nakaugnay ang mga hiyas ng doktrina. Sa Kaniya matatagpuan ang ganap na kaayusan ng katotohanan.” OHC 16

Ang lahat ng doktrina ay magkakaugnay kay Kristo. Ang isang maling doktrina na hindi natukoy ay magsisimula ng isang proseso na sa kalaunan ay magbabago sa pagkakakilanlan kay Kristo.

Isang Matibay na Pundasyon

Ang paglinang ng pananampalatayang Adventist tungo sa isang buong kalipunan ng katotohanan ay maaari lamang maganap sa tamang pagkakakilala sa persona ni Kristo. Imposibleng makapagpatayo ng isang ganap na sistema ng katotohanan kung ito ay nakabatay sa maling pagkaunawa kay Kristo, sapagkat kung gayon, hindi Siya ang sentro at kabuuan ng katotohanan, kundi isa lamang sa maraming bahagi na maaaring pagdugtung-dugtungin. Muli, kailangang maging malinaw ang puntong ito.

Ang makapagtayo ng isang ganap na sistema ng katotohanan batay sa maling pagkaunawa kay Kristo ay isang bagay na imposibleng mangyari

Ang tamang pagkaunawa sa Sabbath, Kalagayan ng mga Patay, Santuwaryo, Pagsisiyasat na Paghatol, Ikalawang Pagparito, Sanlibong Taon, at ang Bagong Lupa ay maaari lamang maitayo sa tamang pagkakakilala sa persona ni Hesus. Ang katotohanang ito ay malinaw na naipapaliwanag sa pamamagitan ng paghahalintulad sa pagtatayo ng isang bahay. Kailangang maitatag muna nang maayos ang pundasyon bago maitayo ang buong bahay. Kung ang batong-pundasyon na pinili ay may maling sukat o maling anggulo, ang buong gusali ay tiyak na masisira. Sa kasamaang-palad, tila hindi ito nabibigyang pansin ng Iglesyang Adventist sa kasalukuyan. Para bang naniniwala ang ating simbahan na maaari kang magtayo ng bahay sa maling pundasyon at pagkatapos ay palitan na lamang ang pundasyon sa bandang huli bilang karaniwang paraan ng pagtatayo.¹ Ngunit sinasabi ng Bibliya na ang Diyos ay hindi Diyos ng kaguluhan, kundi ng kaayusan, at ginagawa Niya ang lahat nang maayos at ayon sa tamang pagkakasunod-sunod (1 Corinto 14:33, 40) Kung tama nga ang doktrina ng Trinidad ng mga Adventist, lumalabas na hinihingi ng Diyos na palitan natin ang batong-pundasyong inilagay mula pa sa simula, ngunit hindi natin matatagpuan sa Banal na Kasulatan ang ganitong paraan ng pagtatayo.

Ang matalinong tao ay nagtayo ng kanyang bahay sa ibabaw ng bato, ngunit ngayon ay tila nais tayong paniwalain ng ating mga pinuno na itinayo natin ito sa isang mapanganib na paniniwala, isang paniniwalang, ayon sa kanila, ay maaaring humantong sa pagkawala ng kaligtasan!² Isa itong napakalaking

¹ Marami ang tumutukoy sa karanasan ng Protestantismo na lumabas mula sa kadiliman. Ngunit kailanman ay hindi nagtayo ang Diyos ng isang iglesia noong panahon ng kadiliman na nakatayo sa mga haligi ng Trinidad at ng imortalidad ng kaluluwa. Ang ganitong uri ng pundasyon ay makalilikha lamang ng mga anak na babae ng Babilonya at isang pangalang tila may buhay ngunit sa katotohanan ay patay. Hindi nagtayo ang Diyos ng isang pundasyon noong panahon ng kadiliman, kundi nagbukas Siya ng isang bintana upang makatakas ang Kanyang bayan mula sa mahigpit na hawak ng Roma.

² “Ano ang ating nawawala kung ang Diyos ay iisa lamang na Persona? Una, si Kristo ay hindi sana naging ating Tagapagligtas. Kinailangan ang Banal na Espiritu upang dalhin si Kristo kay Maria. Kinailangan ang Ama upang sagutin ang mga panalangin ni Kristo at ipagkaloob sa Kanya ang kinakailangang tulong. Ganiyan kahalaga sa atin ang doktrina ng Trinidad. Ang ating buhay

pahayag na kailangang lubos na maunawaan. Inaangkin ng ating iglesia na ang ating mga ama sa pananampalataya ay walang malay na nagtayo ng isang nakalalasang batong-panulukan na magdadala ng kapahamakan sa ating lahat, at na ang mas matalinong pamunuan sa mga sumunod na panahon ang siyang kailangang magtuwid sa napakabigat na pagkakamaling ito! Ngunit saan sa kasaysayan ng Bibliya natin makikita na ang ikalawang henerasyon matapos ang pagkamatay ng isang propeta ay siyang nagdala ng mas higit na liwanag at kaalaman? Subalit hindi ba ito mismo ang ipinapahayag ng ating iglesia ngayon? Hindi ba't inaangkin natin na sa tulong ng makabagong edukasyon at karunungan ay natuto tayong basahin ang Bibliya at ang mga sinulat ng propeta sa isang bagong paraan upang maitama ang diumano'y nakalalasang pagkakamaling iyon? Napakadakila raw ng galing ng makabagong iskolarship upang matukoy ang mga pinong pahiwatig sa sulat ng propeta na gumagabay sa atin palayo sa tinatawag na Arianismo! Ang lawak at tapang ng mga pahayag na ito ay lampas sa inaasahan. Subalit ito nga mismo ang pinaniniwalaan na ngayon ay inaasahan ding paniwalaan ng bawat isa sa atin.

Ang mga Saligan ng Adbentismo

Ang pagkakasukat sa tunay na pagkakakilanlan ni Hesus ay tuwirang kaugnay ng pagsukat natin sa templo ng Diyos. Ang kabiguan ng mga Adbentismo at ang kanilang pagkakasukat tungkol sa Santuwaryo ay malinaw na inilalarawan sa Pahayag 10:10,11 at Pahayag 11:1,2

Pahayag 10:10,11 At kinuha ko ang maliit na aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko ito; at sa aking bibig ay matamis ito na gaya ng pulot-pukyutan: ngunit nang aking malulon, ay pumait sa aking tiyan. At sinabi niya sa akin, Kinakailangan mong muling magpahayag ng propesiya sa harap ng maraming tao, at mga bansa, at mga wika, at mga hari.

Pahayag 11:1,2 At binigyan ako ng isang tambo na tulad ng panukat: at ang anghel ay tumayo na nagsasabi, Tumindig ka, at sukatin mo

ang templo ng Diyos, at ang dambana, at ang mga sumasamba roon. Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay huwag mong isama sa pagsukat; sapagkat ito’y ibinigay na sa mga Hentil: at yuyurakan nila ang banal na lungsod sa loob ng apatnapu’t dalawang buwan.

Ang pagkain sa maliit na aklat ay tumutukoy sa aklat ni Daniel, at ang tamis nito ay ang kasiyahang nadama nang matuklasan ang katuparan ng 2300 na araw sa Daniel 8. Ang kapaitan ay dumating dahil sa maling pagkaunawa sa paglilinis ng Santuwaryo. Inisip nina Miller at ng iba pa na ito ay tumutukoy sa Ikalawang Pagparito ni Kristo. Tama ang kanilang itinakdang petsa, ngunit mali ang pagkaunawa nila sa kahulugan ng paglilinis na ito.

Dito makikita na ang maling pagkaunawa kay Kristo ang siyang naging hadlang kay Miller upang maunawaan ang tunay na kahulugan ng paglilinis ng santuwaryo. Si Miller ay isang Trinitariano, at ang kaniyang espirituwal na pananaw ukol sa katawagang Anak ng Diyos ay hindi nagbigay-daan upang mabuksan niya ang pintuan patungo sa makalangit na santuwaryo. Tanging sa pamamagitan ng tamang pagkaunawa sa literal na pagka-Anak ni Hesus maaaring mabuksan ang pintuan patungo sa Kabanal-banalan. Muli, dapat itong bigyang-pansin nang mabuti:

Tanging sa pamamagitan lamang ng tamang pagkaunawa sa literal na pagka-Anak ni Hesus maaaring mabuksan ang pintuan patungo sa Kabanal-banalan

Pansinin nang mabuti ang mga obserbasyon ni James White:

Ang aming paninindigan ay, may naganap na pagbabago sa kalagayan at gawain ng ating **literal na Kataas-taasang Saserdote sa literal na Santuwaryo sa langit, na dapat ihambing sa pagdating ng kasintahang lalaki sa kasalan. Ang pananaw na ito ay isang ganap na pananggalang laban sa espiritismo. Hindi lamang kami naniniwala sa isang literal na Hesus, na isang “Ministro ng Santuwaryo,” kundi naniniwala rin kami na ang Santuwaryo ay literal.** - At higit pa roon, nang sabihin ni Juan na nakita niya ang “isang katulad ng Anak ng tao” na “nasa kalagitnaan ng pitong

ilawang ginto,” ibig sabihin ay nasa Banal na Dakong Lugar, **hindi namin mawari kung paanong ang ilawan ay magiging espirituwal habang ang Anak ng tao ay literal. Kaya't naniniwala kami na pareho silang literal, at nakita ni Juan si Hesus bilang isang “Ministro” sa Banal na Dakong Lugar.** Nakita rin ni Juan ang isa pang bahagi ng Santuwaryo, na tumutukoy sa panahon ng pagtunog ng ikapitong anghel.

...Ang Kabanal-banalan, na kinasasangkapan ng Kaban ng Sampung Utos, ay binuksan upang makapasok ang ating Dakilang Kataas-taasang Saserdote upang isagawa ang pagtubos para sa paglilinis ng Santuwaryo. **Kung tayo'y magkakalakas-loob na sabihing walang literal na Kaban na naglalaman ng Sampung Utos sa langit, maaari rin tayong lumakad nang isang hakbang pa at itanggi ang literal na Lungsod at ang literal na Anak ng Diyos. Tiyak na hindi dapat piliin ng mga Adventist ang espirituwal na pananaw sa halip na ang pananaw na aming inilahad. Wala kaming nakikitang gitnang paninindigan na maaaring pagpilian.** – The Parable Page 16

Habang binabasa ko ang pahayag sa itaas, ako'y napapahinto at napapaiyak sa galak. Anong dakilang kaloob ang ibinigay ng Diyos sa atin sa pamamagitan ng persona ni James White at ng pahayag na ito! Kapag ako'y nakarating na sa langit, yayakapin ko siya nang mahigpit, hahawakan ko siya nang buong pasasalamat, at babatiin ko siya ng isang banal na halik.

Narito ang lihim sa ating pagpasok sa Kabanal-banalan. ito ay nakabatay sa pagkilala kay Hesus bilang tunay na Anak ng Diyos. Basahin itong muli nang maingat:

hindi namin alam kung paano gawing espirituwal ang kandelerero, habang literal naman ang Anak ng tao. Kaya't pinaniniwalaan naming pareho itong literal, at nakita ni Juan si Hesus bilang isang “Ministro” sa Banal na Dako.

Pansinin muli ang mga salita ni Joseph Bates:

“At itinuro rin ni Daniel na propeta ang parehong doktrina. “Ako'y nakakita sa mga pangitain sa gabi: at narito, ang isang gaya ng Anak

ng tao ay naparito na kasama ng mga alapaap ng langit, at siya'y naparoon sa Matanda sa mga araw (na inilarawan sa ikasiyam na talata), at iniharap nila siya sa harap niya; at sa kanya ay ibinigay ang kapangyarihan, at kaluwalhatian, at isang kaharian na hindi kailanman mawawasak.” (Daniel 7:13–14) Tinatanggap nating lahat na ang tinutukoy na persona dito ay si Hesu-Kristo; sapagkat walang ibang nilalang sa lupa o sa langit ang ipinangakoan ng walang hanggang kaharian kundi Siya lamang. **At hindi ba't ang Matanda sa mga Araw ang nagbigay nito sa Kanya? Hindi ba't katawa-tawa kung sasabihin nating ibinigay Niya ito sa Kanyang sarili? Paano nga ba maipapaliwanag (o mapapatunayan) gaya ng iginigiit ng ilan, na ang Anak ang siyang Matanda sa mga araw; - ang talatang ito at ang nasa Pahayag kabanata 5 ay malinaw na nagpapatunay na ang Diyos at ang Kanyang Anak ay dalawang magkaibang persona sa langit. Sinabi ni Hesus: “Ako'y nagmula at nanggaling sa Diyos: sapagkat hindi ako naparito mula sa aking sarili, kundi isinugo Niya ako.” Juan 8:42. “Ako'y nagmula sa Ama, at naparito sa sanlibutan; muli, aking iiwan ang sanlibutan at ako'y paroroon sa Ama.”. {1846 JB, BP1 18.2} Opening of the Heavens**

Sinukat ng ating mga unang tagapagtatag ang templo ng Diyos at kanilang natuklasan ang DAAN patungo sa Kabanal-banalan. Ating alalahanin na ang pagsukat sa Santuwaryo ay tumutukoy rin sa pagsukat sa pagkakakilanlan ng persona ni Kristo.

Awit 77:13 Ang Iyong daan, O Diyos, ay nasa santuwaryo: sino ang dakilang Diyos na gaya ng aming Diyos?

Juan 14:6 Sinabi sa kaniya ni Hesus, Ako ang daan, ang katotohanan, at ang buhay: walang sinumang makalalapit sa Ama kundi sa pamamagitan ko.

Si Hesus ang DAAN ng Diyos. Sa pagsukat ng templo matapos ang kabiguang naganap noong Oktubre 22, 1844 — natagpuan ng mga Adbentismo ang tunay na Hesus at kanilang natagpuan Siya sa langit sa pamamagitan ng literal na pagkaunawa. Ang literal na pagkaunawang ito ang susi na ibinigay sa kanila sa pamamagitan ng kaloob ng mga alituntunin ni William Miller.

Bagama't hindi lubos na naunawaan ni Miller ang kahalagahan ng kanyang mga patakaran, naunawaan naman ito nang malinaw ng ating mga Pionerong Adventist. Kaya't mahalaga na ating maunawaan na...

“Ang talatang higit sa lahat ng iba pa na naging saligan at sentrong haligi ng pananampalatayang Adventist ay ang pahayag na ito: “Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayon ay lilinis ang santuwaryo.” Daniel 8:14. GC 409

Ang buong kabanata 23 ng The Great Controversy ay naglalahad ng kasaysayan kung paanong nabuksan ang pintuan para sa bayan ng Diyos patungo sa Kabanal-banalan. Nangyari ito sa pamamagitan ng pagsukat sa templo at sa pagkakakilala sa tunay na Anak ng Diyos. Pansining mabuti ang mga salita ng propeta tungkol sa ating mga haligi ng pananampalataya...

“Pagkalipas ng takdang panahon noong 1844, kami ay masigasig na naghanap ng katotohanan na parang isang nakatagong kayamanan. Nakipagtagpo ako sa mga kapatid, at kami ay sabay-sabay na nag-aral at taimtim na nanalangin. Madalas kaming magkasama hanggang hatinggabi, at kung minsan ay buong magdamag kaming nananalangin para sa liwanag at nagsusuri ng Salita ng Diyos. Paulit-ulit na nagsasama ang mga kapatid na ito upang pag-aralan ang Bibliya, upang maunawaan nila ang kahulugan nito at maihanda ang kanilang sarili upang maituro ito nang may kapangyarihan. Kapag sila ay umaabot sa puntong sinasabi nila, "Wala na kaming magagawa pa," dumarating sa akin ang Espiritu ng Panginoon. Ako ay nadadala sa isang pangitain, at malinaw na ipinapaliwanag sa akin ang mga talatang pinag-aaralan namin, kasama ang tagubiling kung paano kami dapat maglingkod at magturo nang epektibo. **Sa ganitong paraan ay ipinagkaloob ang liwanag na tumulong sa amin upang maunawaan ang mga Kasulatan tungkol kay Kristo, sa Kanyang misyon, at sa Kanyang pagka-saserdote.** Isang tuwid na linya ng katotohanan mula sa panahong iyon hanggang sa pagpasok natin sa lungsod ng Diyos ay ipinakita sa akin, at ibinahagi ko sa iba ang mga tagubiling ibinigay sa akin ng Panginoon.” RH, May 25, 1905 par. 24

“Ang mga nagnanais na alisin ang **mga dating palatandaan** ay hindi matatag sa pananampalataya; hindi nila inaalala kung paano nila tinanggap at narinig ang katotohanan. Ang mga nagtutulak ng mga kaisipan na nagsisikap alisin **ang mga haligi ng ating pananampalataya tungkol sa santuwaryo o sa pagkakakilanlan ng Diyos o ni Kristo**, ay gumagawa na parang mga bulag. Nais nilang dalhin ang bayan ng Diyos sa kalituhan at ilantad sila sa panganib na gaya ng isang barkong walang angkla na inaanod ng agos.” MR760 9.5

Narito ang isang malinaw na pahayag na ang liwanag ay ibinigay sa mga unang tagapagtatag tungkol kay Kristo, ang Kanyang misyon, at ang Kanyang pagka-punong saserdote. Ang mga katotohanang ito ay tinawag na mga dating palatandaan at haligi ng pananampalataya, at mapapansin nating malinaw ang kaugnayan ng santuwaryo at ng pagkakakilanlan ng Diyos at ni Kristo. Ito ang ating angkla. Ngunit tiyak na itinatangi ito ng kasalukuyang pag-aaral ng mga iskolar sa ating iglesia. Ayon sa lohika ng ating kasalukuyang posisyon sa simbahan, ang ating mga pioneer ay namalagi sa maling paniniwala tungkol kay Kristo, at dahil dito, tayo ay nagdusa sa mga bunga nito sa loob ng mahigit isang daang taon.

Bakit hindi nauunawaan na may dahilan kung bakit ang Adbentismo lamang ang grupo sa buong mundo na nakatanggap ng malinaw na pagkaunawa tungkol sa isang literal na Santuwaryo sa langit? Ang dahilan kung bakit taglay natin ang pananaw na ito ay sapagkat sinundan natin ang literal na Anak patungo sa Kabanal-banalan. Kung ang Anak ay literal, paano natin magagawang espirituwal lamang ang kaban ng tipan. Si Kristo at ang Santuwaryo ay magkasamang tumatayo o bumabagsak. Kung si Kristo ay hindi tunay na literal na Anak ng Diyos, ang saligan para sa isang literal na santuwaryo sa langit ay nawawasak. Tingnan natin at suriin! Ang ating doktrina tungkol sa santuwaryo ba ay nasisira na? Tayo ba ngayon ay nagsasalita na lamang tungkol sa mga yugto sa halip na mga silid o bahagi ng santuwaryo? Marami na ba ang hayagang tumatanggi sa mga kaganapan ng pagsisiyasat na paghatol? Tayo ba'y umuugoy na lamang ng ulo sa kawalang-pagkaunawa? Tayo ba'y kuntento na isiping ang lahat ng ito'y bunga lamang ng kahangalan ng mga tao? HINDI! Ang pagtanggi sa literal na Anak ng Diyos

ay tiyak na sisira sa saligan ng Santuwaryo sa langit na magbubunga ng pagguho ng pagkaunawa sa isang literal na pagsisiyasat; literal na kautusan, at literal na tagumpay laban sa kasalanan. Ang lahat ng ito ay magkaugnay at sabay-sabay na nakatayo o bumabagsak at ang lahat ay nakaugnay sa literal na Anak ng Diyos, sapagkat Siya ang DAAN patungo sa Kabanal-banalan—ang Kanyang tunay na pagkakakilanlan bilang Anak ng Diyos ang mismong Pintuang-daan ng pagkaunawa.

Ako’y sumasang-ayon kay James White nang sinabi niya

Kung aakalain natin na may kalayaang sabihin na walang literal na Kaban na naglalaman ng Sampung Utos sa langit, isang hakbang na lang ay maitatangi na rin natin ang literal na Lungsod at ang literal na Anak ng Diyos. Tiyak na hindi dapat piliin ng mga Adventist ang espirituwal na pananaw sa halip na ang literal na pagkaunawang inilahad natin. Nakikita naming walang gitnang landas na maaaring tahakin

Sa kanyang pinaka-kahulugan, itinatangi ng doktrina ng Trinidad ang karapatan nating maniwala na ang Anak ng Diyos ay literal. Ipinipilit nitong paniwalaan natin na ang Anak ng Diyos ay espirituwal lamang, isang simbolo, isang pansamantalang katawagan, ngunit hindi ang Kanyang tunay na pagkakakilanlan. At ang ganitong paniniwala ay nagsasara ng pinto patungo sa Kabanal-banalan at nagkakandado sa atin sa labas ng handaan ng kasal! Ang paniniwalang si Hesus ay hindi tunay na Anak ng Diyos ay naglalagay sa atin sa pinakamapanganib na kalagayan na mabilang sa mga mangmang na dalaga, o higit pa roon!

Muli akong nananawagan sa ating mga kapatid, bumalik tayo sa matibay na plataporma, bumalik tayo sa liwanag ng Anak ng Diyos at matagpuan natin ang bukas na pintuan patungo sa Kabanal-banalan. Itinatag ng Diyos ang isang tiyak na batong-panulok sa Adbentismo at nagbigay ng matatag na pundasyon upang tayo’y lumago patungo sa mensahe ng 1888. Hindi ako nahihiya sa batong-panulok na ito. Ako’y matatag na tatayo rito nang may kagalakan, sapagkat ito ay isang mahalagang bato, ang aking bato at aking kaligtasan.

Upang Makilala ang Ama

(Hunyo 21, 2011)

Juan 14:6-10 Sinabi sa kaniya ni Hesus, Ako ang daan, ang katotohanan, at ang buhay: walang sinumang makalalapit sa Ama kundi sa pamamagitan ko. (7) Kung ako'y kilala na ninyo, makikilala rin ninyo ang aking Ama: at mula ngayon ay kilala na ninyo Siya at nakita na ninyo Siya. (8) Sinabi sa kaniya ni Felipe, Panginoon, ipakita Mo sa amin ang Ama, at kami'y masisiyahan na. (9) Sinabi sa kaniya ni Hesus, Matagal na akong kasama ninyo, Felipe, at hindi mo pa rin ako nakikilala? Ang nakakita sa akin ay nakakita na sa Ama; paano mo nasasabi, Ipakita Mo sa amin ang Ama'? (10) Hindi ka ba naniniwala na ako ay nasa Ama at ang Ama ay nasa akin? Ang mga salitang sinasabi ko sa inyo ay hindi ko sinasabi mula sa aking sarili: kundi ang Ama na nananahan sa akin ang gumagawa ng Kanyang mga gawa.

Walang sinumang makalalapit sa Ama maliban sa pamamagitan ni Hesu-Kristo. Ito ba ay isang di-makatwirang tuntunin na napagkasunduan lamang ng tatlong dakilang makalangit na nilalang, o ito ba talaga ang likas na katotohanan ng sansinukob na sadyang imposibleng makilala ang Ama kundi sa pamamagitan ni Kristo.

Ang konteksto ng talakayang ito ay ang "makilala." Hindi lamang ito tumutukoy sa kakayahang tumayo sa harapan ng Diyos. Ito ay nangangahulugang makilala Siya sa Kaniyang puso; ang maranasan ang pagiging malapit at ang malalim na kaugnayan sa Kanya na nagdudulot ng init, pag-ibig, kapanatagan, at lahat ng bagay na kinakailangan ng puso ng tao.

Kung babasahin natin ang Bibliya sa malinaw at payak na paraan, kailangan nating tanggapin ang sinabi mismo ni Hesus na walang sinuman ang makakakilala sa Ama maliban sa pamamagitan Niya. Sa salin ng King James Version ay ginamit ang salitang no man, ngunit sa orihinal na wikang Griyego, ang salitang ginamit ay oudeis na nangangahulugang walang sinuman o wala ni isa man, kaya't kahit ang mga anghel ay hindi maaaring makilala ang Ama kundi sa pamamagitan ng Anak ng Diyos.

Ang malinaw na tanong ay, bakit?

Dito natin kailangang maunawaan ang kaharian ng Ama. Pakinggan natin ang Kaniyang sinasabi:

Jer 9:23-24 Ganito ang sabi ng PANGINOON, Huwag magmapuri sa *kaniyang* karunungan, ni magmapuri ang makapangyarihan sa *kaniyang* kalakasan, ni magmapuri ang mayaman sa *kaniyang* kayamanan: (24) Ngunit ang nagmamalaki ay magmapuri na nauunawaan at nakikilala niya Ako, *Ako* ang Panginoon na nagpapakita ng kagandahang-loob, kahatulan, at katuwiran sa ibabaw ng lupa: sapagkat sa mga *bagay* na ito Ako ay nalulugod, sabi ng Panginoon.

Ang tunay na pagkakilala sa Diyos ay ang pagkakilala sa Kanyang karakter at sa Kanyang pagka-persona. Subalit dahil ang Diyos ng sansinukob ay may walang hanggang kapangyarihan at ang hindi nauubos na talaan ng mga tagumpay, kakayahan, at karunungan, imposibleng lubos Siyang makilala ng mga nilikha tulad natin ayon sa *kung sino talaga Siya*, sa halip na *batay lamang sa Kanyang mga gawa*.

Isipin mo ito sandali: imposibleng makilala natin Siya bilang mga nilikha ayon sa kung sino talaga Siya sa halip na batay sa Kanyang mga ginagawa. Bakit? Dahil Siya ay isang nilalang na hindi natin alam kung saan nagmula o kung paanong nagagawa Niya ang lahat ng mga bagay na ito. Ang tanging alam natin ay Siya ay kumikilos kabilang na ang pagpapanatili ng ating buhay. Ang kawalan ng Kanyang pinagmulan ay nagpapahirap sa atin na makilala Siya sa isang tunay na relasyong personal. Bakit muli? Sapagkat kapag alam mo ang pinagmulan ng isang tao, makikilala mo siya batay sa kung kanino siya kabilang at hindi lang sa kung ano ang kaniyang ginagawa.

Dito pumapasok ang Anak ng Diyos upang tayo'y iligtas. Pakinggan ninyong mabuti:

Juan 10:15 Kung paanong ako'y kilala ng Ama, gayon din naman ay kilala ko ang Ama:

Ang pamana na tinanggap ni Hesus mula sa Ama ang nagbigay sa Kanya ng kakayahang tunay na makilala ang Ama sa isang ganap na relasyon. Ang

kakayahan ni Hesus na makilala ang Ama sa ganitong paraan, kahit pa ang Ama ay walang pinagmulan samantalang si Kristo ay may pinagmulan, ay sapat nang patunay ng Kanyang banal na pinagmulan. Ang isang nilikhang nilalang ay kailanma'y hindi maaaring "makakilala" sa isang nilalang na walang pinagmulan. Ito ay isang imposibilidad. Ngunit si Hesus, ang Banal na Anak ng Diyos, ay nakakakilala sa Ama. Kaya sa pamamagitan ng pagtingin kay Hesus, maaari tayong magkaroon ng ugnayan sa isang nilalang na lubos na nakikilala sa pamamagitan ng relasyon. Ang titulong Anak ng Diyos ay ang Kanyang pinakamataas na kadakilaan at kaluwalhatian. Siya ang nagmula sa Ama. Ang Kanyang ugnayang pinagmulan ang nagsisiguro ng isang kahariang nakatayo sa relasyong pundasyon kung saan isinasakatuparan ang mga gawa at kilos. Ito ang dahilan kung bakit:

Isaias 9:6 Sapagkat sa atin ay ipinanganak ang isang bata, sa atin ay ibinigay ang isang anak: at ang pamahalaan ay maaatang sa Kanyang balikat:

Ang pamamahala ng sansinukob ay kailangang ipagkatiwala sa Anak sapagkat ang Kanyang pinagmulan mula sa Ama ang nagsisiguro na ang kaharian ng Ama ay ganap na nakabatay sa ugnayan o relasyon. Dahil dito, ang pagkakilala sa Anak ang tanging paraan upang tunay nating makilala ang puso ng Ama. Ito ang dahilan kung bakit sinabi ni Hesus:

Juan 14:7 Kung ako'y inyong nakilala, nakilala rin sana ninyo ang aking Ama: mula ngayon ay kilala na ninyo Siya, at inyong nakita Siya.

Tanging sa pamamagitan lamang ni Kristo natin mauunawaan ang puso ng ating walang hanggang Diyos. Sa pamamagitan ng Isa na may pinagmulan ay makikilala natin ang puso ng Isa na walang simula. O, kay dakila at kaluwalhati ang persona ni Hesus! Ako'y nadadala sa luha ng kagalakan sa paghinilay nito.

SI HESUS ANG DAAN PATUNGO SA AMA!

Ang mismong bagay na itinuturing na kasuklam-suklam para sa isang Trinitariano ay siyang nagbibigay-buhay sa sumasampalataya sa Anak ng Diyos, at ito ay ang katotohanang si Hesus ay may pinagmulan. Nakikilala

natin Siya una at higit sa lahat ayon sa kanino Siya nagmula, hindi dahil sa kung anong meron Siya o sa kaya Niyang gawin. Ang kaisipan na hindi natin maaaring malaman ang pinagmulan ng Anak ng Diyos ay galing sa isip ni Satanas:

Juan 7:26-27 Ngunit masdan, siya'y nagsasalita nang may katapangan, at wala ni isa mang nagsasabi ng anuman laban sa kanya. Nalalaman kaya talaga ng mga pinuno na siya nga ang Kristo? (27) Gayunman, alam natin kung saan nagmula ang taong ito: ngunit kapag dumating ang Kristo, walang sinumang makakaalam kung saan siya nagmula.

Ang mga Hudyo ay nailigaw ng kasinungalingang mula kay Satanas na ang pinagmulan ng Mesiyas ay hindi malalaman. Ngunit ito mismo ang ipinapahayag ngayon ng doktrina ng Trinidad sa loob ng Adventist. Sinasabi sa atin na si Kristo ay walang pinagmulan, at kung Siya raw ay may pinagmulan, ito ay magiging patunay na Siya ay hindi tunay na Diyos.

Ang Trinitariano ay sumisigaw, “Kapag naniwala kang si Hesus ay tunay na Anak sa pamamagitan ng pamana, ginagawa mo Siyang isang nilalang na nagmula lamang at samakatuwid ay mababa!” Ngunit sa pagtangga sa pinagmulan ni Hesus, sinisira mo ang kakayahang makilala Siya sa tunay na konteksto ng relasyon. Makikilala mo lamang Siya batay sa Kaniyang mga gawa at mga kilos at ito ang sukdulan ng pagsamba sa diyus-diyosan ng tao. Ang pagsamba sa isang nilalang batay lamang sa Kaniyang mga gawa ay siyang minimithi ni Satanas at ng bawat makasalanan at makalaman na tao. Ito ang kabalintunaan ng doktrina ng Trinidad, upang mapanatili ang pagka-Diyos ni Kristo, winawasak naman ang Kaniyang tunay na pagkakakilanlan. Ang kagandahan ng orihinal na paniniwala ng mga unang tagapagtatag ng Adbentismo ay kapwa pinangangalagaan ang pagka-Diyos at pagkakakilanlan ni Hesus at ito ay sa pamamagitan ng pagtangga sa misteryosong doktrina ng Trinidad.

Ang pagka-Anak ni Hesus at ang Kaniyang pinagmulan ay lubhang mahalaga para sa atin at siyang tunay na kaluwalhatian ng Kaniyang pagkatao. Hindi ko ginagamit ang salitang pasimula sapagkat ito ay may kaugnayan sa panahon, at ang panahon ay hindi maaaring gamitin bilang batayan ng pagka-Diyos sa

konteksto ng relasyon. Ang salitang pinagmulan ay tumutukoy lamang sa pinag-ugatan o pinanggalingan; hindi ito tumutukoy sa edad. Ang pinagmulan ng Anak ng Diyos ang mahalagang ugnayang nagdurugtong upang tunay nating makilala ang Ama. Kung wala ito, hindi natin Siya tunay na makikilala.

...ang nakakita sa Akin ay nakakita na sa Ama; Juan 14:9

Ang Diyos ni Hesu-Kristo

(Hunyo 11, 2010)

Pahayag 3:12 Ang magtatagumpay ay gagawin kong haligi sa templo ng aking Diyos, at hindi na siya lalabas pa roon: at isusulat ko sa kanya ang pangalan ng aking Diyos, at ang pangalan ng lungsod ng aking Diyos, na siyang Bagong Jerusalem, na bumababa mula sa langit mula sa aking Diyos: at isusulat ko rin sa kanya ang aking bagong pangalan.

May ilang bahagi sa Bagong Tipan kung saan tinutukoy ni Hesus ang Ama bilang Kanyang Diyos. Maaaring tila isang napakapayak na tanong, ngunit totoo nga ba na ang Ama ang tunay na Diyos ni Hesu-Kristo, at sinasamba ba ni Hesus ang Kanyang Ama?

Ang gantimpalang iniaalok sa Iglesia ng Filadelfia ay nagbibigay ng malinaw na patunay na tinutukoy ni Hesus ang Ama bilang Kanyang Diyos. Ito ay hindi isang natatangi o nag-iisang pagbanggit lamang.

Mateo 27:46 At nang mag-ikatlóng oras ng hapon, si Hesus ay sumigaw nang malakas, na sinasabi, Eli, Eli, lama sabachthani? na ang ibig sabihin ay, Diyos ko, Diyos ko, bakit Mo ako pinabayaan?

Juan 20:17 Sinabi sa kaniya ni Hesus, Huwag mo akong hawakan; sapagkat hindi pa ako umaakyat sa aking Ama: sa halip, pumunta ka sa aking mga kapatid at sabihin mo sa kanila, Aakyat ako sa aking Ama at inyong Ama; **at sa aking Diyos at inyong Diyos.**

Pansinin ninyong mabuti na sinabi ni Hesus na Siya ay aakyat “sa aking Diyos at inyong Diyos.” Malinaw sa pahayag na ito na iisa lamang ang tinutukoy Niyang Diyos. Ang Diyos ni Hesu-Kristo ay Siya ring ating Diyos. Isa pang mahalagang tanong na dapat pag-isipan ay sinasamba ba talaga ni Hesus ang Kaniyang Ama?

Mateo 4:9-10 At sinabi niya sa Kaniya, Lahat ng mga bagay na ito ay ibibigay ko sa Iyo, kung Ikaw ay yuyuko at sasamba sa akin. (10) Nang magkagayo’y sinabi ni Hesus sa kaniya, Lumayo ka, Satanas: sapagkat nasusulat, Ang Panginoon mong Diyos ang sasambahin mo, at Siya lamang ang paglilingkuran mo.

Juan 4:21-24 Sinabi ni Hesus sa kaniya, Babae, maniwala ka sa akin, dumarating ang oras na hindi na kayo sasamba sa Ama, ni dito sa bundok na ito ni sa Jerusalem. (22) Sinasamba ninyo ang hindi ninyo kilala: sinasamba namin ang aming kilala: sapagkat ang kaligtasan ay mula sa mga Hudyo. (23) Ngunit dumarating ang oras, at ngayon na nga, na ang mga tunay na sumasamba ay sasamba sa Ama sa espiritu at katotohanan: sapagkat hinahanap ng Ama ang mga gayong sumasamba sa Kaniya. (24) Ang Diyos ay Espiritu: at ang mga sumasamba sa Kaniya ay kailangang sumamba sa espiritu at katotohanan.

Sinabi ni Hesus sa babae sa balon, “alam namin kung sino ang aming sinasamba,” na isang malinaw na patunay na sinasamba ni Hesus ang Kaniyang Ama. Sa aking palagay, aaminin ng karamihan na ang buong buhay ni Hesus na nasaksihan ng sanlibutan ay isang walang-hintong pagsamba sa Kaniyang Ama.

Tinukoy ni Hesus ang Kaniyang Ama bilang Kaniyang Diyos at sinamba Niya ang Ama bilang Kaniyang Diyos, at makikita rin natin na sinabi ng Ama kay Hesus na Siya ang Kaniyang Diyos.

Hebreo 1:9 Inibig mo ang katuwiran at kinapootan ang kasamaan; kaya’t ang Diyos, ang iyong Diyos, ang siyang nagpahid sa iyo ng langis ng kagalakan higit kaysa sa iyong mga kasama.

Kung tatanggapin natin ang mga simpleng puntong ito ayon sa kanilang malinaw na kahulugan, haharap tayo sa isang payak na panukala.

Ang Diyos ni Hesu-Kristo ay hindi isang Trinidad

Maaaring ipangatwiran ng ilan na si Hesus ay nagpapakita lamang sa atin ng prinsipyo ng pagsamba. Ngunit lalo lamang nitong pinapalala ang usapin, sapagkat kung ganoon, lumalabas na nagpapanggap lamang si Hesus sa Kanyang pagsamba, at ang pagsambang iyon ay hindi tunay, kundi isang pagpapanggap at kung ang sinasamba Niya ay hindi talaga ang tunay na Diyos ayon sa Bibliya, kundi ang Diyos na inihahayag ng paniniwalang Trinitaryo, lalong nawawala ang katotohanan sa Kanyang halimbawa.

Isaalang-alang natin ang isa pang aspekto nito. Ang puso ng pananampalatayang Kristiyano ay ang paniniwala na:

Colosas 1:27 Si Kristo na nasa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian:

Galacia 2:20 Ipinako na akong kasama ni Kristo sa krus: gayunman ako'y nabubuhay; ngunit hindi na ako ang nabubuhay, kundi si Kristo ang nabubuhay sa akin: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Diyos, na umibig sa akin at ibinigay ang kanyang sarili para sa akin.

1 Corinto 2:16 Sapagkat sino ang nakaalam ng pag-iisip ng Panginoon upang Siya'y maturuan? Ngunit taglay natin ang pag-iisip ni Kristo.

Kung ang mga Kristiyano ay namumuhay sa pamamagitan ng PANANAMPALATAYA NG Anak ng Diyos, at ang pananampalatayang iyon ay ipinahayag sa iisang Diyos na hindi Trinidad kundi ang Kaniyang Ama, kung gayon, kapag si Kristo ay nanahan sa ating mga puso at tayo ay naakay upang sumamba sa Diyos – alin bang Diyos ang ating sasambahin, ang tatlong persona na magkakapantay sa pagka-Diyos ng doktrina ng Adbentismo o ang Diyos ni Hesu-Kristo?

Ang karaniwang padalus-dalos na reaksiyon ay ang “Ibig mo bang sabihin na si Hesus ay hindi Diyos?!” Ngunit ang Bibliya ay nagbibigay ng isang payak na kasagutan:

Juan 17:3 At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila, ang iisang tunay na Diyos, at si Hesu-Kristo na iyong sinugo.

1 Corinto 8:6 Ngunit para sa atin ay iisa lamang ang Diyos, ang Ama, na mula sa Kaniya ang lahat ng mga bagay, at tayo ay para sa Kaniya; at iisa lamang ang Panginoong Hesu-Kristo, na sa pamamagitan Niya ang lahat ng mga bagay, at tayo ay nabubuhay sa pamamagitan Niya.

Hebreo 1:8-9 Ngunit tungkol sa Anak ay sinabi Niya, Ang iyong trono, O Diyos, ay magpakailanman: ang setro ng katuwiran ay siyang setro ng iyong kaharian. (9) Inibig mo ang katuwiran at kinapootan ang kasamaan; kaya't ang Diyos, ang iyong Diyos, ang siyang nagpahid sa iyo ng langis ng kagalakan higit sa iyong mga kasama.

Ang Ama ang tanging tunay na Diyos, gaya ng malinaw na ipinahayag ni Hesus. Ibinigay ng Ama sa Kanyang Anak ang isang pamana na kinabibilangan ng titulong Diyos. Si Kristo ang kinatawan ng Ama at ang pangalan ng Ama ay nasa Kanya. Sinasamba ko Siya, iniibig ko Siya, at pinaglilingkuran ko Siya sapagkat iniutos ito sa akin ng Ama. Ito ang dahilan kung bakit malinaw na sinabi ni Ellen White:

Ang Panginoong Hesu-Kristo, ang bugtong na Anak ng Ama, ay tunay na Diyos sa Kanyang pagka-walang hanggan, ngunit hindi sa Kanyang personalidad. Upward Look 367

Si Kristo ay likas na Diyos at sa pinakamatayog na kahulugan. Siya ay kasama ng Diyos mula pa sa walang hanggan, Diyos na kataas-taasan, purihin magpakailanman. 1SM 247

Ang kaisipang Trinidad ay may iisang kahulugan lamang ng Diyos na batay sa sariling pinagmulan ng buhay at kapangyarihan. Ngunit ako'y naniniwala na

ang Bibliya ay nagpapahayag ng mas malawak na kahulugan na ang Ama ang Diyos na walang pinagmulan, ang pinagmumulan ng lahat, at ang Kanyang Anak na Diyos sa pamamagitan ng pamana ang tunay na banal na huwaran para sa buong sansinukob kung paano maglingkod sa Ama. Kung wala ang Anak, ang pamahalaan ng Ama ay hindi magtatagumpay. Sinasamba natin ang Ama at ang Anak sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos. Ang ating pagsamba at paggalang sa Anak ay pagsunod sa utos ng iisang tunay na Diyos—ang Ama. Wala pong anumang pagsalungat sa prosesong ito.

Ang kasalukuyang pakahulugan ng mga Adventist tungkol sa Diyos ay:

May iisang Diyos: Ama, Anak, at Banal na Espiritu, isang pagkakaisa ng tatlong Personas na magkakasama sa walang hanggan.

Kung wala ang kahit isa sa mga Personang ito, ang kahulugang nasa itaas ay nawawalan ng saysay at ang konsepto ng Diyos ay hindi na umiiral. Marami ang nagsasabi na ang bawat isa sa kanila ay Diyos sa kanilang sariling karapatan, ngunit ito ay tahasang salungat sa ibinigay na kahulugan. Pagkatapos ay sinasabi na ito ay isang hiwagang hindi maunawaan, at ako'y lubos na sasang-ayon ngunit idinagdag ko na ako'y hindi inuutusan ng Kasulatan na tanggapin ito.

Ang kasalukuyang Diyos ng Adbentismo ay HINDI ang Diyos ni Hesu-Kristo at hindi rin ang Diyos na Kanyang sinasamba. Bilang natitirang bayan ng Diyos, inaangkin natin na ating tinutupad ang mga utos ng Diyos at taglay ang pananampalataya ni Hesus. Ngunit sa pananampalataya ni Hesus ay wala ni katiting na puwang para sa doktrina ng Trinidad. Ang kasalukuyang pakahulugan ng mga Adventist tungkol sa Diyos ay isang tahasang pag-atake laban sa Diyos ni Hesu-Kristo at inilalagay tayo sa isang napakasaklap na kalagayan kung saan hindi na natin maaaring angkinin ang talatang ito bilang atin.

Ama, patawarin Mo kami sa paglabag sa Iyong mga utos at sa pagtatakwil sa pananampalataya ng Iyong Anak.

Magkakatulad na Reyalidad at ang Trinidad

(25 Disyembre 2011)

Ang sumusunod na pahayag ay sumasalamin sa paniniwala ng marami sa mga Adventist sa kasalukuyan.

Isang plano ng kaligtasan ang nasasaad sa tipan na ginawa ng Tatlong Persona ng Pagkadiyos, na pawang may pantay-pantay na katangian ng pagka-Diyos. Upang lubusang mawala ang kasalanan at paghihimagsik sa buong sansinukob at maibalik ang pagkakaisa at kapayapaan, isa sa mga banal na Persona ang tumanggap at pumasok sa tungkuling maging Ama, at ang isa pa naman sa tungkuling maging Anak. Ang natitirang banal na Persona, ang Banal na Espiritu, ay makikibahagi rin sa pagsasakatuparan ng plano ng kaligtasan. Ang lahat ng ito ay naganap bago pa man pumasok ang kasalanan at paghihimagsik sa langit. Sa pagtanggap nila sa kani-kanilang mga tungkulin ayon sa plano, wala ni isa man sa kanila ang nawalan ng anumang kapangyarihan ng pagka-Diyos. Sa kanilang walang hanggang pag-iral at iba pang mga katangian, sila ay iisa at pantay. Ngunit kaugnay ng plano ng kaligtasan, mayroong, sa isang kahulugan, pagpapasakop ang Anak sa Ama.” Gordon Jensen, RH, 31-10-1996

Ang pagpapakilalang ito tungkol sa Diyos ay nagpapahiwatig, bukod sa iba pa, na ang Diyos ay aktibong namumuhay sa higit sa isang reyalidad. Ang unang reyalidad ay binubuo ng tatlong magkapantay na walang hanggang mga persona na makapangyarihan sa lahat, na nagmamahalan at ipinapalagay na gumagawa ng lahat ng bagay sa paraang demokratiko. Ang ikalawang reyalidad, o ang reaksyunaryong reyalidad, ay ang mga tungkulin bilang Ama, Anak, at Espiritu. Makikita natin ang dalawang reyalidad na ito na ipinahayag sa mga salitang ito:

[1] Kaugnay ng kanilang walang hanggang pag-iral at iba pang mga katangian, sila ay iisa at pantay. [2] Ngunit kaugnay ng plano ng

kaligtasan, mayroong, sa isang kahulugan, pagpapasakop ng Anak sa Ama. Ibid

Ang pananaw na ito ay nagpapakita sa Diyos na namumuhay sa dalawang magkaibang reyalidad nang sabay. Napakalalim ng mga implikasyon nito. Ang pagsamba sa isang Diyos na inaakala nating umiiral sa higit sa isang reyalidad ay nagiging sanhi na ang mga sumasamba sa Kanya ay tumulad sa prinsipyong ito at mamuhay rin sa higit sa isang reyalidad.

Bukod dito, kapag ating nauunawaan na ang ikalawang reyalidad na pinapasok ng Trinidad ay bunga ng problema ng kasalanan, natutuklasan natin sa pamamagitan ng paggaya na kapag tayo ay humaharap sa mga suliranin, kailangan din nating pumasok sa isang ibang realidad upang harapin ito.

Pag-isipan mo muna ito nang sandali:

Kapag tayo ay humaharap sa mga problema, hinihikayat tayong pumasok sa isang ikalawang reyalidad na kasabay ng una upang harapin ito. Ang ikalawang reyalidad na ito ay may "kalamangan" na hindi pinapansin ang mga suliraning kinakaharap ng unang reyalidad.

Nararamdaman mo ba na maaaring may problema sa ganitong uri ng pag-uugali? Minsan, kapag ako'y kumakatok sa mga bahay upang mangalap ng pondo para sa isang kawanggawa, napansin kong maraming tao ang umaasta na para bang hindi sila ang may-ari ng bahay, kundi miyembro lamang ng pamilya na walang kapangyarihan, kaya't hindi nila ako matutulungan. Iba ba talaga ito sa sinabi ni Hesus na hindi Siya makakagawa ng anuman sa Kanyang sarili kundi ang ipinapagawa lamang ng Ama sa Kanya? Kung naniniwala tayo sa Trinidad, ang mga salitang ito ay nagpapahayag ng ikalawang reyalidad na hindi pinapahintulutan ng unang reyalidad. Ngunit kung pansamantala nating "kalilimutan" ang unang reyalidad, maaari nating sabihin ang mga ganitong bagay nang walang halatang salungatan.

Ang Trinidad na inilalarawan sa itaas ay nagpapakilala sa atin ng maraming reyalidad, na nagiging dahilan upang basahin din natin ang Bibliya sa iba't ibang reyalidad. Halimbawa:

Juan 17:3 At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw, ang kaisa-isang tunay na Diyos, ay makilala nila, at si Hesu-Kristo na iyong sinugo.

Habang binabasa natin ang mga salitang “nag-iisang tunay na Diyos” at nakikita na tinutukoy ni Hesus ang Kaniyang Ama sa ganitong paraan, sa karaniwang pag-unawa ay malinaw itong hindi sumusuporta sa doktrina ng Trinidad. Ngunit ang pagsamba sa Trinidad ay nagpapahintulot sa isang tao na mamuhay sa magkakaibang reyalidad. Bilang isang naniniwala sa Trinidad, tinatabunan ko lamang ang unang reyalidad ng tatlong magkasamang walang hanggang mga persona at iniisip ang ikalawang reyalidad kung saan may kani-kaniyang ginampanang papel ang mga ito. Kaagad pagkatapos kong pigilan ang aking budhi mula sa pagtutol sa Trinidad at magpatuloy na lamang, maaari ko na muling balikan ang unang reyalidad ng tatlong magkasamang walang hanggan na mga persona.

Nagtataka ang ilan kung paanong may mga taong nakakabasa ng Bibliya ngunit patuloy pa ring naniniwala sa doktrina ng Trinidad. Madali lang ito kapag natutunan na ng isipan na mamuhay sa magkakaibang o magka-paralelong reyalidad. Ang isipan ay maaaring lumundag mula sa isang reyalidad patungo sa isa pa at hadlangan ang budhi na tumugon sa katotohanan. At yamang ang Trinidad ay lumundag sa isang ikalawang reyalidad upang tugunan ang problema ng kasalanan, natutunan din natin na kapag tayo’y may problema sa doktrina ng Trinidad, tayo rin ay gumagaya at tumatalon sa ibang realidad.

Ang buong prosesong ito ng pagtalon mula sa isang reyalidad patungo sa isa pa ay maingat na naipakilala sa mundo sa pamamagitan ng sistemang pang-edukasyon ng mga pelikula at laro, at iba pang mga bagay. Sa tuwing nanonood tayo ng pelikula, inaanyayahan tayong pumasok sa isang ikalawang reyalidad. Inaanyayahan tayong isabuhay ang buhay ng mga karakter na ating pinapanood sa screen. Kapag natapos na ang pelikula, minsan ay nakararamdam tayo ng lungkot dahil ito’y tapos na, at mas lalo pang nalulungkot dahil kailangan nating bumalik sa sarili nating tila walang kulay na reyalidad.

Ang mga magkakasabay na reyalidad ay isang mahalagang estratehiya ni Satanas upang sirain ang kakayahan ng isipan na makinig sa tinig ng budhi. Ang doktrina ng Trinidad ay may taglay na prinsipyong ito sa kaibuturan nito, at ang prosesong ito ng pagtalon sa iba't ibang reyalidad ay lalong napapalalim at pinauunlad sa pamamagitan ng panonood ng mga pelikula, kahit pa ito ay mga pelikulang may G-rating. Sa usapin ng pagkatuto ng maraming reyalidad, hindi mahalaga ang nilalaman ng palabas. Gayundin ang totoo para sa mga dula o pagtatanghal. Ang mga ito ay likas na repleksyon ng Trinidad, na nagtutulak sa tao na tanggapin ang higit sa isang reyalidad nang sabay-sabay.

Sinasabi sa atin ng Bibliya:

Santiago 1:8 Ang taong may dalawang isip ay hindi matatag sa lahat ng kanyang mga lakad.

Ang taong sumasamba sa isang Diyos na may maraming reyalidad ay may dalawang isip at dahil dito ay hindi matatag sa lahat ng kanyang mga lakad. Nawa'y tulungan tayo ng Diyos na mamuhay sa nag-iisang reyalidad ng Ama at ng Kanyang Anak.

Ang Simula ng Diyos na Trinidad

(Hulyo 6, 2011)

Sa huli kong artikulo, aking tinalakay ang banayad na pagkakaiba sa pagitan ng iisang tunay na Diyos at ng Kanyang Anak, at ng Trinidad. Sa unang tingin, tila maliit lamang ang kaibahan sapagkat sa dalawang pananaw ay ginagamit ang mga titulong Ama at Anak. Ngunit tulad ng ating napansin, ang pagkakaiba ay:

Ang Diyos ng Bibliya ay isang Ama; Ama ng isang Anak. Ang Diyos ng Trinidad ay [gumaganap lamang] bilang Ama at [gumaganap lamang] bilang Anak.

Ang mga salitang Ama at Anak sa Bibliya ay mga tawag na nagpapahayag ng tunay na relasyong pagkakakilanlan—ito ang kanilang likas na pagkatao sa

kaibuturan ng kanilang pagkatao. Sa paniniwalang Trinitaryo, ang Ama at Anak ay seryosong ginagampanan ang mga papel bilang Ama at Anak sa harap ng sansinukob. Ito ay kanilang gawain, ngunit hindi ito ang tunay nilang pagkakakilanlan. Napakahalagang maunawaan ang pagkakaibang ito.

Ang pinakakaraniwang tanong na ibinabato sa akin ng mga naniniwala sa Trinidad ay: “Naniniwala ka ba na si Hesus ay may pasimula?” Sapagkat ako’y naniniwala na ang Anak ay nagmula sa Ama, ang kaganapang ito ng paglabas ay tanging maisasalarawan lamang ng isang may hangganang pag-iisip bilang isang bagay na naganap sa loob ng panahon at sa pagtatangkang maunawaan ito sa antas ng tao, ang hindi namamalayang nagtatanong ay sa katunayan ay ibinababa ang pagka-Diyos ni Kristo dahil sa pagsubok na ipaliwanag ang kawalang-hanggan sa makataong pananaw. Marami ring hindi naniniwala sa Trinidad ang nagsasabi na ang pagkapanganak ng Anak ay nangyari “noon pa sa kalaliman ng kawalang-hanggan.” Ngunit ang mismong pariralang “noon pa” ay nagtutulak sa isip ng tao na maglagay ng linya sa puntong iyon at saka isipin na nagpatuloy ang linyang iyon na wala ang Anak, na isang di-makatwirang haka kung Siya nga ay walang hanggan. Ang kawalang-hanggan (Hebreo: OLAM) ay nangangahulugang “panahong hindi abot ng isipan” — ibig sabihin, hindi ito kayang abutin o maunawaan ng isipan ng tao. Gayunman, ang trahedya sa ating iglesya ngayon ay mas pinipili ng mga tao na ipilit ang pagkaunawa sa mga bagay na lampas sa kakayahan ng tao, at sa paggawa nito ay nawawalan sila ng kakayahang makilala ang isang nilalang na tinatawag na Anak. Kung walang pinagmulan, imposibleng makilala ang Anak. Kung walang Anak, imposibleng makilala ang Ama.

Sinasabi ko, hayaang ang kawalang-hanggan ay manatiling isang hiwaga upang aking makilala ang Ama sa pamamagitan ng Anak; upang aking mayakap ang Walang Pasimula sa pamamagitan ng Ipinanganak; sapagkat tunay nga, si Hesus ang daan patungo sa Ama.

Kaya kaugnay sa usapin ng pasimula, ang naniniwala sa Ama at Anak ay inaakusahang lumilikha ng isang tiyak na punto sa panahon na nagpapawalang-bisa sa pagka-Diyos ng Anak sa pamamagitan ng pagpapahiwatig na may panahon na Siya ay hindi umiiral. Ang patuloy na pananakit na ito ay pinananatili ng kapalaluan ng may hangganang pag-iisip

na inaangking nauunawaan ang walang hanggan. Gayunpaman, sa kabila ng ganitong pananaw, habang nakikipag-usap ako kahapon sa isang kaibigan tungkol sa paksang ito, binanggit niya na ang mga Trinitariano ay mayroon ding simula at ito rin ay dapat suriin sa parehong antas ng pagsusuri.

Familyar tayo sa alamat ng Trinidad na nagsasabing mayroong tatlong persona na nagtipon sa pasimula upang magpulong, at bawat isa sa kanila ay kumuha ng kani-kaniyang papel para sa plano ng kaligtasan, kaya't tinatawag silang mga "gumaganap" na Ama, Anak, at Espiritu Santo. Ngunit ang tanong na dapat itanong ay ano sila bago nila ginampanan ang mga papel na ito? Yamang ang pokus ng Diyos ng Trinidad ay nasa paggawa at pagganap, kung gayon bago pa man italaga ang mga titulong ito, sila ay isang ganap na hiwaga; wala silang koneksyon na maaaring paghawakan ng isip ng tao. Ang anumang mungkahi tungkol sa isang tunay na relasyon ay pawang hula lamang. Dito nabubunyag ang pagkukulang ng doktrina ng Trinidad; wala itong kakayahang basta "umiiral" lamang, sapagkat ito ay sinasamba batay sa mga papel na ginagampanan ng mga persona nito. Kung wala ang mga papel na ito, ang mga persona ay parang dayami na tinatangay ng hangin sa panahon ng anihan. Ngayon, kung ang sentro ng iyong pagsamba ay kapangyarihan lamang, marahil ay hindi ito nakakaalarma para sa iyo, sapagkat bago pa ang simulain ng Diyos ng Trinidad ay kapangyarihan na ang umiiral at ito nga ang uri ng diyos na sinamba ni Nimrod: ang Lakas:

"Si Nimrod ang nag-udyok sa kanila na suwayin at hamakin ang Diyos. Siya ay apo ni Ham na anak ni Noe, isang matapang na lalaki at kilala sa kanyang lakas. Hinikayat niya ang mga tao na huwag ipagpasalamat sa Diyos ang kanilang [Lakas], na para bang ang Diyos ang dahilan ng kanilang kasiyahan, kundi paniwalaan na ang kanilang sariling tapang at lakas ang nagdala sa kanila ng kaginhawahan at tagumpay. *Josephus. Antiquities Book 1 Chapter 4 Para. 2*

Siyempre, pinili ni Nimrod ang lantad na paganong paraan ng pagsamba sa lakas direktang ipinapahayag ito sa sarili, sa halip na idaan pa sa isang imaheng kathang-isip tulad ng nakikita natin ngayon. Subalit kailangang aminin na bago pa man ang kasunduan ng tatlo na gampanan ang kani-kanilang mga papel para sa kaligtasan, wala tayong tiyak na kaalaman tungkol

sa kung sino sila talaga; kung ano ang relasyon nila sa isa't isa; maliban sa pahayag na sila'y nagmamahalan sa hindi malinaw na paraan. At ito ang hiwagang pilit na ipinipilit ng babaeng masama sa Pahayag 17 sa bawat inosenteng naghahanap sa tunay na Diyos. Ang obra maestrang pandarayang ito, na nag-aalis ng anumang posibilidad na makilala ang tatlong nilalang na walang pangalan, ay isinusumpa tayong lahat na napipilitang mabuhay sa ilalim ng malamig nitong anino, hindi makilala kung sino sila, at dahil dito, nahuhulog sa mapanlinlang na hangaring gumawa, magpakitang-gilas, at magtagumpay sa sariling lakas. At ang espiritung ito ang siyang hihigop sa lahat ng tao patungo sa katapusan ng Pahayag, kung saan walang sinuman ang makakabili o makakapagbenta maliban na lamang sa yumuyuko sa halimaw at sa kanyang misteryosong trinidad na diyos.

Kaya bago pa man gampanan ng Trinidad ang kani-kanilang mga titulo, ay naroon na ang ganap na hiwaga. Sa halip na ang kawalang-hanggan ang hindi maabot ng isipan at pang-unawa; ang Diyos at ang Kaniyang Anak ang inilalagay sa labas ng pag-iisip at lagpas sa pagkaunawa sa mga larangang umiiral bago pa ang kathang-isip na kapulungan ng tatlo.

Bago ang pasimula, alam kong ang Anak ay nagmula sa Ama. Siya ay may pinagmulan ngunit walang simula, sapagkat ang mga simula ay para sa ating mga nilikhang may hangganan. Sa pamamagitan ng Anak, natatagpuan ko ang daan patungo sa puso Niya na Walang Hanggan, ang Matanda sa mga Araw, na walang pinagmulan. Walang hiwaga sa pagkakakilanlang ito, ito'y malinaw na malinaw. Hindi natin pinag-aawayan ang ganap nating kakulangan na maunawaan ang Kaniyang likas na kalikasan, subalit kilala natin ang Kaniyang pagkatao sa pamamagitan ng malinaw na larawan Niya; ang bugtong na Anak.

Kaya't siyasatin nating mabuti ang tanong tungkol sa simula, at tingnan natin kung ano ang maiwan kapag hinipan na ito ng hangin ng masusing pagsusuri kung may matitira pa bang anuman sa ipa ng paniniwalang Trinidad.

Linlangin, Kung Maaari, Maging ang mga Hinirang – Ama ng Trinidad laban sa Ama ng Bibliya

(25 Hunyo, 2011)

May ilang Trinitariano na tumututol sa paratang na ang Diyos na kanilang sinasamba ay sangkot lamang sa isang pagganap ng papel. Ang ganitong paratang ay nagpapahiwatig na ang mga kilos ng Ama at ng Anak ay hindi tunay. Ngunit ang tawaging pagganap ng papel lamang ito ay masyadong payak, ang katotohanan ay mas masalimuot kaysa rito.

Ipagpapalagay ba nating ang isang doktor ay nagkukunwaring gumaganap lamang ng papel kapag siya ay walong oras na nasa silid-operasyon at puspusang nagsusumikap na iligtas ang buhay ng isang biktima ng aksidente? Ang doktor ba ay nagkukunwari lamang na nagliligtas ng buhay? Hindi ba't tunay siyang nakikibahagi sa pagsagip ng buhay ng taong ito? Oo, tiyak na ating aaminin na sa karamihan ng pagkakataon, ang mga doktor ay tunay na may malasakit sa tao at hangarin nilang iligtas ang buhay; hindi sila basta gumaganap ng papel kundi tunay na isinasabuhay ang kanilang malasakit at paninindigan.

Kaya ano nga ba ang dahilan kung bakit marami sa atin ang nakakaramdam ng hindi pagiging panatag tungkol sa Diyos ng Trinidad? May isang dagdag na aspeto sa usaping ito na kailangang mabunyag. Ang pinakamainam na paraan upang maipakita ko ang pagkakaibang ito ay sa pamamagitan ng mga salita ng isang Pastor ng Adventist.

Tila may mga salungat na pananaw na mahirap pag-isahin. Ang Anak ay nagpapasakop sa Ama; ngunit Siya ay kapantay ng Ama. Siya ay nagmula sa Ama nang may buong pagsunod; ngunit Siya ay ganap na Diyos. Sinasabing Siya ay “ipinanganak”; ngunit Siya ay umiiral magpakailanman.

Minsan ang Banal na Espiritu ay isinugo ng Ama; sa ibang pagkakataon naman, isinugo Siya ng Anak. Siya ay Espiritu ng

pag-ibig; ngunit Siya rin ay isang tunay na persona. Hindi tayo kailanman inutusan na manalangin sa Kanya; ngunit Siya ay ganap na Diyos. Siya ang bagong Ipinadalang Mangaaliw; ngunit Siya ay umiiral mula pa noong walang hanggan.

Paano natin maisasaayos ang lahat ng ito? Ano ang kasagutan? Narito ang pangunahing dahilan ng tila kalituhan sa isipan ng tao: **Ikinakalito ng mga tao ang likas na kalikasan ng pagka-Diyos sa Kanilang mga gawain.** Sa pag-aaral tungkol sa natatanging misyon ng bawat isa sa kanila upang iligtas ang sangkatauhan, tayo ay natutuksong isipin na ang Kanilang mga gawain at tungkulin para sa tao ang nagpapaliwanag sa tunay na likas na pagkatao at katangian ng bawat Isa sa Kanila.

Ngunit tayo ay may hangganan pagdating sa wika. Kaya sa pagtukoy sa bawat persona ng pagka-Diyos, sa aklat na ito ay tatawagin Sila bilang ang Ama, ang Anak o si Kristo, at ang Banal na Espiritu. Ang suliranin dito ay ang mga pangalang ito ay tumutukoy sa Kanilang mga gawain, at hindi sa Kanilang likas na kalikasan. *Defending the Godhead* by Vance Ferrell
Pg 7

Narito ang kaibhan sa pagitan ng Diyos ng Trinidad at ng Diyos ng Bibliya. Para sa mga Trinidad, ang salitang Ama (alam man nila o hindi) ay isang pamagat na tumutukoy sa gawain; ipinapahayag nito kung ano ang ginagawa ng isa, sa halip na kung sino talaga Siya. Ang tunay na pagkakakilanlan ng Ama at ng Anak ay nananatiling isang hiwaga at ang tanging nalalaman ay ang kanilang mga ginagampanang tungkulin bilang Ama at Anak.

Para sa isang mananampalataya sa Bibliya, ang salitang Ama ay tumutukoy sa kung sino talaga ang Diyos at ang lahat ng iba pa ay mga bagay na Kaniyang ginagawa. Ang salitang Anak ay nagpapahayag kung sino Siya kaugnay sa Ama, at ang lahat ng iba pa ay mga gawaing Kaniyang isinasakatuparan.

Ang pagkakaiba ng Ama sa Bibliya at ng Ama sa doktrina ng Trinidad ay maaaring ihambing sa isang tunay na ama sa tahanan at isang lalaki na may-

ari at nagpapatakbo ng isang daycare o sentrong pangangalaga sa mga bata. Ang may-ari ng daycare ay maaaring mahal ang kaniyang ginagawa, may malasakit sa mga bata, at tunay na ginagampanan ang kaniyang tungkulin, hindi ito isang pag-aartista o pagpapanggap. Ngunit sa kabila ng lahat ng ito, hindi iyon ang tunay na pagkakakilanlan niya sa kaibuturan, ito ay simpleng bahagi lamang ng kaniyang trabaho o ginagawa.

Ang mahirap sa ideya ng dalawang persona na ginagampanan lamang ang tungkulin bilang Ama at Anak ay ang pakiramdam na may kulang o hindi tama. Hindi mo maaaring gawin lang ang pagiging Ama at Anak upang ituring na totoo, kailangan mong maging tunay na Ama at Anak upang maabot ang puso ng mga taong naghahangad na makita at madama ang wagas na relasyong puno ng pag-ibig.

Ang pagkakaiba ay sa unang tingin tila maliit lamang, ngunit sa katunayan ay lubos na magkaiba at lubhang salungat sa isa't isa. Ang Diyos ng Bibliya ay **isang** Ama; isang tunay na Ama ng isang Anak. Ang Diyos ng Trinidad ay **gumaganap** bilang Ama at **gumaganap** bilang Anak, at sa pagkakaibang ito, kung maaari lamang, ay madaya maging ang mga hinirang.

Kapag ang Kailan ay Naging Kahit Kailan

(Marso 8, 2011)

Kawikaan 8:30 Nang magkagayo'y ako'y kasama Niya, gaya ng isang alagang anak: at ako'y Kaniyang galak araw-araw, na laging nagagalak sa Kaniyang harapan;

Kumakain lamang kami ng tanghalian ng aking asawa at napag-uusapan namin ang konsepto ng panahon sa aspeto ng relasyon. Ipinaalala ko sa kanya ang isang awitin na pareho naming gusto, na sumasalamin sa aming relasyon. Narito ang unang taludtod:

Tandaan mo noong nagsimula, tila ba'y di na mapigilan ang tibok ng ating puso
Sabik sa taas ng ating pinanggalingang pagkahulog
Parang lumulutang na balahibo, kung **kailan naging kahit kailan**

Ginawa nating makahulugan ang bawat sandali para sa atin
At ako'y napapaisip, darating kaya ang araw na magwawakas ang pangarap na ito
Dahil tuwing ako'y nagigising, muli ko itong muling ininasabuhay.

Bilang mga nilikhang may hangganan, nauunawaan natin ang konsepto ng pagkawala ng pakiramdam sa oras; kapag ang kailan ay naging kahit kailan. Maaaring ganoon din ba ang kagalakan sa pagsasama ng Ama at ng Kanyang Anak na ang oras ay hindi mahalagang bagay sa kanila; hindi ito ang kanilang pinagtutuunan ng pansin; kundi ang oras ay nalulubos sa kanilang relasyon.

Ngunit kailan ba natin nararamdaman na parang bumabagal ang takbo ng oras at ninanais nating ito'y pabilisin, hindi ba't ito'y sa mga sandaling nananabik tayong muling makasama ang mga minamahal natin? Sa loob ng anim na libong taon, naging mahalaga ang oras dahil sa pagkakahiwalay ng planetang ito mula sa Ama at sa Anak, at hindi ba't ang buong sansinukob ay nananabik na muling pag-isahin ang mga anak ng tao sa Ama at sa Kanyang Anak? Ngayon, ang oras ay tila mahalaga, ngunit kapag tayo'y muling nasa langit na, at tayo'y lubos na abala sa kagandahan, kadakilaan, at kaluwalhatian ng ating Ama at ng Kanyang Anak, ang kailan ay muling magiging kahit kailan at babalik tayo sa pagtanaw na ang oras ay wala nang saysay; ang oras ay wari bang humihinto at yumuyuko sa pagsasama ng Ama at ng Anak.

Kapanapanabik pag-isipan kung saan nagmula ang ugaling paglilingkod dahil sa oras o sa pansariling pakinabang:

Si Balaam ay “inibig ang kabayaranang bunga ng kalikuan.” 2 Pedro 2:15.

“Ang kasalanan ng kasakiman, na ipinahayag ng Diyos bilang isang uri ng pagsamba sa diyus-diyosan, ang siyang naging dahilan upang si [Balaam] ay maging isang taong nagsisilbi lamang kapag may pakinabang.” PP 439

Hindi ba't pinagnasaan ni Lucifer ang posisyon ni Kristo kaya't ginawa niya ang sarili niyang isang taong nagsisilbi lamang kapag may pansariling pakinabang? Hindi ba't ang labis na pagkahumaling sa oras bilang panukat ng pagka-Diyos ay isang salamin ng kasakiman na ito?

Ang Diyos na aking pinaglilingkuran ayon sa Kasulatan ay hindi isang lingkod ng panahon, kundi Siya ay lubos na nakatuon sa kagalakan ng Kaniyang

relasyon sa Kaniyang Bugtong na Anak, at ang lahat ng kagalakang ito ay pinalalawak sa buong nilikhang sanlibutan. Sa karanasan ng ganoong kagalakan, ang panahon ay mistulang humihinto at bawat sandali ay nagiging walang hanggan. Ang panahon ay tatagal sa magdamag, ngunit ang walang hanggan ay darating sa umaga.

Ang Nag-iisang Nilalang sa Buong Sansinukob at Wala Nang Iba Kundi Siya

(Hulyo 4, 2010)

Sa edad na labing-pito, nabasa ko ang aklat na Steps to Christ, at sa pamamagitan ng aklat na iyon ay pinangunahan ako ng Diyos upang tanggapin ang Kaniyang Anak bilang aking Tagapagligtas. Nagkaroon ako ng malalim na pagpapahalaga sa mga sinulat ni Ellen White, kaya naman nakakaramdam ako ng pagkabigo kapag may mga taong nagsasabing ipinagtatanggol siya, ngunit inilalagay siya sa isang kalagayan na salungat sa paniniwala sa tatlong magkakahiwalay at magkakapantay na walang hanggang mga persona sa pagka-Diyos. Walang pag-aalinlangang ipinahayag ni Ellen White ang paniniwala sa isang makalangit na tatluhan at sa tatlong kapangyarihan, na buong puso kong tinatanggap, ngunit ibang-iba ito sa paniniwala sa tatlong magkakahiwalay na persona na sabay-sabay na walang hanggan at kumikilos nang may pagkakaisa. Ang mga pagsalungat ay agad na lumilitaw kapag isinasaalang-alang mo ang mga sumusunod:

Si Kristo, ang Salita, ang Bugtong na Anak ng Diyos, ay kaisa ng walang hanggang Ama,—iisa sa kalikasan, sa karakter, at sa layunin,—**ang tanging nilalang sa buong sansinukob na makapasok sa lahat ng payo at layunin ng Diyos.** GC 493

“Ang tanging nilalang na kaisa ng Diyos ay isinabuhay ang kautusan sa pagiging tao, bumaba sa mapagpakumbabang kalagayan ng isang karaniwang manggagawa, at nagpagod sa bangkong pagkarpintero kasama ng Kanyang amang makalupa.”
Signs of the Times, Oct. 14, 1897

Ngayon, kung tama ang aking pagkaunawa sa mga siping ito, sinasabi ni Ellen White na si Kristo ang tanging nilalang sa buong sansinukob na maaaring makapasok sa mga layunin at mga payo ng Diyos at Siya rin ang tanging nilalang na kaisa ng Diyos. Kung babasahin nang tuwiran ang mga pahayag na ito, wala talagang dahilan upang hindi ito maunawaan nang tama:

TANGING NILALANG SA BUONG SANSINUKOB

Ilan bang paraan ang maaaring pagkaunawa sa mga salitang iyon? Paano mo maisasama ang isang ikatlong nilalang sa mga salitang iyon? Iisa pa lamang ang nakita kong nagtangkang ipaliwanag ang mga pahayag na ito, at ganito ang kanyang sinabi:

Ang maaaring solusyon ay ang Banal na Espiritu ay may natatanging uri ng pag-iral: lagi Siyang walang anyo, lagi Siyang di-nakikita. Kung ito ang ating sasabihin, ang lahat ng pahayag ay magkakatugma; at kapag tayo ay nagsusuri ng Kasulatan, ito ang dapat nating pagsikapang gawin. Vance Ferrell, *Defending the Godhead*, Page 38

Kailangang basahin ko ito nang ilang ulit upang matiyak kung seryoso nga ang may-akda. Nalulutas ba ng pahayag na ang Banal na Espiritu ay may ganap na natatanging uri ng pag-iral ang katotohanang si Kristo lamang ang tanging nilalang sa buong sansinukob na maaaring makapasok sa mga payo ng Diyos? Higit pa rito, paano nito tinutugunan ang pahayag na si Kristo lamang ang tanging Nilalang na kaisa ng Diyos? Hindi nito tinutugunan.

Ang kamangha-manghang bagay tungkol sa pagtanggap sa doktrina ng Trinidad ay tila pinapalaya ka nito mula sa pananagutan ng lohikal na pagkakatugma. Pansinin ang sinabi ng isa pang may-akda tungkol sa bagay na ito.

May ilang mga Kristiyano na kumukwestiyon sa kahalagahan ng doktrina ng Trinidad dahil wala ni isa ang makapagpapaliwanag kung paanong ang tatlong Persona ng pagka-Diyos ay maaaring maging iisa. Iniisip nila na kung wala namang makapagpapaliwanag sa hiwagang ito, marahil ay hindi naman talaga ito mahalaga. Ngunit ang ganitong pangangatwiran ay

hindi isinasaalang-alang na ang pananampalatayang Kristiyano ay nakabatay sa mga hiwaga. Ang paglalang ng sanlibutan, ang pagkakatawang-tao at muling pagkabuhay ni kristo, ang muling pagkabuhay at pagdadala sa langit ng mga mananampalataya, lahat ng ito ay mga hiwagang hindi kayang ipaliwanag ng katuwirang pantao. Subalit kung tatanggihan natin ang mga ito dahil hindi natin lubos na maipapaliwanag, ibig sabihin ay tinatangalan natin ng kahulugan, halaga, at pag-asa ang pananampalatayang Kristiyano. Ang kahalagahan ng isang doktrina ay hindi nasusukat sa kung gaano ito katanggap ng katwiran ng tao, kundi sa kung gaano ito kaugnay sa mensahe, misyon, at pamumuhay ng isang Kristiyano. Samuel Bacchiocchi, Endtime Newsletter 147

Naalala ko ang isang trailer ng pelikulang pambata na minsang ipinapanood sa akin ng aking anak, umaasang mapapanood naming magkasama ang pelikula. Sa kalagitnaan ng trailer, may isang linya na agad kong napansin, isang klasiko mula sa isang daga na hiral na hiral maghanap ng pagkain. Ang sabi niya, “Kapag nakakaya mong pigilan ang pagsusuka, napakaraming posibilidad ang nagbubukas!” Hindi na namin napanood ang pelikula, pero ang linyang iyon ay nanatili sa aking isipan.

Kung kaya mong pigilan ang pagsusuka dahil sa hindi makatuwirang ideya na ang tatlong persona ay iisang Diyos, magbubukas sa iyo ng napakaraming paraan ng pakahuluganan ng Kasulatan. Hindi ka na itatali ng malinaw at makatuwirang pag-iisip, sapagkat kapag nahilo na ang mga tao sa iyong ganap na irasyonal na pahayag, pinindut mo na lang ang “misteryo” na buton, titigil ang pagkahilo at hindi ka masusuka! Gaya ng sinabi ng naunang may-akda, ang Kristiyanismo raw ay hindi batay sa katuwiran kundi sa mga misteryo. Kaya ang utos sa mga Kristiyano na siyasatin ang lahat ng bagay ay maaari nang patayin gamit ang simpleng pagpindot sa buton ng misteryo. Kay ganda, tunay na kamangha-mangha!

Nasa ibaba ang ilang pahayag mula sa mga manunulat na Adventist na kailangang makahanap ng mas makatuwirang paliwanag kaysa sa simpleng pagsasabing ang Espiritu ay may “isang natatangi at kakaibang uri ng pag-iral”

upang maipaliwanag kung ano ang ibig sabihin ni Ellen White sa kanyang mga sinabi:

TANGING NILALANG SA BUONG SANSINUKOB

at

ANG NAG-IISANG NILALANG NA KAISA NG DIYOS

"Ang plano ng kaligtasan ay nakapaloob sa tipan na ginawa ng Tatlong Persona ng Pagkadiyos, na may pantay-pantay na katangian ng pagka-Diyos. Upang lubusang alisin ang kasalanan at paghihimagsik sa kalawakan at maibalik ang pagkakaisa at kapayapaan, ang isa sa mga banal na Nilalang ay tumanggap at pumasok sa papel bilang Ama, ang isa pa ay tumanggap ng papel bilang Anak. Ang natitirang banal na Nilalang, ang Banal na Espiritu, ay nakilahok rin sa pagtupad ng plano ng kaligtasan." Gordon Jensen *Adventist Review* Oct, 31, 1996

Kung ang Banal na Espiritu ay isang Banal na **Nilalang**, kung gayon nagkamali si Ellen White nang sabihin niya na, "Si Kristo lamang **ang tanging nilalang sa buong sansinukob na maaaring makapasok sa lahat ng payo at layunin ng Diyos.**" GC 493

"Ang kahulugang ito ng salitang 'Trinidad' at ang pinagmulan nito ay tila tama at malinaw para sa akin, na tumutukoy sa pagkakaisa ng tatlong Banal na Nilalang sa 'isang pagka-Diyos.'" "Ang tanging konklusyon na makukuha natin mula sa Kasulatan **ay may tatlong natatanging banal na Nilalang**, ang Ama, ang Anak, at ang Banal na Espiritu, at ang bawat isa sa kanila ay kapantay at walang hanggan tulad ng iba:" (The Trinity: what has God revealed?: objections answered, 2008, Glyn Parfitt)

Kung may tatlong natatanging Banal na Nilalang, paano ito magiging totoo?

"Walang sinumang tao, ni kahit ang pinakamataas na anghel, ang makakaunawa sa napakalaking halaga ng pagpapakumbaba [ng Diyos sa paghahanda ng kapistahan ng ebanghelyo]: **ito ay**

tanging nalalaman lamang ng Ama at ng Anak.” Bible Echo, Oct 28, 1895

Hindi ba’t dapat alam din ito ng Banal na Espiritu kung Siya ay isang hiwalay na Banal na Nilalang?

May ilang Kristiyano na nagtatanong sa kahalagahan ng doktrina ng Trinidad dahil wala ni isa ang makapagpapaliwanag kung paano maaaring maging isa ang tatlong Nilalang sa pagka-Diyos. (Samuel Bacchiocchi The Importance of the Trinity, End Times Issues News Letter No. 147)

Kung ito ay totoo, maaari sanang ipalagay na ang tatlong nilalang ay kapwa sangkot sa gawaing pagpapala, ngunit hindi ganoon ang paraan ng pagpapahayag ni Ellen White:

Ang Kataas-taasang Tagapamahala ng sansinukob ay hindi nag-iisa sa Kanyang gawaing pagpapala. Siya ay may isang katuwang—isang kasamang manggagawa na lubos na nakaunawa sa Kanyang mga layunin, at nakabahagi sa Kanyang kagalakan sa pagbibigay ng kaligayahan sa mga nilikha. “Nang pasimula siya ang Salita, at ang Salita ay sumasa Dios, at ang Salita ay Dios. Ito rin nang pasimula’y sumasa Dios.” Juan 1:1, 2. Si Kristo, ang Salita, ang bugtong na Anak ng Diyos, ay kaisa ng walang hanggang Ama—kaisa sa likas, sa karakter, at sa layunin—**ang kaisa-isang nilalang na maaaring makapasok sa lahat ng mga payo at layunin ng Diyos.** PP 34

Bakit hindi binanggit ni Ellen White na ang Kataas-taasang Tagapamahala ng Sansinukob ay may dalawang katuwang, dalawang kasamang manggagawa na nakaunawa sa Kanyang mga layunin? Siya ba ay patuloy pang lumalago sa pag-unawa? Hindi ba niya ito naipahayag nang tama nang ito ay isinulat niya? Isa ba ito sa mga karaniwang halimbawa na ang mga propeta ay tao ring tulad natin?

Ang naunang sipi mula kay Ellen White ay tumawag sa Diyos bilang “ang Kataas-taasang Tagapamahala ng Sansinukob.” Basahin ang konteksto at malinaw na ang tinutukoy ay ang Ama. Ang ibig sabihin ng Sovereign ay:

Ang katangiang taglay ang pinakamataas at ganap na kapangyarihan sa pamumuno o pamamahala sa isang nasasakupan – Wikipedia

Isaisip mo iyan habang binabasa mo ang susunod na pahayag.

Kahanga-hanga at nakapanghihilakbot sa ilang pagkakataon ang mga pagpapakita ng presensya at kapangyarihan ng Banal na Espiritu. **Siya ay may ganap na kapangyarihan sa Kaniyang mga ginagawa.** Walang sinuman ang makahahadlang sa Kaniya. Leroy Froom. Rivers of Living Water, R&H 1931, Page 34.

Kung ang Banal na Espiritu ay may ganap na kapangyarihan sa Kaniyang mga ginagawa gaya ng sinasabi ni Dr. Froom, kung gayon siya ay kumikilos bilang isang ganap na hiwalay at makapangyarihang persona. Kung ang Banal na Espiritu ay may ganap na kapangyarihan, hindi ba't nararapat lamang na siya ay naroroon sa mga payo ng Ama at ng Anak? Hindi ba't siya rin ay dapat na kaisa ng Diyos? Hindi ba't dapat niya ring nauunawaan ang halaga ng kaligtasan? Bakit sinabi ni Ellen White na si Kristo lamang ang may ganitong katayuan?

Maraming tapat at taos-pusong tao ang nakakaunawa sa Banal na Espiritu bilang isang uri ng elektrikal na enerhiya o puwersa na nakakabit sa trono ng Diyos, o isang makalangit na Internet na nagsisilbing di-personal na linya ng komunikasyon ng Diyos sa sangkatauhan. Totoo, ang Banal na Espiritu ay isang dakilang kasangkapan sa pakikipag-ugnayan! Subalit, ang malinaw at napakaraming patotoo sa Bibliya ay nagpapahiwatig na **Siya ay isang persona, isang may kamalayan sa sarili at kasapi ng tunay at nag-iisang pagka-Diyos.** Whidden, Moon and Reeve. The Trinity RH 2002. Page 66.

Kung ang Banal na Espiritu ay isang may kamalayang kasapi ng pagka-Diyos, lohikal na inaasahan nating batid din Niya ang tungkol sa Ama at sa Anak at kung gayon nga, paano, paano, paano mangyayari na si Kristo lamang ang:

TANGING NILALANG SA BUONG SANSINUKOB NA MAKAKAKAPASOK SA MGA KAPAYUAN AT MGA LAYUNIN NG DIYOS

at

ANG TANGING NILALANG NA KAISA NG DIYOS

Maaari rin po bang may magpaliwanag sa akin tungkol sa mga ito?

Sa harap ng mga nagtipong naninirahan sa langit, ipinahayag ng Hari na **tanging si Kristo lamang, ang Bugtong na Anak ng Diyos, ang ganap na makauunawa at makakapasok sa Kanyang mga layunin**, at sa Kanya ipinagkatiwala ang pagsasakatuparan ng makapangyarihang mga panukala ng Kanyang kalooban. PP 36

Tanging si Kristo lamang ang makakabuo muli ng karakter na pagkatao na winasak ng kasalanan. DA 37

Tanging ang Anak ng Diyos lamang ang makakagawa ng dakilang gawain ng pagbigay-liwanag sa kaluluwa. CE 97

Suriin natin ang ilan pang mga halimbawa mula sa kasalukuyang pananaliksik ng mga Adventist na nagdudulot ng mga suliranin.

Ngunit isipin natin ang isang sitwasyon kung saan ang nilalang na kilala natin bilang ang Diyos Ama ang siyang naparito upang mamatay para sa atin, at ang kilala natin bilang si Hesus ang nanatili sa langit (tayo'y nagsasalita sa paraang mauunawaan ng tao upang ipaliwanag ang punto). Wala sanang nagbago, maliban sa tatawagin lamang natin sila sa mga pangalang ginagamit natin ngayon para sa isa't isa. Iyan ang ibig sabihin ng pagkakapantay-pantay sa Pagka-Diyos. Sabbath School Lesson, April 10, 2008.

Ayon sa pahayag na ito, ang mga pangalang Ama at Anak ay walang kabuluhan, ang mahalaga lamang ay ang tungkulin na ginampanan sa huli. Ngunit hindi ito ang sinabi ni Ellen White:

Tanging si Kristo lamang ang makatutubos sa nahulog na sangkatauhan mula sa sumpa ng kautusan at makapagdudulot muli ng pagkakaisa sa Langit. Tatanggapin ni Kristo ang bigat ng kasalanan at ang kahihiyan nito—isang kasalanang labis na

kasuklam-suklam sa isang banal na Diyos na kinakailangang maghiwalay ang Ama at ang Kanyang Anak. Aabutin ni Kristo ang pinakamalalim na antas ng pagdurusa upang iligtas ang tiwaling lahi ng tao. PP 63

Ang pagkakilala sa Diyos ay siyang pagmamahal sa Kaniya; ang Kaniyang karakter ay kailangang maipakita bilang kabaligtaran ng karakter ni Satanas. **Tanging isang nilalang sa buong sansinukob ang makakaganap ng gawaing ito. Siya lamang na lubos na nakakikilala sa lalim at taas ng pag-ibig ng Diyos ang makapaghahayag nito.** Sa madilim na gabi ng sanlibutan, ang Araw ng Katuwiran ay kailangang sumikat, "na may kagalingan sa Kaniyang mga pakpak." Malakias 4:2. DA 22

Ang susunod na pahayag ay kamangha-mangha sa mga ipinahahayag nito:

Ngayon, sa pagtukoy ni Hesus sa agos ng mga ilog ng tubig na nagbibigay-buhay, ang tinutukoy Niya ay ang "Espiritu" na tatanggapin ng mga sumasampalataya sa Kaniya. Ako'y nagagalak na ginawa ni Hesus itong malinaw at payak. Ang mga talinghaga at mga simbolo ay minsan mahirap ipaliwanag. Madalas ay may magkakaibang pagpapaliwanag ang bawat tao. Ngunit dito, ang Banal na Espiritu mismo ang nagpapaliwanag na ang **ilog ay sumasagisag sa Kaniyang sariling buhay** na dumadaloy sa iyo at sa akin. Ang Banal na Espiritu ang siyang kailangan natin sa ating mga buhay. Ang kakulangan nito ang lihim ng ating mga espirituwal na pagkabigo. Leroy Froom. Rivers of Living Water, R&H 1931, Page 54.

Inaangkin ni Dr. Froom na ang Banal na Espiritu ang pinagmumulan ng sarili Niyang ilog. Ngunit hindi iyan ang nababasa ko mula sa Inspirasyon.

"Sa mga salitang ito ay inilalahad ang dakilang prinsipyo na siyang batas ng buhay para sa buong sansinukob. Lahat ng bagay ay tinanggap ni Kristo mula sa Diyos, ngunit tinanggap Niya ito upang ibigay. Ganoon din sa mga hukuman sa langit, sa Kaniyang paglilingkod para sa lahat ng nilalang: sa pamamagitan ng

minamahal na Anak, ang buhay ng Ama ay dumadaloy sa lahat; at sa pamamagitan ng Anak, ito'y bumabalik sa anyo ng papuri at masayang paglilingkod, bilang agos ng pag-ibig tungo sa dakilang Pinagmulan ng lahat. Sa ganitong paraan, sa pamamagitan ni Kristo, nagiging ganap ang ikot ng kabutihan, na kumakatawan sa karakter ng dakilang Tagapagbigay, ang batas ng buhay.”
Desire of Ages, p. 21, 1898

Malinaw na sinabi ni Ellen White na ang buhay ng Ama ay dumadaloy sa lahat sa pamamagitan ng Anak, at na ang Ama ang dakilang Pinagmulan ng lahat. Kung ang Ama ang dakilang Pinagmulan ng lahat, paano ngang mangyayari sa lupa man (o sa langit) na ang Banal na Espiritu ang maging Ilog ng sarili Niyang buhay? Ang lohika ng pahayag ay malinaw na kung ang Ama:

ANG DAKILANG PINAGMULAN NG LAHAT

HINDI MAARING ANG BANAL NA ESPIRITU AY:

ANG ILOG NA NAGMUMULA SA KANIYANG SARILING BUHAY

Maliban na lamang kung hindi ka nasasaklaw ng mga kahilingan ng lohika at katuwiran sa pagbubuo ng iyong mga konklusyon. Kung gagamitin mo ang mga hiwaga ng relihiyong Kristiyano bilang batayan, marahil ay maaari mong isantabi ang lohika.

Ako’y nagpapasalamat sa Ama at sa Kaniyang Anak para sa panulat ni Ellen White na gumising sa akin mula sa espiritwal na hiwagang pumipigil sa aking lohikong pagtutol. Ako rin ay nagpapasalamat sa mga lalaking gaya ni M.E. Cornell na sumulat:

Ayon kay Dr. Clarke: “Ang isang doktrina na hindi makatatayo sa harap ng masusing pagsusuri gamit ang katuwiran ay hindi maaaring maging totoo. Tayo’y lumalampas na sa tama kapag sinasabi nating ang ilang doktrina ay hindi dapat isailalim sa katuwirang pagsusuri sapagkat ito raw ay mga dalisay na pahayag ng kapahayagan. Wala akong alam na ganyang doktrina sa Bibliya. Ang mga turo ng aklat na ito ay mga turo ng walang

hanggang katuwiran, at ito'y inihayag sapagkat ganyan nga ang mga ito.” 1858, M.E Cornell, Facts for the Times page 136

Ako'y nagpapasalamat sa Iyo na sa pamamagitan ng makapangyarihang kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos, ang aking isipan ay pinalaya, sa pagkakabatid na:

“Ang lahat ng pakikipag-ugnayan mula sa langit patungo sa lupa mula nang mahulog si Adan ay dumaan sa pamamagitan ni Kristo.” The Kress Collection p 126, 4 July (1900)

At na ang liwanag na dumating sa aking kaluluwa ay naganap dahil:

Ang Anak ng Diyos lamang ang makagagawa ng dakilang gawain ng pagbigay-liwanag sa kaluluwa. CE 97

At ako'y may tiwala na:

Wala nang iba kundi si Kristo lamang ang makapagbabago at makakabuo muli ng karakter na winasak ng kasalanan. DA 37

Akin pong ipinapahayag kasama si Ellen White:

“May isang personal na Diyos, ang Ama; at may isang personal na Kristo, ang Anak.” Review & Herald, Nov 8, 1898

“Ang Diyos ang Ama ni Kristo; si Kristo ay ang Anak ng Diyos. Ibinigay kay Kristo ang isang mataas na kalagayan. Siya ay ginawang kapantay ng Ama. Ang lahat ng mga payo ng Diyos ay ipinahayag sa Kaniyang Anak.” Testimonies vol. 8, p. 268, 1904

Si Hesus ba ay Tagapagturo ng Trinidad?

(Mayo 12, 2012)

Para sa maraming tao, ang tanong na ito ay tila malinaw na at may kumpiyansang sinasagot gamit ang Mateo 28:19 at 1 Juan 5:7. Para sa karamihan ng mga Kristiyano, ang katotohanang binabanggit sa Bibliya ang

Ama, Anak, at Espiritu Santo ay tila sapat na upang tapusin ang anumang karagdagang talakayan ukol sa bagay na ito.

Kung tama ang aral ng Trinidad, maaasahan nating kapag nagsalita si Hesus tungkol sa kung ano ang bumubuo sa tunay na pagsamba, tiyak na direkta Niyang ipahahayag at lilinawin na, “May isang Diyos: Ama, Anak, at Espiritu Santo, isang pagkakaisa ng tatlong magkasamang walang hanggang persona.”

Kakaiba (para sa marami), hindi ito ang nangyari. Kapag binuksan natin ang Juan 4, matatagpuan natin na ipinaliwanag ni Hesus sa babaeng Samaritana kung ano ang bumubuo sa tunay na pagsamba. Malinaw Niyang ipinahayag sa kanya na alam ng mga Hudio kung sino ang kanilang sinasamba nang sinabi Niya:

Juan 4:22 Sumasamba kayo sa hindi ninyo kilala: kami'y sumasamba sa aming kilala: sapagkat ang kaligtasan ay mula sa mga Hudio.

Kung si Hesus ay naniniwala sa Trinidad, ang pahayag na ito na alam ng mga Hudio kung sino ang kanilang sinasamba ay tila masyadong mapagbigay at sa katunayan ay maaaring ituring na nakalilito. Alam ng karamihan na ang mga Hudio ay tinatawag ng ilang mga pastor na "mahigpit na naniniwala sa iisang Diyos," at ang paniniwalang ito ay pangunahing nakabatay sa Deuteronomio 6:4.

Deuteronomio 6:4 Dinggin mo, O Israel: Ang Panginoon nating Diyos ay iisang Panginoon:

Kung ang mga Hudio ay may limitadong pagkaunawa tungkol sa Diyos bilang isang Trinidad, at sa paanuman ay mali ang pagkaintindi nila sa salitang Hebreo na “Echad” na isinalin bilang *isa* na tumutukoy sa isang indibidwal, tila para sa akin na kapag sinabi ni Hesus na alam ng mga Hudio kung sino ang kanilang sinasamba, siya ay naging labis na mapagbigay na halos maituturing na mapanlinlang. Ngunit marahil ay inihahanda lamang ni Hesus ang babaeng ito upang ipakilala sa kanya ang katotohanan tungkol sa Trinidad, gamit ang malabong pagkaunawa ng mga Hudio sa iisang Diyos bilang tuntungan upang ipahayag ang mas malalim na katotohanan ng tatlo sa iisa.

Juan 4:23 Ngunit dumarating ang oras, at ngayon na nga, na ang mga tunay na mananamba ay sasamba sa Ama sa espiritu at katotohanan: sapagkat hinahanap ng Ama ang ganitong mga mananamba upang siya'y sambahin.

Napakahalaga ng pahayag na ito, sapagkat ginamit ni Hesus ang katagang “mga tunay na mananamba.” Anumang ikinabit ni Hesus sa pariralang ito ay siyang tunay na kahulugan ng pagsamba. Ang salitang binigyang-diin ni Hesus bilang sentro ng pagsamba ng tunay na mananamba ay ang salitang “Ama.” Paanong nasabi ito ni Hesus? Kung totoo ang doktrina ng Trinidad, sana ay sinabi Niya:

Juan 4:23 [Isinalin ayon sa pananaw ng Trinidad] Ngunit dumarating ang oras, at ngayon na nga, na ang mga tunay na mananamba ay sasamba sa Ama, Anak, at Espiritu sa espiritu at sa katotohanan: sapagkat hinahanap ***namin*** ang gayong mga tao upang sumamba sa ***amin***

Bakit ang Ama lamang ang binanggit ni Hesus bilang sentro ng tunay na pagsamba? Hindi ba't iniuutos din na sambahin si Hesus? Isa lamang ba itong pagpapakumbaba ni Hesus at ayaw Niyang itampok ang Kanyang sarili? Ngunit kung si Hesus ay nagsasabi ng katotohanan at sinabi Niyang ang mga tunay na mananamba ay sumasamba sa Ama, paano natin maipapaliwanag ang tila pagkakasalungat na ito?

Naniniwala akong ang kasagutan ay nasa mismong talata:

...sambahin ang Ama sa espiritu at sa katotohanan.

Sino ang katotohanan?

Juan 14:6 Sinabi ni Hesus sa kaniya, Ako ang daan, ang ***katotohanan***, at ang buhay: Walang sinumang makalalapit sa Ama, kundi sa ***pamamagitan*** ko.

Ang paraan ng ating pagsamba sa Ama ay sa ***pamamagitan*** ng ating pagsamba sa Anak. Sa pagmasid natin kung paanong ang Anak ay sumusunod, nagtitiwala, at nagpapasakop sa Kanyang Ama, natututuhan

natin ang lihim ng tunay na pagsamba sa Ama. Ang ating pagsamba sa Ama ay nagiging posible sa pamamagitan ng ating pagsamba sa Anak. At paano ba nahahayag sa atin ang katotohanang ito?

Juan 6:63–65 Ang Espiritu ang siyang nagbibigay-buhay; ang laman ay walang kapakinabangan: Ang mga salitang sinasabi Ko sa inyo ay espiritu at buhay. (64) Ngunit may ilan sa inyo na hindi sumasampalataya. Sapagkat mula pa sa simula ay alam na ni Hesus kung sino ang mga hindi sumasampalataya, at kung sino ang magkakanulo sa Kanya. (65) At Kanyang sinabi, Kaya nga sinabi Ko sa inyo, na walang sinuman ang makalalapit sa Akin malibang ipagkaloob ito sa kanya ng Aking Ama.

Ang katotohanan na si Hesus ang Daan patungo sa Ama ay naihayag lamang sa pamamagitan ng Espiritu (Mateo 16:17). Ang laman at dugo ay hindi makapaghahayag nito sa tao, kundi ang Espiritu lamang ng Diyos, ang Ama. Kaya't ang mga tunay na sumasamba ay sasamba sa Ama sa pamamagitan ng kaalamang inihayag ng Kanyang Espiritu tungkol sa Anak [Ang Katotohanan], gaya ng ipinahayag ni Hesus, sinasamba natin ang Ama sa Espiritu at sa katotohanan. At upang lalong linawin ang puntong ito, muling binigkas ni Hesus ang Kanyang sinabi.

Juan 4:24 Ang Diyos ay Espiritu: at ang mga sumasamba sa Kanya ay dapat sumamba sa Kanya sa espiritu at sa katotohanan.

Ang pagtukoy sa Ama sa talatang 23 ay iniuugnay ngayon sa pahayag na “Ang Diyos ay Espiritu,” na nangangahulugang ang Ama ay isang espirital na nilalang at sinasamba natin Siya [mahigpit na monoteistiko] sa pamamagitan ng kaalaman tungkol sa Anak na ipinahayag ng Espiritu, na siyang katotohanan.

Kaya malinaw at tuwirang ipinahayag ni Hesus na ang Ama ang siyang sentro ng lahat ng tunay na mananamba at ang pagsambang ito ay maaari lamang maganap sa pamamagitan ng Espiritu [Ang Ama] at ng katotohanan [Ang Anak].

Ganap na imposibleng unawain ang mga salita ni Hesus na para bang sinasabi Niyang ang tatlong persona ang siyang sentro ng tunay na pagsamba o, sa klasikal na pagpapahayag, tatlong persona sa iisang Diyos. Nang ginamit ni Hesus ang pariralang “tunay na mga mananamba,” kinakailangan Niyang magbigay ng malinaw at matibay na pahayag kung ano talaga ang ibig sabihin ng tunay na pagsamba. Kung sa paanong paraan ay inihahanda lamang Niya ang babaeng ito upang unti-unting maunawaan ang doktrina ng Trinidad, kung gayon, ang sinabi Niya sa kanya ay kasinungalingan at alam nating walang anumang kasinungalingan na nagmula sa katotohanan.

1 Juan 2:21–23 Hindi ako sumusulat sa inyo dahil hindi ninyo alam ang katotohanan, kundi dahil alam ninyo ito, at nalalaman ninyo na walang kasinungalingan na nagmumula sa katotohanan. 22 Sino ang sinungaling kundi ang tumatanggi na si Hesus ang Kristo? Siya ang antikristo, yaong tumatanggi sa Ama at sa Anak. 23 Ang sinumang tumatanggi sa Anak ay wala rin sa kanya ang Ama; (ngunit) ang nagpapahayag ng Anak ay may Ama rin.

1 Juan 1:2–3 (Sapagkat ang buhay ay nahayag, at aming nakita ito, at pinatotohanan namin, at ipinapahayag namin sa inyo ang buhay na walang hanggan na kasama ng Ama at nahayag sa amin.) (3) Ang aming nakita at narinig ay ipinapahayag din namin sa inyo, upang kayo rin ay magkaroon ng pakikisama sa amin: at tunay nga, ang aming pakikisama ay sa Ama at sa Kanyang Anak na si Hesu-Kristo.

Hindi Ikinatuwirang Siya'y Umaagaw

(Disyembre 7, 2012)

Ano ang lubos na mahalagang mensaheng dapat ipahayag sa buong mundo sa mga huling araw na ito?

“Sa isang natatanging paraan, ang mga Seventh-day Adventist ay itinakda sa mundo bilang mga bantay at tagapagdala ng liwanag. Sa kanila ipinagkatiwala ang huling babala para sa isang mundong nanganganib na mapahamak. Sa kanila ay nagniningning ang kahanga-hangang liwanag mula sa salita ng Diyos. **Ipinagkaloob sa kanila ang isang gawaing may pinakabanal na kahalagahan—ang pagpapahayag ng mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel. Wala nang ibang gawaing kasinghalaga nito. Hindi nila dapat hayaang ang anumang bagay ay agawin ang kanilang pansin mula sa gawaing ito.**” 9T 19

At ano ang pangunahing tema ng mensahe ng Tatlong Anghel?

Marami ang sumulat sa akin na nagtatanong kung ang mensahe ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya ay ang mensahe ng ikatlong anghel, at aking isinagot, "Ito nga ang mensahe ng ikatlong anghel, sa katotohanan."-- The Review and Herald, April 1, 1890.

Sino ang naghatid ng mensaheng ito at tungkol saan ito?

Ang Panginoon, sa Kanyang dakilang awa, ay nagpadala ng isang napakahalagang **mensahe sa Kanyang bayan sa pamamagitan nina Elder Waggoner at Jones**. Ang mensaheng ito ay upang maitaas nang mas malinaw sa harap ng sanlibutan ang ating Tagapagligtas, ang inihandog na alay para sa mga kasalanan ng buong sangkatauhan. **Ipinahayag nito ang pag-aaring ganap sa pamamagitan ng pananampalataya kay Kristo bilang ating Tagapanagot; Inaanyayahan nito ang mga tao na tanggapin**

ang katuwiran ni Kristo, na nahahayag sa pagsunod sa lahat ng mga utos ng Diyos. Marami ang nawalan ng malinaw na pagtingin kay Hesus. Kinakailangan nilang muling ituon ang kanilang mga mata sa Kanyang banal na pagkatao, sa Kanyang mga merito, at sa Kanyang di-nagbabagong pag-ibig para sa sangkatauhan. Ang lahat ng kapangyarihan ay ibinigay sa Kanya upang maipamahagi Niya ang mayayamang kaloob sa mga tao, kabilang na ang napakahalagang kaloob ng Kanyang sariling katuwiran sa mahihinang mga nilalang. Ito ang mensaheng iniutos ng Diyos na ipangaral sa buong sanlibutan. Ito ang mensahe ng ikatlong anghel, na dapat ipahayag nang may malakas na tinig at kasabay ng masaganang pagbuhos ng Kanyang Espiritu. TM 91,92

Paano nauugnay ang paksa tungkol sa bugtong na Anak sa mensahe ng pag-aaring ganap sa pamamagitan ng pananampalataya? Pansinin ang panimula ng aklat ni E.J. Waggoner na pinamagatang *Christ and His Righteousness*:

Sa unang talata ng ikatlong kabanata ng Hebreo ay may isang paanyaya na sumasaklaw sa lahat ng tagubilin para sa isang Kristiyano. Ganito ang sinasabi: “Kaya nga, mga banal na kapatid, na mga kabahagi sa makalangit na pagtawag, isaalang-alang ninyo si Hesus na Apostol at Kataas-taasang Saserdote ng ating pananampalataya.” Ang paggawa nito ayon sa utos ng Bibliya, **ang patuloy at may pagkaunawang pagninilay kay Kristo kung sino talaga Siya ay magbabago sa isang tao tungo sa pagiging ganap na Kristiyano, sapagkat “sa pagtingin natin sa Kanya, tayo ay nababago.”** *Christ and His Righteousness*, Page 5.

Pinalalim ni A.T. Jones ang prinsipyong ito ng pagtingin kay Kristo upang malinaw nating maunawaan. Sa pambungad na kabanata ng kanyang aklat na *The Consecrated Way to Christian Perfection*, kanyang sinimulan sa pamamagitan ng panawagang pagtuunan ng pansin ang salitang “Ganitong” mula sa pahayag ni Pablo na nagsasabing, “Ganitong Kataas-taasang Saserdote.” (Hebreo 8:1) Pansinin ang kanyang sinabi:

Ang pagpapakumbaba ni Kristo, ang Kaniyang kalagayan, at ang Kaniyang likas bilang isang tao habang Siya ay nasa sanlibutan ay mas ganap na ipinapahayag sa ikalawang kabanata ng Hebreo kaysa sa alinmang bahagi ng Kasulatan. Ngunit ito ay nasa ikalawang kabanata. Nauuna sa ikalawang kabanata ang una. Samakatuwid, ang katotohanan at kaisipan na inilahad sa unang kabanata ay mahalagang mauna at saligan ng ikalawang kabanata. Kailangang lubos na maunawaan ang unang kabanata upang masundan ang kaisipan at maunawaan ang katotohanan sa ikalawang kabanata. **Sa unang kabanata ng Hebreo, ang pagdakila, kalagayan, at likas ni Kristo noong Siya ay nasa langit bago pa man Siya naparito sa sanlibutan ay mas ganap na naipapahayag kaysa sa alinmang bahagi ng Banal na Kasulatan. Kaya't tiyak na ang pagkaunawa sa kalagayan at likas ni Kristo noong Siya ay nasa langit ay mahalaga upang maunawaan nang wasto ang Kaniyang kalagayan at likas noong Siya ay narito sa lupa.** *Consecrated Way to Christian Perfection*, Page 11,12

Sa diwa, ang sinasabi sa atin nina Jones at Waggoner ay na kapag ating pinagnilayan si Kristo “kung sino Siya talaga” ayon sa pagkakahayag sa Kasulatan lalo na sa Hebreo kabanata uno at dos tayo ay mababago ayon sa Kaniyang wangis at tatanggapin natin ang Kaniyang katuwiran na magbubunga ng masunuring pagsunod sa lahat ng mga utos ng Diyos.

Kaya kung nais nating makilala ang Anak ng Diyos “kung sino Siya talaga,” kung nais nating maunawaan ang Kaniyang tunay na kalagayan at likas na pagkatao noong Siya ay nasa langit, mahalagang malaman natin kung sino talaga ang Anak ng Diyos. Kailangan nating malaman kung Siya ba ay ipinanganak o hindi; kung Siya ba ay Anak dahil sa pamana o simpleng tinawag lamang na Anak sa pamamagitan ng isang pamagat. Kung nais nating makilala si Hesus “kung sino Siya talaga,” napakahalaga na malaman natin ang katotohanan tungkol sa Anak ng Diyos. Sapagkat kung hindi natin ito nalalaman, hindi tayo mababago ayon sa Kaniyang wangis, higit pa roon, kung tayo ay may maling akala ukol sa Kaniya, tiyak tayong mababago ayon

sa larawan ni Satanas, ang ama ng lahat ng huwad na Kristo at mga diyos-diyosan ng imahinasyon.

Kaya naman, ang wastong kaalaman tungkol sa Anak ng Diyos ay siyang pinakapuso ng pagkaunawa sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Paano ito nangyayari? Paano natin maikokonekta ang dalawang ito? Isaalang-alang ang sumusunod na talata:

Filipos 2:5-6 Hayaan ninyong ang pag-iisip na ito ay suma-inyo na rin, na siyang na kay Kristo Hesus: (6) Na bagama't Siya ay nasa anyo ng Diyos, ay hindi Niya inisip ang isang bagay na dapat pagpilitan ang pagiging kapantay ng Diyos:

Malinaw na sinasabi ng Bibliya na hindi inisip ni Kristo na isang bagay na pagnanakaw ang maging kapantay ng Diyos. Ang mahalagang tanong na dapat nating itanong ay *sa anong batayan* inisip ni Kristo na hindi ito pagnanakaw? Saan nakasalalay ang Kanyang katiyakan? Pakinggan natin kung paano ito ipinaliwanag ni A.T. Jones:

Ano, kung gayon, ang kaisipan patungkol kay Kristo sa unang kabanata ng Hebreo?

Una sa lahat, ipinakilala rito ang “Diyos”—ang Diyos Ama—bilang ang nagsasalita sa mga tao, na “noong unang panahon ay nagsalita sa ating mga magulang sa pamamagitan ng mga propeta,” at na “sa mga huling araw na ito ay nagsalita sa atin sa pamamagitan ng Kanyang Anak.”

Sa ganitong paraan ay ipinakilala si Kristo, ang Anak ng Diyos. Pagkatapos, tungkol sa Kanya at sa Ama ay nasusulat: “Na Siyang itinalaga Niya [ng Ama] na tagapagmana ng lahat ng bagay, at sa pamamagitan Niya [ng Ama] ay nilikha rin ang mga sanlibutan.” Kaya bilang paghahanda sa Kanyang pagpapakilala at sa ating pagninilay sa Kanya bilang Mataas na Saserdote, ipinakilala si Kristo, ang Anak ng Diyos, bilang kasama ng Diyos sa paglikha, at

bilang aktibo at nagbibigay-buhay na Salita sa paglalang—"na sa pamamagitan Niya [ng Diyos] ay nilikha ang mga sanlibutan."

Sunod naman, tungkol mismo sa Anak ng Diyos ay mababasa natin: "Na Siya ang liwanag ng kaluwalhatian ng Diyos, at mismong larawan ng Kanyang pagkatao ["ang tunay na bakas ng Kanyang pagka-Diyos," ayon sa gilid na tala sa R.V.], at Siya rin ang nagdadala ng lahat ng bagay sa pamamagitan ng salita ng Kanyang kapangyarihan, nang matapos Niyang linisin ang ating mga kasalanan sa pamamagitan ng Kanyang sarili, Siya ay umupo sa kanan ng Kamahalan sa kaitaasan."

Ipinapahayag nito na sa langit, ang likas na kalikasan ni Kristo ay ang likas na kalikasan ng Diyos, na Siya, sa Kanyang pagka-persona at sa Kanyang pagka-Diyos, ay tunay na larawan at tunay na wangis ng mismong pagka-Diyos ng Ama. Ibig sabihin, bago pa man Siya naparito sa sanlibutan, ang likas na kalikasan ni Kristo sa langit ay tunay na kapareho ng likas na kalikasan ng Diyos.

Kaya nga, sinasabi pa tungkol sa Kanya na Siya ay "ginawang lalong mataas kaysa sa mga anghel, yamang Siya ay nagmana ng lalong marilag na pangalan kaysa sa kanila." **Ang marilag na pangalang ito ay ang pangalang "Diyos," na sa ikawalong talata ay ibinigay mismo ng Ama sa Anak: "Nguni't tungkol sa Anak ay sinabi Niya, Ang Iyong luklukan, O Diyos, ay magpakailanman."**

Kaya nga, Siya ay "lubhang" higit na dakila kaysa sa mga anghel, kung paanong ang Diyos ay higit na dakila kaysa sa mga anghel. At ito ang dahilan kung bakit taglay Niya ang lalong marilag na pangalan—isang pangalan na nagpapahayag ng kung ano Siya sa Kaniyang tunay na likas na kalikasan. **At ang pangalang ito ay**

“Kaniyang minana.” Hindi ito isang pangalang iginawad lamang sa Kanya, kundi isang pangalang minana Niya.

Ngayon, ayon sa likas na kaayusan ng mga bagay at bilang isang walang hanggang katotohanan, ang tanging pangalan na maaaring mamamahin ng sinuman ay ang pangalan ng kaniyang ama. Kaya ang pangalang ito ni Kristo, na higit na marilag kaysa sa pangalan ng mga anghel, ay ang pangalan ng Kaniyang Ama at ang pangalan ng Ama ay Diyos. Samakatuwid, ang pangalan ng Anak, na Kaniyang minana, ay Diyos. *Consecrated Way to Christian Perfection*, Page 13,14

Ang paliwanag ni A.T. Jones sa Hebreo kabanata uno ay hindi nag-iiwan ng alinlangang dahilan kung bakit hindi inisip ni Kristo na isang pagnanakaw ang maging kapantay ng Diyos. Higit pa rito, malinaw rin na ipinakita ang *saligan kung bakit* hindi Niya ito itinuring na pagnanakaw. Ang kapangyarihan, ang katayuan, at ang kalagayan ni Kristo ay ibinigay sa Kanya ng Ama, at tinatanganan ng Anak ang lahat ng ito sa pamamagitan ng pananampalataya sa Salita ng Kaniyang Ama. Nang sabihin ng Ama sa Anak:

Hebreo 1:5 Sapagkat kanino sa mga anghel kailanman sinabi ng Diyos, Ikaw ang aking Anak, sa araw na ito ay ipinanganak kita? At muli, Ako'y magiging Ama sa Kanya, at Siya'y magiging Anak sa Akin?

At muli:

Hebreo 1:6 At muli, nang ipinasok Niya ang panganay sa sanlibutan, ay sinabi Niya, At sambahin Siya ng lahat ng mga anghel ng Diyos.

At muli:

Hebreo 1:8 Ngunit tungkol sa Anak ay sinabi Niya, Ang Iyong trono, O Diyos, ay magpakailanman: ang setro ng katuwiran ay siyang setro ng Iyong kaharian.

Tinanggap ng Anak ang mga salita ng Ama sa *pamamagitan ng pananampalataya*. Paano ito nangyari? Sapagkat ang pagtanggap ng isang mana ay nangangailangan ng pananampalataya sa nagbibigay. Nang itinalaga ng Ama si Kristo bilang tagapagmana ng lahat ng bagay, tinanggap ito ng Anak sa *pamamagitan ng pananampalataya*. Muli, bakit tinanggap ni Kristo ang mga bagay na ito sa *pananampalataya*? Ang sagot ay sapagkat ang lahat ng ito ay ibinigay sa Kanya ng Ama.

Ngayon ay dumarating tayo sa pinakamahalagang punto ng usapin kung bakit hindi inisip ni Kristo na isang pagnanakaw ang maging kapantay ng Diyos, ang maging tagapagmana ng lahat ng bagay, ang magtaglay ng pamagat bilang Diyos, at ang sambahin ng lahat ng mga anghel? Ang Kanyang kaisipan ay isang gawa ng pananampalataya. Ito ay pananampalatayang nabubuhay sa bawat salita ng Diyos. Ito ang walang hanggang pananampalataya ni Hesus— isang pananampalatayang nagbigay sa Kanya ng kakayahang paniwalaan ang sinabi ng Ama tungkol sa Kanya, na Siya ay dapat ituring na kapantay ng Diyos, sambahin bilang Diyos, at magtaglay ng kabuuan ng pagka-Diyos ng Ama. Si Hesus, ang ating makapangyarihang Prinsipe, ay piniling tanggapin sa pamamagitan ng pananampalataya ang lahat ng sinabi at ginawa ng Ama para sa Kanya. At habang si Hesus ay nakaupo sa trono ng sansinukob, ating mababasa ang tungkol sa Kanya:

Hebreo 1:8 Ngunit tungkol sa Anak ay sinabi Niya, Ang Iyong trono,
O Diyos, ay magpakailanman at walang hanggan: ang setro ng
katuwiran ay siyang setro ng Iyong kaharian.

At paano tinanggap ni Kristo ang setro ng katuwiran? Sa pamamagitan ito ng pananampalataya sa salita ng Kaniyang Ama sa Kaniya. Ang Anak ng Diyos ay matuwid sa pananampalataya. Ang Anak ng Diyos ang puso at kaluluwa, ang buod at pundasyon ng katuwiran sa pananampalataya sapagkat ganito Niya isinabuhay, isinasabuhay, at isasabuhay magpakailanman. Ito ang dahilan kung bakit Siya ang walang hanggang Ama ng lahat ng namumuhay sa pananampalataya ni Hesus sa salita ng Ama.

Habang pinagmamasdan natin ang Anak sa malinaw na liwanag na ito, tayo ay nababago ayon sa larawan ng Kaniyang pananampalataya. Ang Kaniyang pananampalataya sa Salita ng Kaniyang Ama ay nananahan sa atin sa

pamamagitan ng Espiritu, kaya't tayo rin ay nananalig sa Salita ng Ama ukol sa atin. At habang pinagmamasdan natin si Kristo “kung sino Siya talaga,” tayo ay nababago sa gayunding larawan sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Panginoon.

Sa kabaligtaran ng larawang ito ni Hesus na may hawak ng setro ng katuwiran sa *pamamagitan ng pananampalataya*, makikita natin ang isa pang Kristo, isang Barabas na iniluluklok ang sarili sa lahat ng mga kredo ng maka-Kristiyanong daigdig. Bakit hindi iniisip ng magnanakaw na ito na pagnanakaw ang maging kapantay ng Diyos? Ano ang pinanghahawakan ng tulisan at mamamatay-taong ito na nagpapaniwala sa kanya na hindi ito pagnanakaw? Sapagkat siya ay tumitingin sa sarili niya at itinuturo ang sariling kapangyarihan, sariling karunungan, at sariling walang hanggang pag-iral. Hindi niya taglay ang mga ito sa pananampalataya kundi sa sarili niyang walang hanggang kaluwalhatian. Hindi siya umaasa sa Salita ng Ama kundi sa sarili niya. Kapag siya ay inaanyayahang ipahayag ang kaniyang tiwala, tumatayo siya at ipinakikilala ang kanyang pagka-Diyos hindi sa pananampalataya, kundi sa tiwala sa sarili. Umuupo siya sa templo ng Diyos at ipinahahayag ang sarili bilang Diyos, sapagkat pinagnanasaan niyang umakyat sa kaitaasan ng hilaga at maging tulad ng Kataas-taasan.

Ano nga ba ang epekto ng pagmamasid sa isang nilalang na gaya nito, ang tinatawag na ikalawang persona ng Trinidad? Siya ang perpektong larawan ng pagtitiwala sa sarili at sariling kakayahan. Ngunit higit pa rito, ang tusong manlilinlang na ito ay nagsusuot ng maskara ng isang mapagpakumbabang Hesus noong panahon ng Kanyang pagkakatawang-tao. Ang kanyang pagtitiwala sa sarili ay nakatago sa anyo ng pagiging masunurin at mapagtitiwala na anak. Pinaghahalo niya ang totoo at ang hindi totoo upang maitago ang tunay niyang sarili, ang pagtitiwala sa sarili mula sa malinaw na pagkakakilala. Ipinapakita niya ang isang larawan ng mapagtiwalang pagpapasakop, ngunit ito ay nagmumula sa walang hanggang pinagkukunan ng kanyang sariling tiwala sa sarili.

Muli nating itanong, ano ang magiging bunga ng pagtingin sa tinatawag na ikalawang persona ng Trinidad na puno ng pagtitiwala sa sarili? Walang iba kundi pagtitiwala rin sa sarili! Sapagkat sa ating pagtingin, tayo'y nahuhubog

ayon sa larawang ating tinitingnan. Kung inaakala natin na si Hesus ay Diyos dahil sa sarili Niyang kakayahan, tayo rin ay maghahangad na maging [perpektong] tao sa pamamagitan ng sariling lakas. Ngunit kung pinaniniwalaan natin na si Hesus ay Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya sa Salita ng Ama, tayo rin ay mahuhubog na maging mga taong may pananampalataya sa Salita ng Ama, hinugis ayon sa Kanyang larawan.

Minamahal, huwag ninyong paniwalaan ang bawat espiritu, kundi subukin ninyo kung ang mga espiritu ay mula sa Diyos: sapagkat maraming bulaang propeta ang lumitaw at kumalat sa sanlibutan. Marami ang darating sa pangalan ni Kristo na mag-aangking sila ay Siya, at kanilang ililigaw ang marami. (1 Juan 4:1)

Tayo ay nagiging matuwid sa pamamagitan ng pananampalataya kapag ating pinagmamasdan si Hesus kung sino talaga Siya – ang Katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya.

Ikaw ba ay Ligtas?

(Marso 1, 2012)

Kamakailan lamang ay naitanong sa akin ang katanungang ito, at narito ang ilang kaisipang aking binuo bilang tugon.

Ang kasagutan sa katanungang ito ay lubos na nakadepende sa kung paano mo nauunawaan ang kaligtasan. Ang tanong ay may posibilidad na tumuon sa kalagayan ng isang tao sa halip na sa kaniyang relasyon sa Siyang nagbibigay ng kaligtasan. Ang kaligtasan ay kailangang maiugnay sa mismong Tagapagligtas.

Lucas 2:11 Sapagkat ipinanganak sa inyo ngayon sa lungsod ni David ang isang Tagapagligtas, na siya si Kristo na Panginoon.

Juan 4:42 At sinabi nila sa babae, Ngayon ay sumasampalataya na kami, hindi na dahil sa sinabi mo: kundi dahil narinig na namin Siya

mismo, at nalalaman naming Siya nga ang Kristo, ang Tagapagligtas ng sanlibutan.

Ang mas mainam na tanong ay:

Ako ba ay naniniwala sa Salita ng Diyos at nagtitiwala rito? Ano ang sinasabi sa atin ng Bibliya?

Juan 3:14–16 At kung paanong itinaas ni Moises ang ahas sa ilang gayundin kailangang itaas ang Anak ng Tao: Upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan. Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, kaya't ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.

Juan 1:12 Ngunit ang lahat ng tumanggap sa Kanya ay binigyan Niya ng karapatang maging mga anak ng Diyos, yaong mga sumasampalataya sa Kanyang pangalan:

1 Juan 1:9 Kung ipinapahayag natin ang ating mga kasalanan, Siya ay tapat at makatarungan upang tayo'y patawarin sa ating mga kasalanan at linisin tayo mula sa lahat ng kalikuan.

Gawa 4:12 At sa kanino mang iba ay walang kaligtasan: sapagkat walang ibang pangalan sa silong ng langit na ibinigay sa mga tao na sukat nating ikaligtas.

Gawa 16:30-31 At inilabas sila at sinabi, Mga ginoo, ano po ang dapat kong gawin upang maligtas? (31) At kanilang sinabi, Manampalataya ka sa Panginoong Hesu-Kristo, at maliligtas ka, ikaw at ang iyong sambahayan.

Malinaw ang sinasabi ng Bibliya na kung tayo'y sumampalataya na si Hesus ang Anak ng Diyos at manalig tayo sa Kanyang pangalan, tayo ay maliligtas.

Ang tanging kinakailangan ay ang manampalataya na si Hesus ang Anak ng Diyos at ang Tagapagligtas ng sanlibutan. Ang ganitong pananampalataya ay magbubunga ng patuloy na pagkadama ng ating pangangailangan sa Kanya araw-araw. Ang tanging dahilan kung bakit tunay mong ipahahayag na si Hesus ang iyong Tagapagligtas ay dahil naunawaan mong kailangan mong iligtas mula sa makasalanang at makasariling uri ng pamumuhay.

Sinasabi sa atin ng Bibliya na ang mga sumasampalataya kay Kristo ay magagalak at makikita Siyang mahalaga at napakabuti sa kanilang buhay:

1 Pedro 1:8-9 Na hindi ninyo nakita, gayunma'y inyong iniibig; na bagaman ngayon ay hindi ninyo Siya nakikita, ay inyong pinaniniwalaan, kaya't kayo'y nagagalak ng di maipaliwanag na kagalakan na puspos ng kaluwalhatian: (9) Tinatanggap ninyo ang layunin ng inyong pananampalataya, ang kaligtasan ng inyong mga kaluluwa.

1 Pedro 2:7 Sa inyo ngang mga sumasampalataya, Siya ay mahalaga: ngunit sa mga suwail, ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo ay siyang naging panulukang bato.

Ang katunayan na tayo'y tunay na nananampalataya ay makikita sa kagalakang natatagpuan natin kay Kristo na ating Tagapagligtas. Kapag pinaniwalaan natin ang sinasabi ng Bibliya tungkol sa Kanya, Siya ay nagiging mahalaga sa atin; madalas Siyang sumagi sa ating isipan, at nagkakaroon tayo ng hangaring ipahayag Siya sa iba. Ang mga bagay na ito ay hindi ginagawa upang patunayan na tayo ay ligtas, kundi likas na dumarating kapag tunay tayong nananampalataya na si Hesus ang ating Tagapagligtas.

Kaya ang magiging tanong ko ay:

Naniniwala ka ba sa Salita ng Diyos tungkol kay Kristo?

Kung gayon, tayo ay magagalak sa ating Kaligtasan. Anumang pagdududa tungkol sa ating kaligtasan ay nagpapakita ng hindi paniniwala sa itinaturo ng Bibliya. Maliwanag sa Bibliya na ang kawalan ng pananampalataya ang nagiging dahilan ng pagkawala ng kaligtasan ng tao.

Juan 3:18 Ang sumasampalataya sa Kaniya ay hindi hinahatulan: ngunit ang hindi sumasampalataya ay hinatulan na, sapagkat hindi siya sumampalataya sa pangalan ng bugtong na Anak ng Diyos.

Ang tunay na paniniwala sa Anak ng Diyos ay nangangahulugang tayo ay nagtitiwala sa Kaniyang Salita at naniniwala na tayo ay nilinis Niya sa pamamagitan ng Kaniyang dugo at inihahanda Niya ang isang lugar para sa atin. Kapag tayo'y nagdududa sa bagay na ito, ipinapakita nito na hindi pa talaga tayo tunay na nananampalataya sa Kaniya at sa Kaniyang mga salita.

Ito ang dahilan kung bakit sinabi ni Hesus:

Mateo 4:4 Ngunit sumagot siya at sinabi, Nasusulat, Hindi lamang sa tinapay nabubuhay ang tao, kundi sa bawat salitang nagmumula sa bibig ng Diyos.

Ang mabuhay ayon sa Salita ng Diyos ay ang maniwala na ang Kanyang Anak ang ating Tagapagligtas. Ang manampalataya kay Kristo bilang ating Tagapagligtas ay magdudulot ng kagalakan at pagkilala na Siya ay mahalaga. Ang maligtas ay nangangahulugan na ipinahayag na natin ang ating mga kasalanan at may tiyak tayong kapanatagan batay sa Salita ng Diyos na tayo ay pinatawad sa lahat ng iyon at hindi na natin kailangang mangamba pa tungkol sa mga iyon.

Banal na Huwaran – Araw at Buwan, ang Sabbath at ang Kautusan

(Hulyo 13, 2013)

May mga pagkakataon sa buhay na napapansin mong ikaw ay kumikilos ayon sa isang gawi o mga prinsipyo na, dahil sa paulit-ulit na pagkakalantad, ay nagiging bahagi na ng iyong likas na kilos o isipan. Nang minsang bumisita ako sa Estados Unidos ilang taon na ang nakalipas, napagtanto ko ito habang naglalakad sa bangketa. Habang naglalakad ako, may kasalubong akong tao, upang makaiwas, lumihis ako sa kaliwa, at siya naman ay lumihis sa kanan na

ang resulta, kami ay nagbanggaan dahil pareho kaming lumihis sa parehong direksyon mula sa magkasalungat na panig. Ilang beses na itong nangyari sa akin. Ang gawi na nahubog sa aking isipan kung paano umiwas sa kasalubong ay ang lumihis sa kaliwa. Ito ay dahil sa buong buhay ko, sanay ako sa sistema ng trapiko na kumikilos sa kaliwang bahagi ng kalsada at nagpapadaan ng sasakyan sa kanang bahagi. Sa Estados Unidos naman, ang mga tao ay nakasanayang lumihis sa kanan at payagang dumaan ang kasalubong sa kaliwa. Habang mas madalas kang nagmamaneho, lalo itong tumitibay sa iyong kaisipan. Ang mga ganitong gawi ay nagiging bahagi na ng ating sarili, at sa pag-uulit ng prinsipyo nang maraming beses, ito ay nagiging likas at awtomatiko.

Kapag lumipat ka sa isang bagong tahanan at inilagay mo ang iyong mga tasa sa isang tiyak na kabinet, ano ang mangyayari kung ipasya mong ilipat ang mga ito sa ibang lugar? Kapag hindi ko sinadyang iniisip na inilipat ko na ang mga tasa, madalas ay nahuhuli kong nakatitig ako sa dati nilang kinalalagyan. Nabuo na kasi ang isang gawi, at nagagawa kong magpatuloy sa pang-araw-araw na buhay nang hindi na kailangang pag-isipan nang mabuti kung saan ko inilalagay ang mga tasa.

Ang mga halimbawang ito ng mga nakagawiang huwaran ay maaaring magdulot ng matinding kapahamakan kung hindi tayo mag-iingat. Naalala ko ang kuwento ng isang lalaki na nanirahan ng ilang panahon sa Estados Unidos at pagkatapos ay bumalik sa Australia. Bagama't siya ay may jetlag, sumakay siya ng motorsiklo upang umuwi sa kanilang bahay. Dahil sa matagal na pananatili niya sa Amerika, maaaring nagsimulang magbago ang huwaran sa kanyang isipan kaya't siya'y lumiko sa maling panig ng kalsada at nabangga ng paparating na sasakyan, na naging sanhi ng kanyang pagkamatay. Ang trahedyang ito ay isang masakit na paalala na ang maling paggamit ng nakagawiang huwaran ay maaaring ikamatay.

Pagdating sa mga huwaran, wala nang mas mahalaga pa kaysa sa Banal na Huwaran ng buhay. Ang huwaran na ito ay pangkalahatan at hindi nagbabago, gaya ng mga persona na bumubuo nito. Ang banal na huwaran ng buhay ay matatagpuan sa 1 Corinto 8:6

1 Corinto 8:6 Subalit para sa atin ay iisa lamang ang Diyos, ang Ama, na **siyang pinagmumulan** ng lahat ng bagay, at tayo ay para sa Kaniya; at iisa lamang ang Panginoong Hesu-Kristo, na **sa pamamagitan Niya** ang lahat ng bagay ay nilikha, at tayo naman ay nabubuhay sa pamamagitan Niya.

Malinaw na inihahayag ng Bibliya na ang Ama ang dakilang pinagmumulan ng lahat, at ang Kaniyang Anak ang malinaw na larawan Niya at tumanggap ng lahat ng bagay mula sa Kaniya. Yamang tinanggap ng Anak ang lahat mula sa Kaniyang Ama at Siya ay ganap na larawan nito, ang tanging paraan upang ating maunawaan ang pagkakaiba nila ay sa katotohanang ang Anak ay nagmula sa Ama at minana ang lahat mula sa Kaniya. Ang Kaniyang pamana ang susi sa pagpapanatili ng pagkakakilanlan at natatanging pagkatao ng bawat isa. Ang pamana rin Niya ang nagpapalinaw at nagbibigay ng malinaw na pagkakaiba sa “Siyang Pinagmulan” at “Sa Pamamagitan Niya” na pagkakasunod sa banal na huwaran.

Ang susi sa huwang ito ay ang katotohanang ang ikalawang persona ay larawan at hayag na pagpapahayag ng una.

Hebreo 1:3 Na Siya ang sinag ng kaluwalhatian ng Diyos at ganap na larawan ng Kaniyang pagkatao, at Siya ang nagtataglay at naglalagak ng lahat ng bagay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Kaniyang salita ...

Pansinin nating mabuti na walang anumang hidwaan sa pagitan ng pinagmumulan at ng daluyan. Ang Anak ay hindi kumikilos mula sa Kaniyang sarili, kundi Siya ay maluwalhating pagpapahayag ng Ama. Lahat ng nakikita natin sa Anak ay nagmumula sa Ama bilang Kaniyang pinagmulan.

Sa pagtingin, tayo ay nababago, at kapag ating pinagninilayan ang Ama at ang Anak ayon sa pagkakahayag sa Banal na Kasulatan, ang banal na huwaran ng pinagmumulan at daluyan ay nagsisimulang maging saligan ng ating pag-iisip. Sa patuloy na pagmasid sa Kanila, unti-unting nababago ang lahat ayon sa huwang ito—sapagkat ang lahat ng nilikha ay ginawa ng Ama at ng Anak, kaya’t ang Kanilang bakas ay nasa bawat bagay na nilalang. Pansinin ang mga sumusunod na halimbawa

Pinagmulan – Siyang Pinagmulan	Daluyan – Sa Pamamagitan Niya	Mga Sanggunian
Ama	Anak	1 Cor 8:6; 1 Cor 11:3; Heb 1:1-3
Asawa (lalaki)	Asawa (babae)	Gen 3:16; 1 Cor 11:3; Efe 5:25; 1 Ped 3:1
Ama	Ina	Ex 20:12; Efe 6:1; Col 3:20
Kristo	Iglesia	Efe 5:25
Propeta	Pari	Ex 4:16; Lev 8:36
Mga Matatanda/Tagapangalaga	Kawan	1 Ped 5:2; 1 Tes 5:12,13
Hari/Gobernador	Mga Nasasakupan/Mamama -yan	Rom 13:1-3; 1 Ped 2:13,14
Bibliya	Pastor/Matatanda sa Pananampalataya	2 Tim 4:2; 1 Ped 5:2
Araw	Buwan	Gen 1:16

Upang makatulong sa pagpapalinaw kung paano ito gumagana, tingnan natin ang isang magkaibang huwaran na sinusundan ng maraming tao, na tinatawag na prinsipyo ng Yin at Yang.

	Sa pilosopiyang Tsino, ang konsepto ng yin-yīnyáng), na kadalasang tinatawag na "yin at yang", ay ginagamit upang ilarawan kung paanong ang mga tila magkasalungat o magkakasalungat na puwersa ay magkaugnay at umaasa sa isa't isa sa likas na daigdig; at kung paanong sila ay nagbibigay-daan sa pag-iral ng isa't isa habang sila ay nakikipag-ugnayan sa isa't isa.
--	--

Pansinin kung paanong inilalagay ng prinsipyong ito ang dalawang nilalang sa magkasalungat na kalagayan at gayon ma'y bumubuo sila ng pagkakaisa. Mayroong tensyon sa pagitan ng dalawang puwersa. Dalawang magkapatay na puwersang nasa ilalim ng tensyon at bumubuo ng pagkakaisa. Ngayon, pansinin kung paanong ang huwarang ito ay ikinakapit sa mga bagay sa likas na daigdig

Maraming likas na dualidad (tulad ng lalaki at babae, liwanag at dilim, mataas at mababa, mainit at malamig, tubig at apoy, buhay at kamatayan, at iba pa) ang itinuturing na pisikal na pagpapakita ng konsepto ng yin-yang. http://en.wikipedia.org/wiki/Yin_and_yang

Sa konsepto ng Bibliya, ang babae (na ang kahulugan ay "mula sa lalaki") ay ang kaluwalhatian o pagkinang ng lalaki. (1 Cor 11:7) Ngunit sa prinsipyo ng Yin/Yang, ang babae ay nasa tensyon laban sa lalaki bilang kapatay. Ang panloob na ugnayan ay batay sa tensyon sa halip na sa pagpapahayag. Tingnan natin ngayon ang kanluraning anyo ng prinsipyong ito ng tensyon at pagkakaisa.

Binuo ni Hegel ang isang komprehensibong balangkas ng pilosopiya, o "sistema", ng Ganap na Idealismo upang ipaliwanag sa isang pinag-isa at umuunlad na paraan ang ugnayan ng isipan at kalikasan, ng paksa at layon ng kaalaman, sikolohiya, estado, kasaysayan, sining, relihiyon, at pilosopiya. **Partikular niyang binuo ang konsepto na ang isipan o espiritu ay nahahayag sa pamamagitan ng hanay ng mga kontradiksiyon at pagsasalungatan na sa huli ay pinagbubuklod at pinagbabatayan, nang hindi inaalis ang alinmang panig o ibinababa ang isa sa isa pa.** Ilan sa mga halimbawa ng ganitong pagsasalungatan ay ang pagitan ng kalikasan at kalayaan, at ng immanence at transcendence. [Emphasis Mine] <http://en.wikipedia.org/wiki/Hegel>

Karamihan sa mga demokratikong bansa ay nagpapatakbo ng kanilang pamahalaan batay sa prinsipyong may oposisyon na nasa tensyon laban sa pamahalaan na umano'y lumilikha ng isang pagbubuo o pagkakaisa.

Mahirap ba makita na ang konseptong ito ng tensyon na inihayag sa parehong silanganin at kanluraning kaisipan ay isa lamang repleksyon ng ninasa ni Satanas mula pa noong pasimula?

Isaias 14:14 Aakyat ako sa kaitaasan ng mga alapaap; ako'y magiging gaya ng Kataas-taasan.

Ninais ni Satanas na maging kapwa tagapamahala ng Diyos, isang kahalintulad na personalidad na nasa tensyon laban sa Kanya, at gayon ma'y lumilikha ng pagkakaisa mula sa tensyong iyon. Nagtataka ka ba kung bakit napakaraming relasyon ang may tensyon? Ano ang huwaran ng buhay na naka-ukit na sa ating pag-iisip na siyang gumagabay sa maraming relasyon natin?

Sa isiping ito, dapat maging malinaw na ang tunay na pagsamba sa Ama at sa Anak sa espiritu ng pag-ibig na nagmumula sa Kanila ay magdadala ng pagbabago sa huwaran na gumagabay sa ating mga relasyon. Ang likas nating hilig sa tensyon at pagsalungat ay mapapalitan ng pagkakakilanlan ng bawat isa sa kanilang lugar sa Banal na Huwaran, na nagpapahintulot sa ikalawang tao sa bawat relasyon na maging pagpapahayag at kaluwalhatian ng unang tao nang walang tensyon. *Ang tunay na pagsamba sa Diyos at sa Kanyang Anak ay magbubunga ng pagkakaisa at pagkakasundong tulad ng sa panahon ng Pentecostes.*

Bilang isang likas na halimbawa kung paano tayo matututo mula sa banal na huwaran na ito, nais kong gamitin ang halimbawa ng Araw at Buwan na binanggit ko kanina at ihanda ang isang maikling pag-aaral sa Bibliya kung paano ang mga prinsipyo ng banal na huwaran ay makapagtuturo sa atin ng maraming bagay.

Ang Araw at Buwan ay mga sagisag ng Ama at ng Anak.

Genesis 1:16 At nilikha ng Diyos ang dalawang dakilang ilaw; ang mas dakilang ilaw upang magpuno sa araw, at ang mas maliit na ilaw upang magpuno sa gabi: nilikha rin Niya ang mga bituin

Juan 14:28 Narinig ninyo kung paanong sinabi Ko sa inyo, Ako'y aalis at muling paririto sa inyo. Kung iniibig ninyo Ako, kayo'y

magagalak sapagkat sinabi Kong Ako'y paroroon sa Ama:
sapagkat ang aking Ama ay lalong dakila kaysa sa Akin.

Ang Buwan ay ang pagsisinag ng liwanag ng Araw. Sa kalangitan, ang Buwan ay may kaparehong sukat ng Araw sa ating paningin kaya kapag kabilugan ng Buwan, ito ay waring kapantay ng Araw.

Hebreo 1:3 Na siyang kaningningan ng kaniyang kaluwalhatian, at tunay na larawan ng kaniyang pagka-Diyos, at siyang nagdadala ng lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng kaniyang salita, nang siya'y nakapagsagawa na ng paglilinis para sa ating mga kasalanan, siya'y umupo sa kanan ng Kamahalan sa kaitaas-taasan;

Si Kristo ay iniluwal mula sa Ama at Siya ang pagsilang ng kaningningan ng Kanyang kaluwalhatian.

Ang buwan ay itinalagang mamahala sa gabi at ang lahat ng bagay ay ibinigay sa kamay ng Anak sa panahon ng dakilang tunggalian. Ngunit kapag ang plano ng kaligtasan ay ganap nang natupad, wala nang magiging gabi.

Juan 5:22 Sapagkat ang Ama ay hindi humahatol kaninuman, kundi ipinagkatiwala Niya ang buong paghatol sa Anak:

Juan 3:35 Iniibig ng Ama ang Anak, at ibinigay Niya ang lahat ng bagay sa kamay ng Anak.

1 Corinto 15:24,25 Pagkatapos ay darating ang wakas, kapag ibinigay na Niya ang kaharian sa Diyos, ang Ama; kapag pinawi na Niya ang bawat pamumuno, kapangyarihan, at lakas. Sapagkat **kinakailangang Siya'y maghari hanggang mailagay Niya ang lahat ng mga kaaway sa ilalim ng Kanyang mga paa.** [Rule by night]

Pahayag 22:5 **At hindi na magkakaroon ng gabi roon;** at hindi na nila kailangan ng ilawan ni ng liwanag ng araw; sapagkat ang

Panginoong Diyos ang nagbibigay liwanag sa kanila: at sila'y maghahari magpakailanman at magpakailan-kailanman.

Ang mga Bituin ay kumakatawan sa mga anak/mga anghel ng Diyos:

Job 38:7 Nang ang mga bituin sa umaga ay sabay-sabay na umawit, at ang lahat ng mga anak ng Diyos ay sumigaw sa tuwa?

With this in mind we see the story of salvation played out in the 6th seal

Ama	Mateo 27:45 Mula nga sa ikaanim na oras ay nagkaroon ng kadiliman sa buong lupain hanggang sa ikasiyam na oras.	ang araw ay naging itim na parang telang-sako na gawa sa buhok, Pahayag 6:12
Anak	Lucas 22:44 At nang siya'y naghihirap, siya'y nanalangin nang mas masigasig: at ang kanyang pawis ay gaya ng malalaking patak ng dugo na tumutulo sa lupa.	at ang buwan ay naging gaya ng dugo. Pahayag 6:12
Bituin	Pahayag 12:4 At kinaladkad ng kaniyang buntot ang ikatlong bahagi ng mga bituin sa langit, at inihagis ang mga ito sa lupa... Pahayag 12:9 At inihagis ang malaking dragon, ang matandang ahas, na tinatawag na Diyablo at Satanas, na dumadaya sa buong sanlibutan: siya ay inihagis sa lupa, at ang kaniyang mga anghel ay inihagis na kasama niya	At ang mga bituin sa langit ay nangahulog sa lupa. Pahayag 6:13

Ang Tatlong Mensahe ng mga Anghel ay ipinangaral mula noong 1831. Ang mga tanda ba sa langit noong 1780 at 1833 ay isang hula kung paano tutugon ang mundo sa mga mensaheng ito?

Nakita ko na kung paanong ipinako ng mga Hudyo si Hesus sa krus, gayundin ipinako ng mga nominal na iglesia ang mga mensaheng ito, kaya't wala silang kaalaman tungkol sa daan papasok sa Kabanal-banalan. Early Writings 261

Isa pang bagay na maaari nating mapansin ay hindi natin kayang tumingin nang direkta sa Araw, ngunit maaari tayong tumingin sa Buwan. Alam natin na hindi maaaring makita ang Ama sapagkat Siya ay nananahan sa liwanag na di-malapitan ng sinuman. 1 Timoteo 6:16. Isaalang-alang din ang babaeng nabibihisan ng Araw ngunit nasa ilalim ng kanyang mga paa ang Buwan. Pahayag 12:1. Hindi ba't si Kristo lamang ang tanging pundasyong maaaring ilagay para sa Iglesia ng mga Kristiyano, at hindi ba't ang Anak ng Diyos ay nananawagan sa Kanyang Ama upang tayo'y bigyan ng tulong at kalakasan (liwanag 1 Juan 1:5) upang maisulong ang layunin ng katotohanan?

Ang paborito kong halimbawa ay noong gabing nanalangin si Hesus sa hardin at pinagpawisan Siya ng malalaking patak ng dugo, ito ay panahon ng kabilugan ng buwan. Sa Kanyang kamatayan sa krus, nasaksihan natin ang Anak ng Diyos na nahayag sa kapuspusan ng kaluwalhatian. Sa liwanag ng kabilugan ng buwan, nagkakaroon tayo ng mas malakas na puwersang grabitasyonal dahil sa pagkakaayos (hindi sa tensyon) ng Araw at Buwan. Ako rin ay nakakasumpong ng kaaliwan sa kaalamang ang Buwan ay napakalapit sa atin, gaya rin ni Kristo na malapit sa atin at umaaliw sa atin sa madilim na gabing ito ng dalamhati.

Marami pang ibang mga halimbawa na maaari nating gamitin upang ipakita ang mga paraan kung paano tayo matututo mula sa Banal na Huwaran sa Araw at Buwan, ngunit ang pangunahing punto na nais kong bigyang-diin ay ang Buwan ay isang pagpapahayag ng Araw; taliwas sa ideya na ang Buwan ay nasa tensyon laban sa Araw at ginagamit ni Satanas upang isulong ang kanyang pilosopiya ng buhay.

Binabaluktot ni Satanas ang kahulugan ng mga sagisag ng Araw, Buwan, at mga bituin, gaya rin ng kanyang pagbabaluktot sa mga sagisag ng tinapay at saro pagkatapos ng krus.

Deuteronomio 4:19 At baka iyong itingala ang iyong mga mata sa langit, at kung iyong makita ang araw, at ang buwan, at ang mga bituin, pati na ang buong hukbo ng langit, ay maakay kang sumamba sa kanila at maglingkod sa kanila, na siyang ipinamahagi ng Panginoon mong Diyos sa lahat ng mga bansa sa ilalim ng buong langit.

Kapag nawala sa atin ang kaalaman tungkol sa Banal na Halimbawa, ang lahat ng ugnayan sa lahat ng antas ay nababago tungo sa isang proseso ng pagkakaisa sa pamamagitan ng tensyon o kahit sa pamamagitan ng pagsasanib ng dalawa upang maging isa. Maaari rin itong maipakita sa paraang itinataas ang pangalawang persona o kapangyarihan kapalit ng pagbababa sa una.

Halimbawa na lamang ang usapin tungkol sa Lunar na mga Sabbath. Ang pagdiriwang ng Ikapitong Araw na Sabbath ay nakabatay sa obserbasyon ng araw tuwing ikapitong araw. Ang mga Lunar na Sabbath naman ay nakabatay sa galaw ng buwan. Kung makikita natin ang isang prinsipyo kung saan nais ng isang tao na ipagdiwang ang Lunar na Sabbath kapalit ng Ikapitong Araw na Sabbath, nasasaksihan natin ang isang paglabag sa Banal na Halimbawa. Ang pagdiriwang ng isang bagay na may kaugnayan sa buwan ay hindi kailanman dapat lumampas (patawad sa pagbibiro!) sa Sabbath na may kaugnayan sa galaw ng araw.

Isa pang mahalagang prinsipyo na makikita natin na may kaugnayan sa buwan ay ang katotohanang ang araw ay hindi nagbabago, subalit bagaman ang buwan ay hindi rin nagbabago sa sarili nito, ito ay dumaraan sa iba't ibang yugto. Ganoon din naman, makikita natin na ang Ama ay hindi kailanman nagbabago sa Kaniyang pagpapahayag, subalit ang Anak ng Diyos ay may mga yugto na binibigyang-diin. Nakikita natin si Kristo sa Lumang Tipan bilang Anghel ng Kaniyang presensya, at sa Kaniyang pagkakatawang-tao bilang guro, propeta, at pagkatapos ay handog. Pagkatapos ay makikita natin Siya sa langit bilang Pari at pagkatapos ay Hukom. Sa wakas, makikita natin Siya bilang Hari kapag Siya ay bumalik sa lupa. Iisa Siyang persona, ngunit may iba't ibang yugto.

Sa pagdadala ng mga kaisipang ito sa ating isipan, ating pag-isipan kung paano ipinapakita ang Banal na Huwaran na ito kaugnay sa kautusan. Alam natin na ang Sampung Utos ay ang “mga utos ng Ama.” (Juan 15:10.) Alam din natin na ang kautusan ni Moises ay isang *pagpapahayag* ng Sampung Utos sa pamamagitan ng iba't ibang mga tuntunin at mga kahatulan. Sa pagtingin sa Kautusan ng Diyos at sa Kautusan ni Moises bilang nasa ugnayang Banal na Huwaran, makikita natin na ang *isa ay pagpapahayag ng isa pa*. Sila ay hindi magkalaban o salungat sa isa't isa. At kung paanong ang buwan ay dumaraan sa iba't ibang yugto, gayundin naman ang mga prinsipyo sa Kautusan ni Moises ay may mga yugto—iisang mga prinsipyo, ngunit may iba't ibang yugto at pagpapahayag. Bago ang krus ay ibang yugto kaysa pagkatapos ng krus. Iisa pa rin ang mga prinsipyo ngunit nasa ibang anyo ng pagpapahayag. Alam natin na may mga prinsipyo mula sa kautusan ni Moises na nagpatuloy sa Bagong Tipan gaya ng ipinahayag sa Gawa 15. Ang basta na lamang pagsasabing ang lahat ng mga kautusang ito at mga kahatulan ay wala nang bisa sa anumang paraan ay sumisira sa banal na huwaran. Iminumungkahi ko na hanapin natin ang parehong mga prinsipyo, bagama't nasa ibang yugto. Kung paanong ang buwan ay hindi nagbabago sa sarili nito, gayundin ang pagpapahayag o yugto nito ay nagbabago.

Mahalaga ring banggitin na ang Babae sa Pahayag 12 ay nakatayo sa ibabaw ng Buwan – ito ang kanyang saligan. Siya ay nababalutan ng pinagmulan (Sampung Utos = pinagmulan ng liwanag) subalit nakatayo sa buwan – mga pagpapahayag ng Sampung Utos sa iba't ibang yugto. Kung wala ang mga prinsipyo ng kautusan ni Moises na matatagpuan sa Santuwaryo at sa mga serbisyong nauugnay dito, mawawala sa iglesia ang saligan nito para sa Santuwaryo na siyang pangunahing haligi at saligan ng ating pananampalataya.

Ano ang mangyayari kung tayo ay magkakaroon ng isang huwaran ng pagiging magkapantay at ito ay ilalapat sa Kautusan ng Diyos at sa Kautusan ni Moises? Maaaring mapilitan tayong pag-isahin ang mga ito sa ilalim ng tensyon o pagsamahin bilang isa at sa gayon ay wasakin ang pareho. O maaaring tayo ay maakit na alisin na lamang ang pangalawa. Habang tayo ay nasa mundong ito, kailangan natin ang Buwan upang gabayan tayo patungo

sa Araw, kung paanong kailangan din natin ang Espiritu ng Hula upang gabayan tayo patungo sa Bibliya. Isang paalala para sa marunong.

Nauunawaan kong marami akong natalakay na mga punto, ngunit umaasa akong makita ninyo na ang pagkakaroon ng tamang banal na huwaran para sa mga relasyon ay may malaking epekto sa paraan ng ating pagtingin sa mga bagay sa Kasulatan at sa mundo sa ating paligid.

Pumili kayo sa araw na ito kung sino ang inyong paglilingkuran. Ngunit para sa akin at sa aking sambahayan, kami ay maglilingkod sa Ama at sa Kaniyang Anak. At sa Kanila ay walang anumang paglalaban o tensyon.

Banal na Huwaran – Susi sa Kautusan

(Agosto 23, 2013)

Ipinapaliwanag sa atin ng Bibliya sa pamamagitan ng mga persona ng Ama at ng Anak ang Banal na Huwaran ng buhay

1 Corinto 8:6 Ngunit para sa atin ay iisa lamang ang Diyos, ang Ama, na **mula sa kaniya** ang lahat ng mga bagay, at tayo ay para sa kaniya; at iisa lamang ang Panginoong Hesu-Kristo, na **sa pamamagitan niya** ang lahat ng mga bagay, at tayo ay sa pamamagitan niya.

Tulad ng naibahagi ko na noon, ang ganitong huwaran ay makikita sa maraming bahagi ng ating buhay.

Pinagmulan – Siyang Pinagmulan	Daluyan – Pamamagitan Niya	Sa Mga Sanggunian
Ama	Anak	1 Cor 8:6; 1 Cor 11:3; Heb 1:1-3
Asawa (lalaki)	Asawa (babae)	Gen 3:16; 1 Cor 11:3; Efe 5:25; 1 Ped 3:1

Ama	Ina	Ex 20:12; Efe 6:1; Col 3:20
Kristo	Iglesia	Efe 5:25
Propeta	Pari	Ex 4:16; Lev 8:36
Matatanda/Pastor	Kawan	1 Ped 5:2; 1 Tes 5:12,13
Hari/Gobernador	Nasasakupan/Mamamayan	Rom 13:1-3; 1 Ped 2:13,14
Bibliya	Pastor/Matanda	2 Tim 4:2; 1 Ped 5:2
Araw	Buwan	Gen 1:16

Habang mas pinagmamasdan natin ang relasyon sa pagitan ng Ama at ng Kanyang Anak, lalo nating nauunawaan kung paano dapat gumana ang mga huwaran na ito. Pansinin kung ano ang sinabi ni Hesus:

Juan 14:6 Sinabi sa kanya ni Hesus, Ako ang daan, ang katotohanan, at ang buhay: walang sinumang makakapunta sa Ama kundi sa pamamagitan ko.

Juan 14:24 Ang hindi umiibig sa akin ay hindi tumutupad sa aking mga salita: at ang salitang inyong naririnig ay hindi sa akin, kundi sa Ama na nagsugo sa akin.

Kaya't ang Anak ng Diyos ay hindi lamang ang “Daan” patungo sa Ama, kundi Siya rin ang “Salita” mula sa Ama.

Mula rito ay natutunan natin na kapag may salitang nagmula sa pinagmulan, ito ay dumaraan sa daluyan. Halimbawa:

1. Bilang mga anak, ang ating ina ang tumatanggap ng mga utos ng ating ama at ipinapaliwanag ito sa paraang maiintindihan natin. Ang salita ng ating ama ay dumarating sa atin sa pamamagitan ng ating ina.

2. Hinahangad ni Kristo na maabot ang sanlibutan sa pamamagitan ng Kaniyang iglesia. Ipinapadala Niya ang Kaniyang salita sa pamamagitan ng mga tumanggap sa Kaniya sa pananampalataya. Roma 10:14
3. Ang salita ng propeta ay madalas na kinukuha ng saserdote at ibinabahagi sa kapulungan. Si Aaron bilang saserdote ay kumilos bilang tagapagsalita para kay Moises. Exodo 4:16
4. Ang mga hari at mga pinuno ay may mga embahador upang dalhin ang kanilang mensahe sa ibang mga bansa, at may mga tagapagsalita upang ibahagi sa kanilang sariling mamamayan ang nais nilang iparating.

Natututuhan din natin na ang pagkakaroon ng daan patungo sa pinagmulan ay dumaraan sa pamamagitan ng daluyan. Halimbawa:

1. Ang mapagpakumbabang espiritu ng ating ina ay nagbibigay sa atin ng halimbawa kung paano lumapit sa ating ama. Nilalapitan natin ang ating ama sa pamamagitan ng ugali at mapagpakumbabang espiritong natutunan natin mula sa ating ina.
2. Kung nais nating maiparating ang isang mensahe sa isang pinunong pampubliko o pinuno ng negosyo, karaniwan nating nilalapitan ang isa sa kanilang mga kinatawan o sekretarya upang makakuha ng isang appointment.

Narito ang isa pang prinsipyo na ating natututuhan mula sa relasyon ng Ama at ng Anak na mahalaga para sa atin.

Colosas 1:13-15 Na siyang nagligtas sa atin mula sa kapangyarihan ng kadiliman, at naglipat sa atin sa kaharian ng kanyang minamahal na Anak: (14) Na sa kanya ay mayroon tayong katubusan sa pamamagitan ng kanyang dugo, ang kapatawaran ng mga kasalanan: (15) **Na siyang larawan ng Diyos na di-nakikita**, ang panganay sa lahat ng nilalang:

Si Hesus ay ang nakikitang larawan ng Diyos na hindi nakikita. Kaya't itinatatag nito ang prinsipyong may di-nakikitang pinagmumulan at may

nakikitang daluyan. Nakikita rin ba natin ang ganitong huwaran sa iba pang bahagi ng Kasulatan?

Ama	Anak	
Pinagmulan (1 Cor 8:6)	Daluyan (1 Cor 8:6)	1 Prinsipyo
Di Nakikita “Na nananahan sa liwanag na di-malalapitan ng sinuman; na hindi nakita ng sinuman, ni hindi kayang makita.” 1 Tim 6:16, “Walang taong nakakita kailanman sa Diyos.” 1 Juan 4:12	Nakikitang Larawan “Na siyang larawan ng Diyos na di-nakikita, ang panganay sa lahat ng nilalang:” Col 1:15 “Na siyang kaningningan ng [Kanyang] kaluwalhatian, at ganap na larawan ng Kanyang pagka-Diyos” Heb 1:2-4	2 Prinsipyo
Kalangitang Santuwaryo “...Tayo'y may gayong Kataas-taasang Saserdote, na umupo sa kanan ng trono ng Kamahalan sa mga langit; Lingkod ng santuwaryo, at ng tunay na tabernakulo, na	Lupang Santuwaryo “At ipagawa nila ako ng isang santuwaryo; upang ako'y tumira sa gitna nila.” Ex 25:8-9 Na nagsisilbi bilang halimbawa at anino ng mga bagay na makalangit, gaya ng ipinagbilin ng Diyos kay Moises nang siya'y gagawa	Ang daan patungo sa langit bago nahayag si Kristo ay sa pamamagitan ng nakikitang makalupang Santuwaryo bilang daluyan ng hindi nakikitang makalangit. Pagkatapos dumating si Kristo, ang mananampalataya kay Kristo ang naging

itinayo ng Panginoon, at hindi ng tao.” Heb 8:1,2	na ng tabernakulo: Tingnan mo, sabi Niya, [na] gawin mo ang lahat ng bagay ayon sa anyong ipinakita sa iyo sa bundok. Heb 8:5	nakikitang makalupang Santuwaryo na namumuhay sa pamamagitan ng Espiritu ni Kristo na ipinagkakaloob sa atin mula sa makalangit na Santuwaryo.
Kristo “Gayon ma’y sinasabi ko sa inyo ang katotohanan; Nararapat sa inyo na ako’y yumaon: sapagka’t kung ako’y hindi yayaon, ay hindi paririto sa inyo ang Mangaaliw; nguni’t kung ako’y yumaon, ay susuguin ko siya sa inyo.” Juan. 16:7	Mananampalataya “Ano? Hindi ba ninyo nalalaman na ang inyong katawan ay templo ng Espiritu Santo <i>na nasa</i> inyo, na tinanggap ninyo mula sa Diyos, at kayo’y hindi sa inyong sarili?” 1 Cor 6:19	Bawat mananampalataya ay isang embahador para kay Kristo, ang nakikitang kinatawan ni Kristo na ngayon ay nasa langit at hindi nakikita ng paningin ng tao. Inaabot ni Kristo ang mga hindi naniniwala sa pamamagitan ng mga mananampalataya
Araw At nilikha ng Diyos ang dalawang dakilang ilaw; ang higit na malaking ilaw upang magpuno sa araw ... Gen 1:16	Buwan “At nilikha ng Diyos ... ang maliit na ilaw upang magpuno sa gabi:” Gen 1:16	Ang mundong ito ay nasa lilim ng kasalanan at kamatayan. Sa gabi, hindi nakikita ang Araw ngunit ang Buwan ay nagliliwanag ng liwanag mula sa Araw at ito ay nakikita.

Sabbath – Di Nakikita. Hindi nakikita ang Sabbath. Alalahanin mo ang araw ng Sabbath upang ipangilin ito...Ex 20:8-11	Magulang - Nakikita “Igalang mo ang iyong ama at ang iyong ina: upang ang iyong mga araw ay humaba sa ibabaw ng lupang ibinibigay sa iyo ng Panginoon mong Diyos.” Ex 20:12	Sa puso ng kautusan ay ang banal na huwaran ng Sabbath at ng mga magulang. Ang Sabbath ay isang alaala ng pinagmumulan ng ating buhay, at ang ikalimang utos ay tumatawag sa atin na igalang ang daluyan. Ang tunay na pag- iingat ng Sabbath ay nagsisimula sa paggalang sa mga may kapangyarihan sa atin.
Mga Tapyas ng Kautusan. “At ibinigay Niya kay Moises, nang matapos Niya ang pakikipag-usap sa kanya sa bundok ng Sinai, ang dalawang tapyas ng patotoo, mga tapyas na bato, na sinulatan ng daliri ng Diyos.” Ex 31:18, “At nabuksan ang templo ng Diyos sa langit, at nakita sa Kaniyang templo ang	Aklat ng Kautusan Deut 30:10 Kung iyong didinggin ang tinig ng PANGINOON mong Diyos, upang tuparin ang Kaniyang mga utos at mga tuntunin na nasusulat sa aklat ng kautusang ito, at kung ikaw ay manunumbalik sa PANGINOON mong Diyos nang buong puso mo at nang buong kaluluwa mo. Sapagkat ang utos na ito na iniuutos ko sa iyo sa araw na ito ay hindi lingid sa iyo, ni malayo man Deuteronomio 30:11 (Ang salita ay malapit	Ang Sampung utos ay itinago sa loob ng kaban at hindi nakikita ng bayan ng Diyos, ngunit ang Aklat ng Kautusan ay inilalabas at binabasa sa harap ng mga tao at ito ay nakikita. Ang mga prinsipyo ng Sampung Utos ay naipapahayag sa pamamagitan ng mas detalyadong mga tuntunin at mga pasiya na matatagpuan sa Aklat ng Kautusan.

kaban ng tipan:" Pahayag 11:19	sa iyo. Rom 10:8) "Nang magkagayo'y aking sinabi, Narito, ako'y dumating: sa balumbon ng aklat ay nasusulat ang tungkol sa akin," Awit 40:7, "At magmula kay Moises at sa lahat ng mga propeta, ipinaliwanag Niya sa kanila sa lahat ng mga kasulatan ang mga bagay tungkol sa Kaniyang sarili." Lucas 24:27	
---	---	--

Marami tayong aral na maaaring makuha mula sa mga payak na katotohanan ng relasyon ng Ama at ng Anak. Ang buong nakikitang paglilingkod sa santuwaryo ng Israel ay isang nakikitang daluyan ng di-nakikitang pinagmulan, ang santuwaryo sa langit. Ang santuwaryong makalangit ang laging orihinal, at walang naganap sa santuwaryong makalupa na hindi nag-ugat sa santuwaryo sa langit. Si Aaron na saserdote ay isa lamang nakikitang larawan ng di-nakikitang ministeryo ni Kristo sa langit. Wala ni isa mang panalangin ni Aaron o ni Moises ang aabot sa pandinig ng Ama kung wala ang pamamagitan ni Kristo para sa kanila. Bawat hayop na pinatay ay isang nakikitang larawan ng di-nakikitang Kordero na pinatay mula sa pagkakatatag ng sanlibutan. Sa kaalamang ito, tunay nating makikita na ang ebanghelyo ay ipinangaral din sa Israel gaya rin sa atin. Hebreo 4:2.

Yamang ang buong nakikitang sistemang makalupa ay tumutukoy kay Kristo, nang si Kristo ay dumating, ang buong sistema ng santuwaryong makalupa ay ganap na nahayag sa Kanya. Siya ay hindi naparito upang sirain ang Kautusan kundi upang palakihin ito at gawin itong marangal. Isaias 42:21, Mateo 5:17.

Noong una (dahil sa aking pagkaunawang Trinitariano tungkol sa pagiging kapantay), aking inakala na si Kristo ay **pumalit** kay Moises (at sa kautusan) bilang isang lubos na hiwalay na persona, ngunit sa liwanag ng Banal na Huwaran, si Kristo ang lubos at ganap na **nagpahayag** ng mga prinsipyo na

ibinigay kay Moises. Tungkol sa sistemang handog, ito ay ipinako sa krus **sa katauhan** ni Kristo bilang katuparan ng nasusulat sa kautusan. Hindi ito ipinako **sa tabi** ni Kristo bilang isang hiwalay na bagay na nais Niyang sirain. Wala ni isang kudlit o tuldok ng kautusan ang nawasak, kundi bawat bahagi nito ay tapat na isinabuhay at tinupad ni Kristo. Ang paghahandog at pag-aalay ay natapos sapagkat ang gawa ay ganap nang naisakatuparan, at ang tapat na pagpapahayag na ito ngayon ang nagsisilbing nakikitang batongpanulukan ng mensahe ng ebanghelyo sa sanlibutan.

Ang seremonyal na sistema ay binubuo ng mga simbolo na tumutukoy kay Kristo, sa Kaniyang sakripisyo at sa Kaniyang pagkasaserdote. Ang batas na ito ng mga ritwal, kasama ang mga paghahandog at mga alituntunin, ay ipinatutupad ng mga Hebreo hanggang sa ang anino ay magkatotoo sa kamatayan ni Kristo, ang Kordero ng Dios na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan. Pagkatapos nito, ang lahat ng mga paghahandog ay dapat tumigil.

PP 365

Mapapansin din natin na mula simula hanggang wakas, si Moises at ang mga propeta ay nagsalita tungkol kay Kristo. Nang turuan ni Hesus ang mga disipulo tungkol sa Kaniyang sarili, “nagsimula Siya kay Moises” at ipinaliwanag sa kanila ang patungkol sa Kaniyang sarili at sa Kaniyang misyon. (Lucas 24:27, Juan 5:39.) Ang aklat ng kautusan ay may pinagmulan sa Sampung Utos, na siyang salin ng karakter ng Dios. Si Kristo na ipinahayag sa aklat ng kautusan ay isang larawan ng saling ito. Kung paanong ang aklat ng kautusan ay nasa gilid ng kaban, gayundin si Kristo ay nakaupo sa kanan ng Kaniyang Ama. Naisip mo na ba kung bakit ang aklat ng kautusan ay naninirahan sa Kabanal-banalan at inilagay sa tabi ng kaban; ang sagisag ng walang hanggang trono ng Dios? Kung ang aklat ng kautusan ay pansamantala lamang, sana’y inilagay ito sa isang lumang kahon malapit sa pintuan ng looban ng Santuwaryo. Ang Banal at Kabanal-banalan ay sumasagisag sa gawaing nagaganap sa langit at ang looban ay kumakatawan sa lupa. Ang paglapit ng makasalanan patungo sa Kabanal-banalan ay nagpapakita ng paglapit sa Kautusan ng Dios na buod sa Sampung Utos at ipinapahayag sa mga palatuntunan at mga hatol.

Ang pag-unawa sa tunay na relasyon sa pagitan ng Ama at ng Anak ay napakahalaga upang maunawaan ang ugnayan sa pagitan ng Sampung Utos at ng mga palatuntunan at mga hatol na matatagpuan sa aklat ng Kautusan. Ang balangkas ng pinagmulan at daluyan, at ng hindi nakikita at nakikita, na makikita sa ugnayan ng Ama at Anak ay tuwirang nagsasalita tungkol sa kaugnayan ng dalawang Kautusang ito. Pansinin kung paano ito ipinahayag ni Ellen White.

Ngunit hindi Siya tumigil sa pagbibigay sa kanila ng mga tuntunin ng Sampung Utos. Ipinakita ng mga tao na madali silang mailigaw, kaya't ayaw ng Diyos na mayroong anumang pintuan ng tukso na hindi mabantayan. Inutusan si Moises na isulat, ayon sa ipag-uutos ng Diyos, ang mga kahatulan at mga kautusan na naglalaman ng mga detalyadong tagubilin tungkol sa mga kinakailangang gawin. **Ang mga tagubiling ito na may kaugnayan sa tungkulin ng mga tao sa Diyos, sa isa't isa, at sa dayuhan ay mga prinsipyo lamang ng Sampung Utos na pinalawak at ibinigay sa isang tiyak na paraan upang walang magkamali. Ito ay idinisenyo upang ingatan ang kabanalan ng sampung utos na nakaukit sa mga tapyas na bato. {PP 364.1}**

Bilang bunga ng patuloy na pagsuway, ang moral na kautusan ay muling inihayag na may kakila-kilabot na kamahalan mula sa Sinai. Ibinigay ni Kristo kay Moises ang mga panrelihiyong tagubilin na dapat mamahala sa pang-araw-araw na pamumuhay. **Ang mga tuntuning ito ay malinaw na ibinigay upang pangalagaan ang Sampung Utos. Ang mga ito ay hindi mga anino o simbolo na lilipas sa pagkamatay ni Kristo. Ang mga ito ay nananatiling may bisa sa tao sa bawat panahon hangga't may panahon pa. Ang mga utos na ito ay pinagtibay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng moral na kautusan, at malinaw at tiyak na ipinaliwanag ang kautusang iyon. {RH, May 6, 1875}**

Napapansin natin ang mga prinsipyo ng banal na huwaran na gumagana. Ang pinagmulan ng lahat ng kautusan ay pinalawak at ipinaliwanag nang

detalyado sa pamamagitan ng kautusan ni Moises, gaya ng isang ina na nagpapaliwanag nang malinaw sa kanyang mga anak ng mga utos ng kanilang ama. Ang aklat ng kautusan na naghahayag ng persona at gawain ni Kristo at ng kahulugan ng Sampung Utos ng Diyos ay siyang daan o daluyan patungo sa pinagmulan. Deut 6:6-9, Deut 30:10,11.

Kung ating mauunawaan ang relasyon ng Ama at ng Anak bilang dalawang magkapantay na nilalang, na kapwa pinagmumulan sa kanilang sarili, awtomatikong lilitaw ang isang tensyon sa pagitan ng dalawang pinagmulan. Tinatawag ito ng sanlibutan bilang isang paradox o tensyon ng Yin/Yang, ngunit ang ganitong tensyon na makikita sa pagka-Diyos ay likas na lumilikha ng panloob na tensyon sa lahat ng ibang huwaran na nagsasalaman sa Ama at sa Anak, gaya ng binanggit ko sa unang talahanayan sa itaas. Aking paniniwala na ang tensyon na nararanasan ng karamihan sa mga Kristiyano sa pagitan ng Kautusan ng Diyos at ng Kautusan ni Moises ay nag-uugat sa maling pagkaunawa ng pagiging magkapantay, ngunit sa tamang relasyon ng Ama at ng Anak, ang tensyon na ito ay nawawala at ang buong kautusan ay nagiging isang bagay na maaari nating pagbulay-bulayan araw at gabi at magdulot ng malaking kagalakan. Awit 1:1-2

Ang isa pang tensyon na nagmumula sa ideya ng pagiging magkapantay ay ang pagka-Anak sa Trinidad na nakabatay sa mga gawa at hindi sa pananampalataya. Ang tunay na Anak ay nagtataglay ng Kanyang pagka-Anak sa pamamagitan ng pananampalataya sa Salita ng Ama. Ang Anak na ito ay kayang yakapin ang nanginginig na makasalanang at akayin siya tungo sa katuwirang nahayag sa lahat ng mga utos at tuntunin ng Diyos sa pamamagitan ng Kanyang pananampalataya — ang mismong pananampalataya ni Hesus! Ang Anak ng Diyos sa pananaw ng Trinidad, na pinanghahawakan ang Kanyang posisyon sa pamamagitan ng sarili Niyang gawa, ay walang maiaalok na kaaliwan para sa makasalang (protestante); at ang huwad na anak ng diyos na ito ay magtutulak sa makasalang na layuan ang Kautusan bilang isang kaaway na sa kanyang isipan ay winasak ng krus. Sa kabilang banda, yaong mga sumusubok tumakbo patungo sa aklat ng Kautusan nang walang tunay na relasyon ng Ama at Anak ay tiyak na babagsak sa isang programa ng katuwiran sa pamamagitan ng sariling gawa, sapagkat ang Anak sa pananaw ng Trinidad ay hindi ayon sa

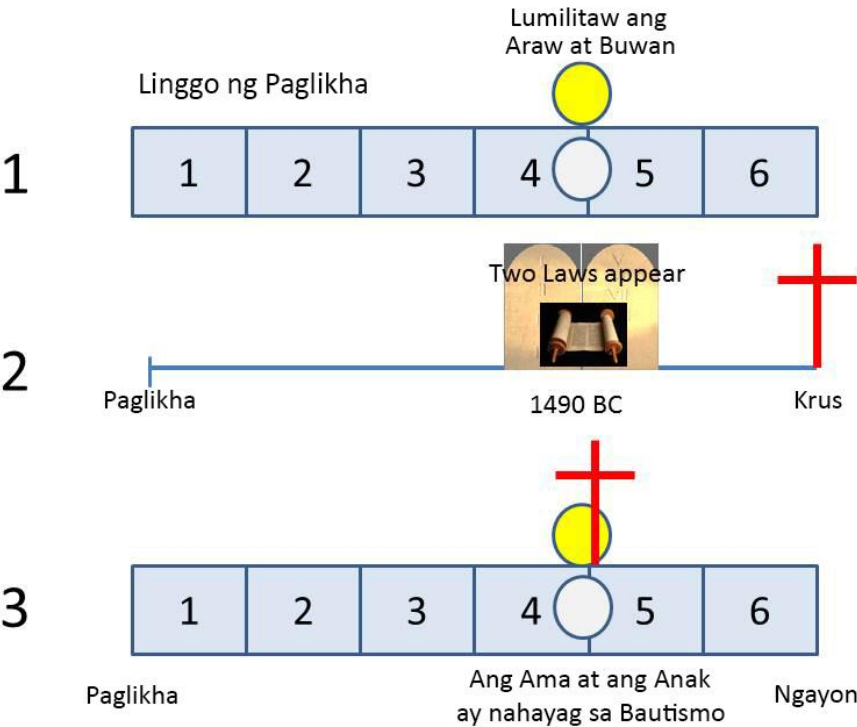
pananampalataya kundi ayon sa mga gawa — Siya ay umaasa sa sarili Niyang kapangyarihan sa halip na sa pananampalataya sa Salita ng Kanyang Ama.

Paano naman ang tanong tungkol sa tamang panahon kung kailan inihayag ang aklat ng Kautusan? Hindi ba't ang paghahayag ng mga tuntunin at hatol sa aklat ng Kautusan sa panahon ni Moises ay nagpapahiwatig na pansamantala lamang ang mga prinsipyong nilalaman nito? Nais kong pansinin mo ang isang kawili-wiling bagay na may kaugnayan sa linggo ng paglalang. Mapapansin natin na ang liwanag ay nilikha sa unang araw, ngunit ang Araw at ang Buwan ay nilikha lamang sa ikaapat na araw. Naliligo na sa liwanag ang mundo bago pa dumating ang Araw at Buwan, ngunit nang dumating sila, kanilang pinalawak ang prinsipyo ng liwanag at ibinunyag kung paano ito dumarating sa atin. Sa kaalaman nating ang Araw at Buwan ay dumating sa ikaapat na araw, pansinin natin ang mga kapantay na kahulugan nito:

Linggo ng Paglalang	Ang liwanag ay dumating sa Unang araw. Gen 1:3	Ang Araw at Buwan ay dumating sa Ikaapat na araw. Ang liwanag ay ipinahayag sa dalawang magkahiwalay na anyo.
Kautusan	Ang mga prinsipyo ng Kautusan ay nagmula pa sa pasimula ng Paglalang. May ebidensya ng mga tuntunin at mga kahatulan na makikita sa Genesis 26:5, ngunit wala pang malinaw na pagkakabukod	Kung hahatiin natin ang panahon bago ang krus sa anim at imumultiply sa apat, makakakuha tayo ng humigit-kumulang 2600 taon. $(4000/6 \times 4)$ Ito ang tinatayang panahon kung kailan inihayag ang Kautusan sa dalawang magkahiwalay na anyo.
Ama at Anak	Ang Pahayag ng lisang Diyos na may patunay ng Ama at Anak ay	Nang dumating si Kristo sa katapusan ng ika-apat na milenyo, ang Ama ay

	kapansin-pansin ngunit hindi pa ganap na hayag. Gen 19:24, Ex 23:20-23, Kaw 30:4	nagsalita sa Kanyang Anak sa pagbibinyag, at sa kauna-unahang pagkakataon, ang Ama at ang Anak ay hayag na ipinakilala bilang dalawang magkaibang persona.
--	---	--

Kaya kung susundin natin ang huwaran ng linggo ng paglalang, ang panahon ng pagbibigay ng kautusan sa panahon ni Moises ay kaayon ng panahon ng paglitaw ng Araw at Buwan bilang mga sagisag ng Ama at ng Anak at kung kailan sila hayagang ipinakilala. Tingnan ang aking artikulo na Banal na Huwaran, Araw at Buwan, Sabbath at ang Kautusan.

Sa pagtatapos, ating makikita na sa tiyak na pagkaalam na si Hesus ay nagmula sa Ama at Siya ang larawan ng Diyos na di-nakikita, maaari nating simulang matagpuan ang pinagpalang pagkakaisa sa Kautusan ng Diyos at sa Aklat ng Kautusan na dati’y hindi natin makita. Kapag ang banal na ayos ng Ama at ng Anak ay sumiksik sa ating pag-iisip, maaari nating simulang ipahayag kasama ni David, “O gaano iniibig ko ang iyong kautusan.” (Mga Awit 119:97)

Ang Banal na Huwaran ng Krus

Sa mga persona ng Ama at ng Anak, ating napapansin ang dalawang pangunahing prinsipyo.

Pinagmulan (1 Cor 8:6)	Daluyan (1 Cor 8:6)	1 Prinsipyo
Di Nakikita “nananahan sa liwanag na di-malapitan ng sinuman; na wala pang taong nakakita, ni hindi maaaring makita:” 1 Tim 6:16, “Wala pang taong nakakita sa Diyos kailanman.” 1 Juan 4:12	Nakikitang Larawan “Na Siyang larawan ng Diyos na di-nakikita, ang panganay sa lahat ng nilalang:” Col 1:15 “Na Siyang ningning ng [Kanyang] kaluwalhatian, at tunay na larawan ng Kanyang pagka-Diyos” Heb 1:2-4	2 Prinsipyo

Sa mga persona ng Ama at ng Anak ay mayroon tayong di-nakikitang pinagmulan na nahahayag sa pamamagitan ng nakikitang daluyan. Ang huwarang ito ay inuulit sa maraming pagkakataon. Narito ang dalawang halimbawa na ating natalakay na.

Makalangit na Santuwaryo “...Tayo’y may isang dakilang pinakapunong pari, na umupo sa kanan ng trono ng Kamahalan sa mga langit; Isang tagapangasiwa ng santuwaryo, at ng tunay na tabernakulo, na itinayo ng Panginoon, at hindi ng tao.” Heb 8:1,2	Makalupang Santuwaryo “At ipagawa mo ako ng isang santuwaryo; upang ako’y makatahan sa gitna nila.” Ex 25:8-9 Na nagsisipaglingkod bilang halimbawa at anino ng mga bagay sa langit, gaya ng ibinilin ng Diyos kay Moises nang siya’y gagawa na ng tabernakulo: sapagkat sinabi niya, Tingnan mo na iyong gawin ang lahat ng mga bagay ayon sa anyong ipinakita sa iyo sa bundok. Heb 8:5	Ang paglapit sa langit bago mahayag si Kristo ay sa pamamagitan ng nakikitang makalupang Santuwaryo bilang daluyan ng di-nakikitang makalangit na Santuwaryo. Pagkatapos na dumating si Kristo, ang mananampalataya kay Kristo ang naging nakikitang makalupang Santuwaryo na namumuhay sa pamamagitan ng Espiritu ni Kristo na ipinagkakaloob sa atin mula sa makalangit na Santuwaryo.
Kristo “Gayon ma’y sinasabi ko sa inyo ang katotohanan; Makabubuti sa inyo na ako’y umalis: sapagkat kung hindi ako aalis, ang Mangaaliw ay hindi darating sa inyo;	Mananampalataya “Ano? Hindi ba ninyo nalalaman na ang inyong katawan ay templo ng Banal na Espiritu <i>na nasa</i> inyo, na tinanggap ninyo mula sa Diyos, at kayo’y hindi sa inyong sarili??” 1 Cor 6:19	Ang bawat mananampalataya ay isang embahador para kay Kristo, ang nakikitang kinatawan ni Kristo na ngayon ay nasa langit at di-naaaninag ng paningin ng tao. Naabot ni Kristo ang mga hindi

nguni't kung ako'y yayaon, siya'y aking susuguin sa inyo.” Juan. 16:7		sumasampalataya sa pamamagitan ng mga mananampalataya.
--	--	--

May tagubilin ba sa banal na huwarang ito na nasasalamín sa krus ni Kristo? Alam natin na nang si Kristo ay naparito sa sanlibutang ito at namatay, ang Kanyang kamatayan ay hayagang naipakita sa sansinukob. Ngunit ito ba ang pinagmulan ng krus?

Pahayag 13:8 At ang lahat ng tumatahan sa ibabaw ng lupa ay sasamba sa kanya, yaong ang mga pangalan ay hindi nakasulat sa aklat ng buhay ng Korderong pinatay mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan.

Ang pinagmulan ng krus ay naganap mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan. Hindi sa anyong halimbawa, hindi sa simbolo, kundi sa katotohanan. Paano ito nangyari? Pansinin nang mabuti ang panahunan na ginamit sa Isaías 53 na isinulat 700 taon bago si Kristo

Isaías 53:3-5 Siya'y hinamak at itinakwil ng mga tao; isang lalaking sawi at sanay sa kapighatian: at tulad ng isa na tinatalikuran ng mga tao ang kanilang mukha; siya'y hinamak, at hindi natin siya pinahalagahan. (4) Tunay na kanyang pinasan ang ating mga kapighatian, at dinala ang ating mga kalungkutan: gayunma'y inakala nating siya'y pinarusahan, hinampas ng Diyos, at pinahirapan. (5) Ngunit siya'y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang, siya'y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan: ang parusa upang tayo'y magkaroon ng kapayapaan ay ipinasakanya; at sa pamamagitan ng kanyang mga latay ay gumaling tayo.

Noong 700 BC si Kristo ay hinamak at itinakwil na. Siya ay isang lalaking sawi at sanay sa kapighatian. Noong 700 BC ay pinasan na ni Kristo ang ating mga kapighatian at dinala na Niya ang ating mga kalungkutan. Noong 700 BC ay nabugbog na Siya dahil sa ating mga pagsalangsang. Noong 700 BC ay

tinanggap na ni Kristo ang mga latay na naging dahilan ng ating kagalingan. Pansinin kung paanong ito ay nangyari:

Isaias 53:6 Tayong lahat ay gaya ng mga tupang naligaw; bawat isa ay lumihis sa kanyang sariling daan; at ipinasan ng PANGINOON sa kanya ang kasamaan nating lahat.

Ang kasamaan ng sanlibutan ay ipinasan sa Kanyang Anak mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan. Upang makapagpatuloy sa buhay sina Adan at Eba, kinailangang pasanin ni Kristo ang sumpa ng pagsuway, at ito'y Kanyang pinasan mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan, at hanggang ngayon ay dala Niya ang sumpang iyon. Pansinin ang paglipat mula sa nakaraang panahunan patungo sa kasalukuyan:

Isaias 53:7 Siya'y pinighati at pinahirapan, gayunma'y hindi niya ibinuka ang kanyang bibig: siya'y dinala na gaya ng isang kordero sa patayan, at gaya ng tupa na tahimik sa harap ng mga manggugupit, kaya't hindi niya ibinuka ang kanyang bibig.

Ang Anak ng Diyos ay pinighati at pinahirapan mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan, at araw-araw Siya'y inihahandog na gaya ng isang kordero sa patayan, sapagkat sinasabi ng Kasulatan:

Hebreo 6:6 Kung sila'y muling mahulog, at muling mapanumbalik sa pagsisisi; yamang muli nilang ipinapako sa krus para sa kanilang sarili ang Anak ng Diyos, at inilalantad Siya sa hayagang kahihyan.

Ang hayag na pagpapakita ng krus ay minsan lamang para sa lahat ng panahon, ngunit ang di-nakikitang pinagmulan ng krus ay muling ipinapako sa krus araw-araw dahil sa pagkapoot na nananahan sa likas na pagkatao ng tao. Gaya ng malinaw na sinabi ni Pablo sa mga taga-Galacia:

Galacia 3:1 O kay mga hangal na taga-Galacia, sino ang dumaya sa inyo, upang hindi kayo tumalima sa katotohanan, gayong sa harap ng inyong mga mata si Hesu-Kristo ay malinaw na inilarawan, na ipinako sa krus sa gitna ninyo?

Pansinin ang mga salita ni E.J. Waggoner ukol sa talatang ito:

Si Hesus ay inilarawan sa harap ng mga taga-Galacia, noong ipinangaral sa kanila ni Pablo, na para bang Siya ay hayagang ipinako sa krus sa kanilang harapan. Napakalinaw ng pagpapakilalang iyon na para bang nakita talaga nila si Kristo na nakapako sa krus. Hindi ito bunga ng mahusay na paggamit ni Pablo ng mga matatalinghagang salita, ni bunga ng imahinasyon ng mga taga-Galacia, sapagkat kung gayon, ito sana ay isang panlilinlang lamang. Hindi; ito ay isang tunay na karanasan; **si Kristo ay naroon, ipinako sa krus, sa harapan nila, at sa pamamagitan ng Espiritu ay pinahintulutan ni Pablo na makita nila Siya.** Alam natin na hindi kagalingan ni Pablo sa paglalarawan sa pamamagitan ng mga salita ang dahilan kung bakit inakala ng mga taga-Galacia na nakita nila ang pagpapakapo, sapagkat sa ibang bahagi ay sinabi ni Pablo na ipinasya niyang huwag kilalanin ang anuman kundi si Hesu-Kristo at Siya na ipinako sa krus, at sinadya niyang iwasan ang paggamit ng karunungan ng salita, baka mawalan ng kapangyarihan ang krus ni Kristo. 1 Corinto 1:17,18; 2:1–4. Ang karanasan ng mga taga-Galacia sa bagay na ito ay hindi kakaiba sa kanila. **Ang krus ni Kristo ay isang kasalukuyang reyalidad. Ang pahayag na, "Lumapit sa krus," ay hindi isang hungkag na pananalita lamang, kundi isang paanyayang maaaring tuparin nang literal.** Si Kristo ay ipinapako sa krus sa ating harapan, at bawat talim ng damo, bawat dahon sa gubat, ay nagpapahayag ng katotohanang ito. E.J Waggoner, The Glad Tidings, (1900) Page 99,100

Ang krus ni Kristo ay laging kasalukuyan. Si Kristo, na hindi nakikita ng paningin ng tao sa langit, ay patuloy na nagdadala ng sumpa ng kasalanan, at araw-araw Siyang muling ipinapako sa krus sa mga makasalanang pamumuhay ng buong sangkatauhan.

1 Corinto 2:2 Sapagkat ipinasya kong huwag nang malaman pa ang anuman sa inyo, kundi si Hesu-Kristo, at Siya na ipinako sa krus.

Ngunit ating siyasatin pa nang mas malaliman ang kaluwalhatian ng krus. Ang pinagmulan ba ng krus ay matatagpuan lamang kay Kristo? Hindi ba't minana ni Kristo ang lahat ng bagay mula sa Kaniyang Ama? Hindi ba't ang Ama ang

pinagmumulan ng lahat ng bagay at tunay ngang Siya rin ang pinagmulan ng krus ng Kaniyang Anak? Pansinin na maging ang pahayag tungkol kay Kristo na inihayag sa aklat ng Pahayag ay ibinigay sa Kaniya ng Kaniyang Ama.

Pahayag 1:1 Ang Pahayag ni Hesu-Kristo, na ibinigay sa Kaniya ng Diyos.

Sa kwento ni Abraham ay matatagpuan natin ang pinagmulan ng Krus:

Genesis 15:12 At nang lulubog na ang araw, isang mahimbing na pagkakatatulog ang dumapo kay Abram; at narito, siya'y sinidlan ng isang nakapangingilabot na kadiliman.

Bago maihayag ang ipinangakong binhi, isang pasya muna ang kailangang gawin.

Sinabi ng anghel, "Iniisip ba ninyo na ibinigay ng Ama ang Kaniyang pinakamamahal na Anak nang walang pakikipaglaban? Hindi, hindi." Isa itong matinding pakikipaglaban para sa Diyos ng langit, kung hahayaan Niyang mamatay ang makasalanang tao, o ibibigay Niya ang Kaniyang minamahal na Anak upang mamatay para sa kanila. EW 127

Narito ang pinagmumulan ng krus. Ito ang pakikipaglaban ng Ama sa Kaniyang kalooban upang ibigay ang Kaniyang pinakamamahal na Anak. Ang binhi ng pag-ibig na handang magsakripisyo ay matatagpuan sa puso ng Ama at nahayag sa Kaniyang Anak.

Ang daigdig ay nabalot ng kadiliman dahil sa maling pagkaunawa tungkol sa Diyos. Upang ang madidilim na anino ay mapawi at ang sanlibutan ay muling mapalapit sa Diyos, kailangang mawasak ang mapandayang kapangyarihan ni Satanas. Hindi ito maaaring magawa sa pamamagitan ng dahas. Ang paggamit ng puwersa ay salungat sa mga alituntunin ng pamahalaan ng Diyos; ang Kaniyang hangarin ay ang paglilingkod na nagmumula sa pag-ibig; at ang pag-ibig ay hindi maaaring ipag-utos; hindi ito makakamit sa pamamagitan ng lakas o kapangyarihan. Tanging sa pamamagitan lamang ng pag-ibig naibabangon ang pag-ibig.

Ang makilala ang Diyos ay ang ibigin Siya; kaya't kailangang mahayag ang Kaniyang karakter na lubos na naiiba sa karakter ni Satanas. Ang gawaing ito ay iisa lamang sa buong sansinukob ang makakaganap. Tanging Siya lamang na lubos na nakakaalam sa lalim at taas ng pag-ibig ng Diyos ang makapagpapahayag nito. DA 22

Juan 3:16 ay tumuturo sa pinagmulan ng krus. Ito ay malinaw na ipinahayag:

Juan 3:16 Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay Niya ang Kaniyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumasampalataya sa Kaniya ay huwag mapahamak kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.

Ang kaloob ng Ama na ang Kaniyang Anak ay siyang pinagmulan ng krus. Bumalot sa Ama ang kilabot ng matinding kadiliman nang piliin Niyang iligtas tayo sa pamamagitan ng kamatayan ng Kaniyang Anak. Muli nating mapapansin na si Kristo ay hindi basta nanatiling payapa sa langit hanggang sa hayagang pagpapakita ng krus; Hindi, dinala Niya ang ating mga kasalanan at pinasan ang ating mga kapighatian mula pa sa pagkatatag ng sanlibutan. Ang walang pag-iimbot na pag-ibig ng Ama ay nahayag sa walang pag-iimbot na pag-ibig ng Anak sa pagdadala ng ating mga kasalanan.

Isaias 63:9 Sa lahat ng kanilang kapighatian, siya ay nakibahagi sa kanilang paghihirap, at ang anghel ng Kaniyang presensiya ang sa kanila'y nagligtas: sa Kaniyang pag-ibig at habag ay tinubos Niya sila; Kaniyang binuhat sila at kinalong sa lahat ng mga araw noong una.

Kinuha ni Kristo sa Kaniyang sarili ang pagkapoot ng tao at Kaniyang pinasan ito sa lahat ng mga araw noong una, ngunit si Kristo ang larawan ng Diyos na di-nakikita at ang Diyos ang pinagmumulan ng lahat ng bagay, kaya't ang Ama ang siyang tumanggap ng kapighatiang ito sa Kaniyang sarili sapagkat Siya ang inihayag sa Isaias 63:

Isaias 63:7 Babanggitin ko ang mga kagandahang-loob ng **PANGINOON**, at ang mga kapurihan sa **PANGINOON**, ayon sa lahat ng ipinagkaloob sa atin ng **PANGINOON**, at ang dakilang

kabutihan sa sambahayan ng Israel, na Kaniyang ipinagkaloob sa kanila ayon sa Kaniyang mga habag, at ayon sa kasaganaan ng Kaniyang mga kagandahang-loob.

Kaya sa kapahayagan ng Krus ni Kristo ay makikita natin, na wari bang ito rin ang Krus ng Ama. Ibinigay ng Ama ang Kaniyang pinakamamahal. Tiniis ng Ama ang kakilakilabot na kadiliman upang makapaglaan ng kordero. Ang binhi ni Isaac ay hindi naipahayag hangga't hindi naranasan ni Abraham ang kakilakilabot na kadiliman. Maaari pa nating palalimin ito sa kuwento nina Adan at Eba. Si Eba ay hindi naipahayag hangga't hindi nakatulog si Adan. Alam natin na sina Adan at Eba ay nilikha matapos ang Paghimagsik sa Langit, kaya't ang krus ay umiiral na noon pa man, at ang kuwento ng krus ay ipinakita sa paglalang kina Adan at Eba.

Gayunman, maaari pa nating dalhin ito sa isang mas malalim na antas patungkol sa pinagmulan ng krus at sa kapahayagan nito. Pansinin ninyong mabuti ang mga salita ni Pablo:

Roma 10:15-18 At paano silang makapangangaral, kung hindi sila isinugo? gaya ng nasusulat, Napakagaganda ng mga paa ng mga nagdadala ng ebanghelyo ng kapayapaan, ng mga nagdadala ng mabubuting balita ng mga bagay na mabuti! (16) Ngunit hindi lahat ay tumalima sa ebanghelyo. Sapagkat sinabi ni Isaias, Panginoon, sino ang naniwala sa aming balita? (17) Kaya nga ang pananampalataya ay dumarating sa pamamagitan ng pakikinig, at ang pakikinig ay sa pamamagitan ng salita ng Diyos. (18) Ngunit sinasabi ko, Hindi ba sila nakarinig? Tunay nga, **ang kanilang tinig ay lumaganap sa buong lupa, at ang kanilang mga salita hanggang sa dulo ng sanlibutan.**

Si Pablo, sa kaniyang pagsasalita tungkol sa pangangaral ng ebanghelyo, ay sumipi mula sa Awit 19.

Awit 19:1-4 Ang mga langit ay nagpapahayag ng kaluwalhatian ng Diyos; at ipinakikita ng kalawakan ang gawa ng Kaniyang mga kamay. (2) Araw-araw ay ibinubulalas ang pananalita, at gabi-gabi ay nagpapahayag ng kaalaman. (3) Walang pananalita o

wika na hindi naririnig ang kanilang tinig. (4) **Ang kanilang tinig ay lumaganap sa buong lupa, at ang kanilang mga salita ay hanggang sa dulo ng sanlibutan.** Sa kanila ay naglagay Siya ng isang tabernakulo para sa araw,

Sa pagsasalita tungkol sa ebanghelyo ni Kristo, sinabi ni Pablo:

Roma 1:16-20 Sapagkat hindi ko ikinahihiya ang ebanghelyo ni Kristo: sapagkat ito ang kapangyarihan ng Diyos sa ikaliligtas ng bawat sumasampalataya; una sa Hudyo, at gayon din sa Griego. (17) Sapagkat dito ay nahahayag ang katuwiran ng Diyos mula sa pananampalataya hanggang sa pananampalataya: gaya ng nasusulat, Ang ganap ay mabubuhay sa pamamagitan ng pananampalataya. (18) Sapagkat ang poot ng Diyos ay nahahayag mula sa langit laban sa lahat ng kasamaan at kalikuan ng mga tao, na pinipigil ang katotohanan sa kalikuan; (19) Sapagkat ang maaaring malaman tungkol sa Diyos ay hayag sa kanila; sapagkat ito'y ipinakita ng Diyos sa kanila. (20) **Sapagkat ang mga bagay na di-nakikita tungkol sa Kanya buhat pa nang lalangin ang sanlibutan ay malinaw na nakikita, nauunawaan sa pamamagitan ng mga bagay na ginawa, maging ang Kanyang walang hanggang kapangyarihan at pagka-Diyos; kaya't wala silang maidadahilan:**

Linggo ng Paglikha

Lumilitaw ang Araw at
ang Buwan (Daluyan)

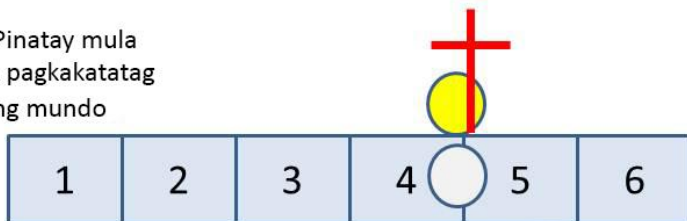
Liwanag (Pinagmumulan)

1

Pinatay mula
sa pagkakatatag
ng mundo

2

Pinagmumulan ng Krus

Ipinahayag ang Krus

Paglikha

Ngayon

Ang kapangyarihan ng Diyos sa ikaliligtas ay nahahayag mula pa nang lalangin ang sanlibutan. Sa mismong paglalang ng mundong ito ay naipapahayag ang kwento ng ebanghelyo. Hinihikayat ko kayong basahin ang aklat ni E.J. Waggoner na pinamagatang *The Gospel in Creation* upang mas mapalawak ang pagkaunawa sa temang ito. Alalahanin na ang kasalanan ay umiiral na bago pa man lalangin ang mundong ito, kaya't ang paglalang ng daigdig ay nagpapakita ng kapangyarihang nagliligtas ng Diyos.

Pansinin ninyong mabuti ang mga salita ni Pablo:

2 Corinto 4:6 Sapagkat ang Diyos, na nagsabing Mula sa kadiliman ay magniningning ang liwanag, [pinagmulan] ay siyang nagpasiklab ng liwanag sa ating mga puso, upang ibigay ang liwanag ng kaalaman ng kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Hesu-Kristo. [daluyan]

Ang liwanag ng krus ay may pinagmulan sa puso ng Ama at nahayag sa mukha ni Hesu-Kristo. Napakahalaga ng prinsipyong ito ng krus na maunawaan. Ipinapakita ng banal na huwaran na ang pagpapakita ng krus ay hindi ang pinagmulan ng krus. Ang pagpapakita ni Kristo sa krus ay isang nakikitang daluyan na umaakay sa atin sa di-nakikitang pinagmulan.

Sa pag-iisip na ito, tayo ay handa nang pag-isipan ang ilang aspeto ng walang hanggang ebanghelyo. Si A.T. Jones ay nagsabi:

Ang malaking suliranin ng mga Hudio mula sa simula hanggang sa wakas ay ang pagkakalayo ng Panginoon sa kanilang isipan, na kahit ang mga bagay na ibinigay ng Diyos upang ipahiwatig ang Kaniyang lubos na pagiging malapit ay kinuha at ginamit bilang mga palatandaan ng Kaniyang pagiging malayo. Ang mga handog, mga alay, ang tabernakulo, ang templo, at ang mga serbisyong isinasagawa roon, ang lahat ng ito ay ginamit ng mga guro ng mga Hudio at ng karamihan sa mga tao sa paraang ang kahulugan lamang ng mga ito sa kanila ay ang pagtuturo ng mga ito kay Kristo na malayo pa roon sa kung saan man. Naiintindihan nila na ang mga ito ay may kinalaman sa Mesiyas, ngunit ito ay isang Mesiyas na malayo. At kailangan nilang gawan ng paraan ang kanilang mga sarili upang mapalapit Siya, at ang mga bagay na ito ay tiningnan na may bisa sa kanilang sarili at kaya umanong magbigay ng katuwiran.

Hindi ako tiyak kung ang mga Seventh-day Adventist ay lubos nang nakaalis sa kaisipan ng mga bagay noong araw, na ang mga iyon ay nagpapahiwatig kay Kristo na malayo pa. Hindi ko sinasabi ngayon na iniisip ng mga Seventh-day Adventist na si Kristo ay malayo pa rin. Ngunit nangangamba ako na hindi pa nila lubos na inalis sa kanilang kaisipan, kapag tinitingnan nila ang santuwaryo at ang mga serbisyong nauugnay dito, ang mga handog at mga alay, na ang layunin ng mga iyon ay turuan sila tungkol kay Kristo na nasa malayo. Kaya't sinasabi na ang lahat ng mga bagay na ito ay nagtuturo kay Kristo. Totoo na ang mga ito ay nagtuturo kay Kristo, ngunit ito ay si Kristo na malapit at

hindi malayo. Nilayon ng Diyos na ang lahat ng mga ito ay tumuro kay Kristo na nabubuhay sa kanilang mga puso, hindi 1800 taon ang layo, hindi rin kasing layo ng langit mula sa lupa, kundi tumuturo kay Kristo na buhay sa kanilang pang-araw-araw na karanasan. **Kapag mahigpit na nating nahawakan ang kaisipang ito at pinag-aralan natin ang santuwaryo, ang mga handog, ang mga alay, sa madaling sabi, ang ebanghelyo gaya ng ipinapahayag sa Levitico—makikita natin na ang mga iyon ay tumutukoy kay Kristo bilang isang buhay at kasalukuyang Tagapagligtas sa kanila araw-araw at makikita rin natin na Siya ay ganoon din sa atin sa panahon ngayon.**

Mayroong ebanghelyo, mayroong karanasang Kristiyano, para sa atin ngayon sa Levitico, sa Deuteronomio, sa Genesis, sa Exodo, at sa buong Bibliya. **Ngunit kapag binabasa natin ang mga talatang iyon at sinasabi na ang mga handog at mga alay ay lahat nagtuturo kay Kristo na malayo pa mula sa mga Hudio, at inaasahan na ang mga Hudio ay titingin sa pamamagitan ng mga serbisyong iyon patungo kay Kristo na darating pa lamang—kapag binabasa natin ang mga kasulatang iyon at tinitingnan sa ganung paraan, kung gayon ay binabasa natin ang mga kasulatan sa eksaktong paraan na gaya ng ginawa ng mga Hudio at tayo ay tumatayo sa parehong kalagayan nila noong panahong iyon sa mga kasulatang iyon.**

Hindi maaaring manatili tayo sa ganitong pag-iisip. Hindi. Hindi tayo dapat tumingin sa santuwaryo kasama ng mga kasangkapan at kagamitang inilagay ng Diyos ayon sa Kanyang kautusan, na may presensya ng Diyos doon, at isipin na ang ipinahihwatig nito ay kailangan lamang nilang matutunan na ang Diyos ay nananahan lamang sa santuwaryo sa langit. Kapag ganoon ang ating pananaw, madali nating maisip na iyon na rin ang pinakamalapit na paglapit ng Diyos sa atin, sapagkat iyon lamang ang naging lapit Niya sa kanila. **Sapagkat kung ganoon natin ito titingnan para sa kanila, kung tayo ay naroroon sa kanilang kalagayan, paano natin ito titingnan para sa ating sarili? Sa**

parehong paraan din, at ipinapakita nito na kung tayo ay naroroon, tayo rin ay magiging katulad nila noon. A.T Jones, Sermon 25, General Conference Bulletin. 1895.

Mapapansin ninyo sa ating talahanayan sa itaas na binanggit ko ang isang banal na huwaring ugnayan sa pagitan ng makalangit at makalupang santuwaryo. Sa pagkaalam na si Kristo ay pinatay mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan, at si Kristo ay nagdala ng ating mga kasamaan sa lahat ng mga panahong nakalipas, tiyak na ang makalangit na santuwaryo at ang mga paglilingkod nito ang tunay na katotohanan na nahayag sa santuwaryo sa lupa. Ang ebanghelyo ng santuwaryo na ipinahayag kay Moises ay tumutukoy sa isang kasalukuyang katotohanan sa langit, hindi lamang sa isang hinaharap na katotohanan sa pagkapakita ni Kristo sa lupa. Inuulit ko, ang pinagmulan ng krus ay mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan.

Bumalik muli tayo kay A.T. Jones:

Naroon din ang isang pagkasaserdote sa templong makalupa sa Bundok ng Sion sa Jerusalem. Naroon ang isang pagkasaserdote sa santuwaryo sa Shiloh sa ilang. **Totoo na iyon ay kumakatawan sa pagkasaserdote ni Kristo, ngunit kinakatawan ba nito ang anumang pagkasaserdote ni Kristo bago ang A.D. 1? Sasabihin ba natin na iyon ay kumakatawan sa isang pagkasaserdote ni Kristo na malayo pa? Hindi. Ang pagkasaserdote na iyon sa Jerusalem, sa santuwaryo sa ilang, ay kumakatawan sa isang pagkasaserdote na umiiral na ayon sa kaayusan ni Melquisedec?** Hindi sinabi, Ikaw ay magiging saserdote magpakailanman ayon sa kaayusan ni Melquisedec? kundi, “Ikaw ay isang saserdote magpakailanman ayon sa kaayusan ni Melquisedec.” Hindi ba’t si Melquisedec ay isang saserdote sa panahon ni Abraham? At hindi ba’t ang pagkasaserdote ni Kristo ay magpakailanman ayon sa kaayusan ni Melquisedec? **Hindi ba ninyo nakikita ngayon, kung gayon, na ang buong sistemang ito ng mga paglilingkod na ibinigay sa Israel ay upang ituro sa kanila ang presensya ni Kristo noon at doon para sa kasalukuyang kaligtasan ng kanilang mga**

kaluluwa, at hindi para sa kaligtasan ng kanilang mga kaluluwa makalipas ang labingwalong daan o dalawang libo o apat na libong taon pa? Tunay nga, tunay nga, gayon nga.

O, ito ay palaging pandaraya ni Satanas at palaging gawain ng kanyang kapangyarihan na akitin ang mga tao, lahat ng tao, na isipin na si Kristo ay kasing layo hangga't maaari Siyang mailayo. Kapag mas malayo ang pagkakalagay ng mga tao kay Kristo, kahit pa yaong mga nagpapahayag na nananampalataya sa Kanya, mas lalo namang nalulugod ang diyablo. **At pagkatapos ay pag-aalabin niya ang pagkapoot na nasa likas na puso ng tao at papakilusin ito sa pagtatayo ng mga seremonyang panrelihiyon, at ilalagay ang mga ito sa lugar ni Kristo.** A.T Jones, Sermon 25, General Conference Bulletin. 1895.

Ipinapahayag ko na kung walang buhay na reyalidad, isang buhay na pinagmulan sa likod ng sistema ng santuwaryo, pagkasaserdote at mga hain at kung ang mga bagay na ito ay itinuturing na pinagmulan sa kanilang sarili, kung gayon, ang Dios ay mapaparatan na Siya ang lumikha ng seremonyalismo—isang anyo ng pagsamba na walang tunay na diwa—para sa mga anak ni Israel. Basahin ninyong mabuti ang mga sermon bilang 24 at 25 ni A.T. Jones sa mga General Conference Bulletins noong 1895 at makikita ninyo ang isang napakagandang pagpapalawak ng puntong ito. Si Kristo ay hindi malayo noong 1500 BC, Siya ay malapit, nandoon mismo sa piling ng mga Israelita.

Roma 10:5-8 Sapagkat isinaysay ni Moises ang katuwirang mula sa kautusan, Ang taong gumagawa ng mga ito ay mabubuhay sa pamamagitan nito. (6) Ngunit ang katuwirang mula sa pananampalataya ay ganito ang sinasabi, Huwag mong sabihin sa iyong puso, Sino ang aakyat sa langit? (na para bang ibababa si Kristo mula sa itaas:) (7) O, sino ang bababa sa kalaliman? (na para bang aahonin si Kristo mula sa mga patay.) (8) Ngunit ano ang sinasabi nito? Ang salita ay malapit sa iyo, nasa iyong bibig at nasa iyong puso: iyon ay, ang salita ng pananampalataya na aming ipinangangaral;

Ang katotohanan ng Salita – si Kristo Hesus na Panginoon – ay naroroon na sa panahon ni Moises.

Deuteronomio 30:11-14 Sapagkat ang utos na ito na iniuutos ko sa iyo sa araw na ito ay hindi lihim sa iyo, ni malayo man. (12) Hindi ito nasa langit upang iyong masabi, Sino ang aakyat para sa atin sa langit at kukuha nito para sa atin upang ating marinig ito at maisagawa? (13) Ni wala ito sa kabilang dagat upang iyong masabi, Sino ang tatawid ng dagat para sa atin at kukuha nito para sa atin upang ating marinig ito at maisagawa? (14) Kundi ang salita ay napakalapit sa iyo, nasa iyong bibig at nasa iyong puso, upang iyong maisagawa ito.

Si Kristo nga ay pinatay mula pa sa pagkatatag ng sanlibutan, at dahil dito si Kristo ay naging maaabot at naroroon para sa bawat mananampalataya na naghain ng mga handog at alay sa Diyos. Si Kristo ay maaabot hangga't kinikilala ng mananampalataya na ang mga handog na inihahandog ay hindi ang pinagmumulan ng kaligtasan kundi isang nakikitang daluyan ng dinakikitang makalangit na reyalidad.

Ang Banal na Huwaran ng Ama at ng Anak ay nagpapahayag sa atin na kailanman ay hindi natin dapat pagsamahin ang pinagmumulan at ang daluyan. Ang Ama ang di-nakikitang pinagmumulan at ang Anak ang nakikitang daluyan. Ang huwaran na ito ay inuulit sa makalangit at makalupang santuwaryo. Inuulit din ito sa pagkapari ni Kristo at sa pagkapari ni Aaron. Si Aaron ay isang daluyan lamang ng tunay na pagkapari ni Kristo. Hangga't malinaw ang pagkakaiba ng pinagmumulan at ng daluyan, walang panganib ng pagkasira. Ngunit kung lilitaw ang kaisipan na ang daluyan ay siya ring pinagmumulan, masisira ang buong sistema. Ito mismo ang nakikita natin sa aral ng Trinidad. Ang Anak ng Diyos ay ginawang kapareho ng Ama at sila'y pinagsama bilang isang Diyos. Sa pagbuo ng isang 3-in-1 na Diyos, nawawala ang reyalidad ng Ama at ng Anak. Ito rin ang malungkot na katotohanan kung iisipin natin na si Aaron ang pinagmulan ng pagkapari para sa Israel. Hindi ba't umiiral na ang pagkapari ni Melquisedec sa panahon ni Aaron?

Tinutukso ni Satanas ang mga Hudyo na ilipat ang daluyan ng Santuwaryo at ng mga serbisyong kaakibat nito upang ito'y gawing pinagmumulan ng plano ng kaligtasan. Ang daluyan ay naging layunin sa sarili nito at sa gayon ay naging paraan ng kaligtasan sa halip na isang daluyan tungo sa makalangit na reyalidad. Sa pag-angat ng daluyan ng ebanghelyo bilang pinagmumulan, ginawang pamatok ng pagkaalipin ng mga Hudyo ang buong sistema, isang walang saysay na pag-uulit ng mga seremonya at ritwal, dahil ang kung ano ang nilayong maging daluyan ay ginawang pinagmumulan. Ang anyo ay ginawang siyang pinakabuod. Ang titik ay lapastangang ipinakitang siya mismong Espiritu. Kaya't ang aklat ng Hebreo ay naglalayong ibalik ang tunay na pinagmumulan na naitago at napalitan ng pamumunong Hudyo.

Ngunit may panganib para sa atin bilang mga Kristiyano kung mali ang ating pananaw ukol dito. Kung paniniwalaan natin na walang buhay na reyalidad sa panahon nina Abraham at Moises; kung aaminin natin na ang krus ay hindi naganap hanggang sa lumipas ang 4000 taon mula nang lalangin ang sanlibutan, kung gayon ay inilalagay natin sa isang kalagayang walang kabuluhan ang buong sistemang Hudyo, isang pag-ikot lamang ng mga seremonya na walang kasalukuyang reyalidad; kundi tumuturo lamang sa isang bagay na malayo pa sa hinaharap. Ang pagsasagawa ng anumang bagay na walang kasalukuyang reyalidad ay isang pagkukunwari at siyang mismong binhi ng seremonyalismo. Kung paniniwalaan natin na ang Krus ni Kristo ay isang kaganapan lamang noong 2000 taon na ang nakalilipas, kung gayon, ang krus ay hindi lamang malayo kina Moises at Abraham, kundi malayo rin sa atin. Ang tanging pananggalang laban sa seremonyalismo ay ang palagiang presensya ng Krus, ang palagiang presensya ng Tagapagligtas. Ang susi sa krus ay ang banal na huwaran ng pinagmumulan at daluyan ang di-nakikitang pinagmumulan mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan at ang nakikitang daluyan na ipinakita ni Kristo nang Siya'y pumarito sa lupa.

Tingnan mo kung paanong maraming Kristiyano ang nagpupunta sa Israel upang maglakbay sa tinatawag na Stations of the Cross at humalik sa mga paa ng mga rebultong walang buhay na anyo ng mga banal. Malayo ba talaga ang ganitong uri ng seremonyalismo sa mga Seventh-day Adventist? Paano naman ang lingguhang pagdalo sa simbahan upang umawit ng tatlong himno at makinig sa sermon? Hindi ba't marami sa mga ito ay anyo lamang na

walang laman? Malibang si Kristo ay hayagang ipinakikita sa atin bilang ang ipinako sa krus at Siya ngayon ay patuloy na nagdadala ng ating mga kalungkutan at nagpapasan ng ating mga kapighatian, tayo ay tiyak na uulit sa seremonyalismo ng mga Israelita. Kung titingin lamang tayo sa krus na naganap 2000 taon na ang nakalilipas, kung gayon tayo ay malayo pa rin sa Krus.

Paano naman ang pagmamataas ng mga Protestante na sila raw ay naninindigan kay Kristo lamang? Ang kanilang kinatatayuan ay isang pangyayari na naganap 2000 taon na ang nakalilipas. Sa katotohanan, si Kristo ay malayo sa kanila. Sinasambit nila si Kristo sa kanilang mga labi, ngunit ang kanilang mga puso ay malayo sa Kanya. Ang mga Protestante ba ay nasasangkot sa seremonyalismo? Tiyak na oo! Sayawan at talunan sa malalakas na tugtugin, pag-uudyok sa laman upang pumasok sa tila panaginip na kalagayan, pagbagsak sa lupa na tila nasapian *ng* espiritu. Hindi ba't ito'y isang walang saysay na pag-ikot ng mga ritwal at seremonya, sapagkat sa lahat ng pagpapahayag na ito, si Kristo na ipinako sa krus ay tila 2000 taon ang layo, at ang tanging kinikilalang reyalidad ay si Kristo na nabuhay na mag-uli. Ang ganitong uri ba ng pagsamba ay nagdudulot ng makahulugang pagbabago at tagumpay laban sa kasalanan sa buhay ng tao? Kung walang kamatayan ay wala ring buhay. Kung wala ang kasalukuyang reyalidad ng krus, ang pagsamba sa nabuhay na mag-uli na si Kristo ay hindi naiiba sa handog ni Cain – walang korderong pinatay, kundi mga buhay na bagay lamang ang inihahandog.

Ang pinagmumulan ng krus ay nagmumula sa puso ng Ama. Dala ni Kristo ang ating mga kasalanan mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan hanggang sa araw na ito. Ang Isaias 53 ay isang palagiang reyalidad. Siya ay kasalukuyang hinahamak, kasalukuyang tinatanggi, kasalukuyang nasasaktan, sa buong daigdig ay nahahayag ang pagkapoot ng tao laban kay Kristo at sa Kanyang Ama. Sa kabuuan ng kasaysayan ng sangkatauhan, ang krus ay isang palagiang reyalidad. Ngunit ito ay nagiging reyalidad lamang sa liwanag ng Banal na huwaran ng pinagmumulan at daluyan, at ng di-nakikita at nakikitang katotohanan.

Ang Kautusan ng Marunong ay Bukal ng Buhay

(Mayo 25, 2010)

Kawikaan 13:13-14 Ang sinumang humahamak sa salita ay mapapahamak: ngunit ang natatakot sa utos ay tatanggap ng gantimpala. Ang kautusan ng marunong ay bukal ng buhay, upang makaiwas sa mga bitag ng kamatayan.

Ang Kautusan ng Diyos ay isang repleksyon ng Kanyang sarili. Ayon sa kapahayagan, ito ay isang sipi ng Kanyang karakter.

“Ang kautusan ng Diyos ay ang sipi ng Kanyang karakter. Ipinapaloob nito ang mga prinsipyo ng Kanyang kaharian.” COL 305

Sa pamamagitan ng pagninilay sa mga utos ng Diyos, tayo ay nadadala sa pakikipag-ugnay sa karakter ng Diyos. Ito ang dahilan kung bakit sinabi ni David:

Awit 1:1-3 Mapalad ang tao na hindi lumalakad sa payo ng masama, ni tumatayo sa daan ng mga makasalanan, ni nauupo sa upuan ng mga manglilibak. Kundi ang kaniyang kasayahan ay nasa kautusan ng Panginoon; at sa kaniyang kautusan siya'y nagbubulay-bulay araw at gabi. At siya'y magiging tulad sa punong kahoy na itinanim sa tabi ng mga agos ng tubig, na nagbibigay ng kaniyang bunga sa kaniyang kapanahunan; ang kaniyang dahon ay hindi malalanta; at anumang kaniyang gawin ay giginhawa.

Awit 119:97 O gaano ko iniibig ang iyong kautusan! Ito ang aking pinagbubulay-bulayan sa buong maghapon.

Paano naibig ni David ang Kautusan ng Diyos at ginawa itong kanyang pinagbubulay-bulayan, gayong karamihan sa mga tao ay tinitingnan ang kautusan bilang kasangkapan ng legalismo, kahatulan, at kamatayan? Ang kautusan ay nagdadala ng kamatayan sa mga nabubuhay sa ilalim ng panlilinlang ng kasinungalingan ng ahas tungkol sa likas na pagkakaroon ng

buhay – hindi kayo tiyak na mamamatay. Ang kasinungalingang ito ang siyang nagtutulak sa mga tao na subukang sundin ang kautusan mula sa sarili nilang kakayahan bilang paraan upang kalugdan ng Diyos, sa halip na makita ang kautusan bilang pangako ng kung ano ang gagawin ng Diyos sa atin kapag tayo ay nakakabit sa Kanya.

Ito ang pangako ng Bagong Tipan na isusulat ang Kautusan sa ating mga puso:

Hebreo 8:10 Sapagkat ito ang tipan na aking gagawin sa sambahayan ni Israel pagkatapos ng mga araw na iyon, sabi ng Panginoon; ilalagay ko ang aking mga kautusan sa kanilang pag-iisip, at isusulat ko ito sa kanilang mga puso: at ako'y magiging kanilang Diyos, at sila'y magiging aking bayan:

Ang Kautusan ay kamatayan lamang para sa mga hindi nakakakilala sa tunay nitong layunin. Gaya ng sinabi ni Pablo:

Roma 7:7-8 Ano nga ang ating sasabihin? Ang kautusan бага ay kasalanan? Huwag nawang mangyari. Ngunit hindi ko nakilala ang kasalanan kundi sa pamamagitan ng kautusan: sapagkat hindi ko sana nakilala ang kasakiman, kundi sinabi ng kautusan, Huwag kang mag-iimbot. Datapuwa't ang kasalanan, ay kinuha ang pagkakataon sa pamamagitan ng utos, at sa akin ay gumawa ng lahat ng uri ng kasakiman. Sapagka't kung wala ang kautusan, ang kasalanan ay patay.

Ang kasalanan, na pinakikilos ng kasinungalingan ng ahas, ang siyang nagpapaging-sumpa sa Kautusan. Kapag ang Kautusan ay naisulat na sa ating mga puso ayon sa bagong tipan, ito ang nag-uugnay sa atin sa bukal ng buhay.

Ang Sabbath sa Pinakapuso ng Kautusan

(Hulyo 13, 2013)

Ang prosesong ito ng pagsusulat ng kautusan sa ating mga puso ay may pinakamalapit na kaugnayan sa utos tungkol sa Sabbath.

Exodo 31:16-17 Kaya't iingatan ng mga anak ni Israel ang Sabbath, upang ipagdiwang ang Sabbath sa buong sali't salinlahi, bilang isang walang hanggang tipan. Ito'y isang tanda sa pagitan ko at ng mga anak ni Israel magpakailanman: sapagkat sa loob ng anim na araw ay ginawa ng PANGINOON ang langit at ang lupa, at sa ikapitong araw ay nagpahinga Siya, at naginhawahan.

Ezekiel 20:12 Bukod dito, ibinigay ko rin sa kanila ang Aking mga Sabbath, upang maging isang tanda sa pagitan Ko at nila, upang kanilang makilala na Ako ang PANGINOON na nagpapabanal sa kanila.

Paulit-ulit na itinuro ng Panginoon sa Israel ang Sabbath bilang tanda ng ugnayan na mayroon Siya sa kanila. Ginamit ng Panginoon ang Sabbath bilang isang pagsubok upang makita kung ang Kanyang bayan ay tunay na tatanggapin Siya at papasok sa isang malapit na relasyon sa Kanya. Tingnan ang Exodo 16.

Bakit ginawa ng Panginoon na susi ng pagpapabanal ang Sabbath? Bakit ang Sabbath ang magiging pangunahing pagsubok sa huling labanan sa pagitan ng mabuti at masama, gaya ng itinuturo sa mga Adventist sa loob ng mahigit 160 taon?

Ang proseso ng pagpapabanal ay payak na usapin ng pagkakaugnay sa bukal ng buhay. Kapag tayo ay nakakaugnay na, ang lahat ng kapuspusan ng bukal ng likas na ito ay dadaloy sa ating buhay at dadaloy din patungo sa iba. Pansinin nang mabuti ang mga salitang ito mula kay Ellen White:

Ang tunay na pagpapabanal ay ang pagkakaisa sa Diyos, ang pagiging kaisa Niya sa karakter. Ito ay natatamo sa pamamagitan ng pagsunod sa mga alituntuning siyang salin ng Kanyang karakter. At ang Sabbath ang tanda ng pagsunod. **Ang sinumang tapat na sumusunod sa ikaapat na utos ay susunod din sa buong kautusan.** Siya ay pinababanal sa pamamagitan ng pagsunod. 6T 350

Ang pagsunod sa Sabbath ang susi sa pagsunod sa buong kautusan. Pansinin pa ito nang mabuti

Sa atin gaya rin sa Israel, ang Sabbath ay ibinigay “bilang isang walang hanggang tipan.” **Sa mga gumagalang sa Kanyang banal na araw, ang Sabbath ay isang tanda na kinikilala sila ng Diyos bilang Kanyang hinirang na bayan. Ito ay isang pangakong tutuparin Niya sa kanila ang Kanyang tipan.** 6T 350

Ang pangako ng Diyos na tayo’y Kanyang pababalanin, isusulat ang Kanyang kautusan sa ating mga puso, at gagawing kawangis Niya ay kaugnay ng Sabbath. Tingnan natin nang mas malapitan ang Kautusan at ang lugar na kinabibilangan ng Sabbath at kung bakit ito napakahalaga.

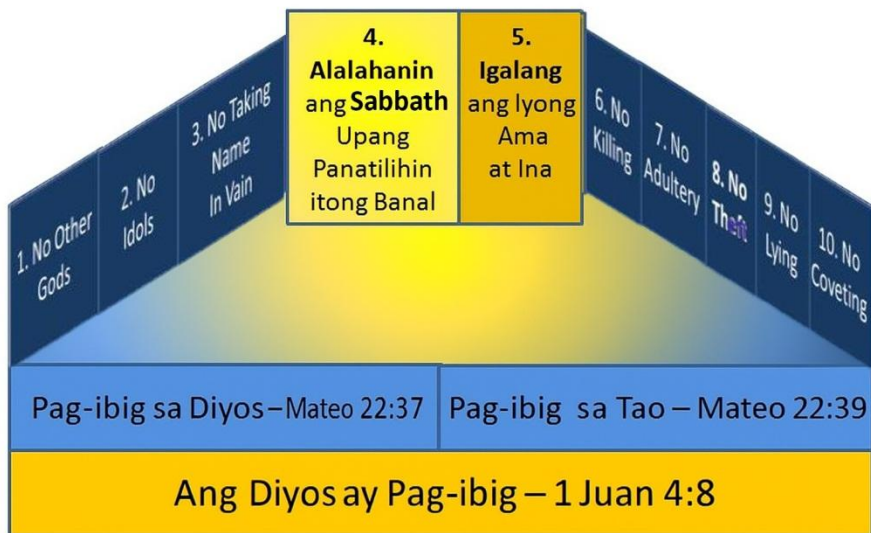
Ang susi ng pagpapabanal ay ang tuwirang kaugnayan sa pinagmumulan ng buhay; isang kaugnayan sa bukal ng buhay, ang Panginoon na ating katuwiran. Saan sa kautusan natin makikita ang isang tuwirang utos para sa isang ugnayang isip-sa-isip sa Diyos?

Ang unang tatlong utos ay mga pagbabawal; itinaturo nila sa atin kung saan hindi dapat pumunta at kung ano ang hindi dapat gawin. Sa ganitong paraan, sila ay mga gabay na pananggalang na nagtuturo sa atin patungo sa dakilang aktibong pinagmumulan – ang Sabbath.

Ang mga utos bilang 6 hanggang 10 ay pawang mga pagbabawal din o mga gabay na pananggalang na nagtuturo sa atin patungo sa sentro ng kautusan, kung saan matatagpuan ang mga utos na nagtutulak sa isang aktibong ugnayan.

Sa sentro ng ating ugnayan sa Diyos ay ang utos na **Alalahanin**. Katabi ng utos na ito ay ang aktibong utos na **parangalan** ang mga taong ginamit ng Diyos upang tayo’y bigyan ng buhay – ang ating mga magulang.

Ang mga utos na alalahanin ang Sabbath at parangalan ang ating mga magulang ay ang tanging mga aktibong utos na may kinalaman sa relasyon sa loob ng kautusan. Ang dalawang utos na ito ang pinakamalapit na nagdadala sa atin sa pinagmumulan ng bukal. Ang utos tungkol sa Sabbath ay tuwirang nagdadala ng ating isipan sa pakikipag-ugnay sa Manlalalang at sa pagninilay

sa Kanyang mga gawa. Ang utos na igalang ang ating mga magulang ay nagpapakita sa atin ng daluyan kung saan ipinadadala ng Diyos ang Kanyang mga pagpapala ng buhay. Kung paanong ang Pamilya at ang Sabbath ang tanging nakikitang mga institusyong umiiral bago ang pagkahulog sa kasalanan, gayundin ang dalawang utos na ito ang puso ng ating ugnayan sa bukal.

Gaya ng ating mapapansin sa diagram na ito, ang mga utos ay talagang magkakaugnay upang bumuo ng isang daluyan para sa Espiritu ng buhay na dumaloy sa ating mga buhay. Ang mga utos 1–3 at 6–10 ay nagsisilbing mga pampang ng ilog na gumagabay sa ating mga puso patungo sa puso ng bukal na matatagpuan sa mga utos bilang 4 at 5.

Pagpaparangal sa Ating mga Magulang (Itinalagang mga Awtoridad/Daluyan)

Inaanyayahan tayo ng ikalimang utos na parangalan ang ating mga magulang bilang makataong daluyan at larawan ng Ama at ng Anak, sapagkat ang tao ay nilikha ayon sa larawan ng Diyos. Ibinigay ng Diyos ang ating mga magulang

bilang nakikitang kinatawan ng buhay na dumadaloy mula sa Ama at sa Anak.
Roma 1:20

Kawikaan 17:6 Ang mga anak ng mga anak ay putong ng matatanda; at ang kaluwalhatian ng mga anak ay ang kanilang mga ama.

Kawikaan 18:21 Kamatayan at buhay ay nasa kapangyarihan ng dila: at ang umiibig nito ay kakain ng bunga nito.

“Ang bawat anak ay nabubuhay sa pamamagitan ng buhay ng kanyang ama.” MB 78

Ang matuwid at nagbibigay-buhay na likas ng Diyos ay dumadaloy mula sa Ama patungo sa Anak at mula sa Ama patungo sa Ina hanggang sa mga Anak. 1 Corinto 11:3. Ito ang bukal at daluyan ng Buhay. Ito ang daluyang itinatag sa pamamagitan ni Abraham:

Genesis 12:2-3 At gagawin kitang isang dakilang bansa, at ikaw ay aking pagpapalain, at dakilain ko ang iyong pangalan; at ikaw ay magiging isang pagpapala: At aking pagpapalain ang mga nagpapala sa iyo, at isusumpa Ko ang sumusumpa sa iyo: at sa iyo ay pagpapalain ang lahat ng mga angkan sa lupa.

Sinabi ng Diyos kay Abraham na ang lahat ng mga angkan sa lupa ay pagpapalain sa pamamagitan niya. Ito ang dahilan kung bakit tayo ay nagiging mga anak ni Abraham kapag tinanggap natin si Kristo (Roma 4:16; Galacia 3:16,29), sapagkat ang mga pangako ng tipan ay ibinigay kay Abraham at kailangan nating maging mga anak niya upang matanggap ang mga pangakong iyon. Ang mga ito ay hindi ibinigay nang direkta sa atin; tinatanggap natin ang isang pamana ng pangakong iyon sa pamamagitan ng makataong daluyan ni Abraham.

Ang mga pangako kay Abraham ay may kasamang ganitong kundisyon:

Genesis 18:19 Sapagkat kilala ko siya, na kanyang uutusan ang kanyang mga anak at ang kanyang sambahayan pagkatapos niya, at kanilang iingatan ang daan ng PANGINOON, upang gawin ang

katarungan at kahatulan; upang ang PANGINOON ay maipagkaloob kay Abraham ang Kanyang ipinangako sa kanya.

Ang mga pangako ng tipan ay nakabatay sa kundisyon na tapat na pamumunuan ni Abraham ang kanyang sambahayan; sa ganitong paraan ipagkakaloob ng Diyos kay Abraham ang lahat ng Kanyang ipinangako.

Ang lipunan ay binubuo ng mga pamilya, at ito ay naaayon sa kung ano ang ginagawa rito ng mga pinuno ng sambahayan. Mula sa puso ay "nagmumula ang mga bukal ng buhay"; at ang puso ng pamayanan, ng iglesia, at ng bansa ay ang tahanan. Ang kagalingan ng lipunan, ang tagumpay ng iglesia, at ang kasaganaan ng bansa ay nakasalalay sa mga impluwensiya ng tahanan. AH 15

Ang kundisyong ito ay ipinatutupad din sa mga Matatanda ng Iglesia:

1 Timoteo 3:2-5 Kaya't ang isang obispo ay kailangang walang kapintasan, asawa ng isa lamang babae, mapagpigil, mahinahon, maayos ang asal, mapagpatuloy, marunong magturo; Hindi maglalasing, hindi palaaway, hindi sakim sa maruruming pakinabang; kundi mahinahon, hindi palaaway, hindi mainggitin; Namumuno nang maayos sa sariling sambahayan, na may pagpipigil sa lahat ng karangalan ang kanyang mga anak; (Sapagkat kung ang isang tao ay hindi marunong mamahala ng sarili niyang sambahayan, paanong maaalagaan niya ang iglesia ng Diyos?)

Kapag idinagdag natin dito ang katotohanang sinasabi ng kapahayagan na ang ikalimang utos ay naaangkop din sa mga Pastor at guro, makikita natin ang isang ugnayang kawing sa daluyan ng buhay mula sa Diyos patungo sa mga Magulang gayundin sa mga Pastor na itinalaga ng Diyos upang pakainin tayo ng Kanyang Salita.

Ang ikalimang utos ay humihiling sa mga anak na hindi lamang magpakita ng paggalang, pagpapasakop, at pagsunod sa kanilang mga magulang, kundi ibigin din sila at pakitunguhan nang may lambing, pagaanin ang kanilang mga pasanin, ingatan ang

kanilang mabuting pangalan, at tulungan at aliwin sila sa kanilang katandaan. Itinagubilin din nito ang paggalang sa mga ministro at mga pinuno, at sa lahat ng iba pang binigyan ng Diyos ng itinalagang awtoridad. PP 308

Ang daluyan ng buhay ng Diyos ay dumadaloy sa pamamagitan ng Kanyang mga itinalagang awtoridad. Kapag hindi natin sila pinansin o ating siniraan, tayo ay mawawalan ng bahagi sa mga pagpapalang nagsisimula sa Sabbath at dumadaloy mula roon.

Nakikita mo ba kung bakit ang pagsasama-sama bilang isang pamilya sa araw ng Sabbath ang pinakamalakas na paraan na mayroon tayo upang makaugnay sa pinagmumulan ng buhay. Ang mga marunong ay makikita ang kautusan bilang isang bukal ng buhay. Kawikaan 13:14.

Ginawa ito ng Diyos na payak para sa atin. Ang ating pagpapasyang tumugon sa Kanyang panawagan na ingatan ang Sabbath, at ihanda ang ating mga puso upang salubungin Siya bawat linggo, ay magdadala ng lahat ng iba pang mga pangako na kasama nito. Sa ating pakikipag-ugnay sa Kanya tuwing Sabbath, ang dobleng bahagi ng tinapay mula sa langit ay ating kakainin nang sagana, ang ating mga isipan ay mapupuno ng karakter ni Kristo, at tayo ay palalakasin upang harapin ang mga hamon ng darating na linggo.

Hindi ba't nararapat lamang na gawin natin ang lahat ng pagsisikap upang maging handa para sa Sabbath, yamang alam natin na matatanggap natin ang lahat ng ating kailangan para sa darating na linggo? Nakikita mo ba kung bakit madalas nakakapagod ang araw ng Biyernes para sa mga nagsisikap na maghanda upang salubungin ang Panginoon sa mga oras ng Sabbath?

Hindi ba't nararapat lamang na tayo'y maging masigasig sa panalangin upang hingin sa Panginoon na tulungan tayong maging handa? Sa loob ng maraming taon ay nabigo akong maging tunay na handa. Tayo ay inatasang panatilihin malinis at maayos ang ating mga tahanan, maihanda ang pagkain. Tayo ay hinilingang maligo at maging malinis habang papalapit ang Sabbath. Isa ba itong napakalaking kahilingan upang makamit ang tuwirang ugnayan sa bukal ng buhay? Humihiling ba sa atin ang Panginoon ng isang bagay na imposibleng tuparin?

Purihin ang Diyos na ginawa Niya itong napakasimple. Ang paghahanda para sa Sabbath na may masayang puso, na inaasahan ang pagdating ng Espiritu ni Hesus, ay siyang tanging kailangan nating gawin. Kapag dumating na ang ating Tagapagligtas, Kanyang pupukawin at paliliwanagin ang ating mga isipan upang tayo'y baguhin, pababanalin, at gawin tayong kawangis Niya; upang isulat ang Kautusan sa ating mga puso gaya ng Kanyang ipinangako.

Nagpapasalamat ako sa Diyos para sa Sabbath at sa pangako ng kaligtasang dala nito. Kaylaking sinag ng liwanag ang dumadaloy mula sa utos na ito na napakahalaga at nasa puso ng Kautusan. Ito mismo ang pinagmumulan ng Bukal ng Buhay at ito'y dapat ingatan sa pamamagitan ng ating mga pamilya, ng mga itinalagang awtoridad, at sa ating mga puso.

Ako ay Isang Makasalanang Tao

(Enero 25, 2011)

Ang pagdaing ni Pedro sa Panginoon, “Lumayo Ka sa akin, sapagkat ako’y makasalanang tao,” habang mahigpit na kumakapit sa Kanyang Tagapagligtas, ay bunga ng mahabang paggawa ng Espiritu ng Diyos sa isipan ni Pedro. Itinala ng kapahayagan ang ganito:

Kay Hesus ay nakita niya ang Isang Siyang may kapangyarihan sa buong kalikasan. Ang presensya ng pagka-Diyos ay naghayag ng kanyang sariling kawalang-kabanalan. Ang pag-ibig sa kanyang Panginoon, ang kahihiyan sa sarili niyang kawalan ng pananampalataya, ang pasasalamat sa pagpapakumbaba ni Kristo, higit sa lahat, ang matinding damdamin ng kanyang karumihan sa harapan ng walang hanggang kadalisan, ay lubos na bumalot sa kanya. DA 248

Bago pagkatiwalaan ang isang tao ng isang banal na mensahe, kailangan muna niyang tahakin ang landas ni Pedro at ng lahat ng mga lingkod ng Diyos na sa isang iglap ay nasaksihan ang kamahalan at kabanalan ni Kristo at, sa

kabaligtaran, ang sarili nilang kabulukan, makasalanang kalagayan, at karumihan. Gaya ng sinabi ni Ellen White:

Ang unang aral na dapat matutunan ng lahat ng nagnanais na maging mga kamanggagawa ng Diyos ay ang aral ng kawalan ng tiwala sa sarili; sa gayon ay sila'y nahahandang pagkalooban ng karakter ni Kristo. Ito'y hindi matatamo sa pamamagitan ng edukasyon mula sa pinakamahuhusay na paaralan ng agham. Ito ay bunga ng karunungan nagmumula lamang sa banal na Guro. DA 249

Bago ang ikalawang pagdating ni Kristo, isang mensahe ng napakalaking kapangyarihan ang ibibigay sa sanlibutan; isang pahayag tungkol sa persona ni Kristo na napakabisa anupa't ang liwanag nito ay magliliwanag sa buong lupa sa Kanyang kaluwalhatian. Pansinin muli ang mga salita ng kapahayagan:

Ang dakilang gawain ng ebanghelyo ay hindi magtatapos na mas kaunti ang kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos kaysa noong ito'y sinimulan. Ang mga propesiyang natupad sa pagbuhos ng dating ulan sa pasimula ng ebanghelyo ay muling matutupad sa huling ulan sa pagtatapos nito. Narito ang “mga panahon ng pagpapasigla” na inaabangan ng apostol Pedro nang kanyang sinabi: “Kaya’t magsisi kayo at manumbalik, upang ang inyong mga kasalanan ay mapawi, upang ang mga panahon ng pagpapasigla ay dumating mula sa harapan ng Panginoon; at Kanyang isusugo si Hesus.” Mga Gawa 3:19, 20. Ang mga lingkod ng Diyos, na ang mga mukha ay nagniningning sa banal na pagpapakabanal, ay magmamadaling magparoo’t parito upang ipahayag ang mensahe mula sa langit. Sa pamamagitan ng libu-libong tinig sa buong sanlibutan, ang babala ay ipapahayag. Ang mga himala ay magaganap, ang mga maysakit ay gagaling, at mga tanda at kababalaghan ay susunod sa mga mananampalataya. GC 611, 612

Ang mga tinawag upang magpahayag ng ganoong mensahe ay yaong unang tumahak sa landas ni Pedro at sumigaw ng “Ako’y makasalanang tao!” Ang

mga ganito ay magiging karapat-dapat dahil sa kanilang kawalan ng tiwala sa sarili at sa kanilang lubos na pagkapit kay Hesus.

Habang si Pedro ay lalo pang lumalapit sa Anak ng Diyos, habang hinahayaan niyang siya ay akayin sa pagkaunawa kung sino si Hesus, wala nang ibang landas para sa kanya kundi ang dalhing magsabi, “Ako’y makasalanang tao.”

Tayong mga inaakay patungo sa tunay na kaalaman tungkol sa bugtong na Anak; ang ating mga puso ay nagsisimulang mapasigla sa haba, lawak, at taas ng Anak ng Diyos. Tayo ay inaakay sa presensya ng pinakadakilang karakter na dapat nating tularan. Sa ating pagmasid sa Kanya ay dapat, inuulit, dapat na magkaroon ng kaukulang pagkilala sa ating sariling kabulukan, karumihan, at pagiging makasalanang. Ang tunay na pagyakap sa Anak ng Diyos ay ang pagyakap din sa katotohanang tayo ay kaawa-awa, dukha, bulag, at hubad.

Dinadaya natin ang ating mga sarili kung sa ating mga labi ay ipinahahayag natin ang paniniwala sa Anak ng Diyos, ngunit sinasabihan naman natin ang ating mga kapatid, “Ikaw ay makasalanang, ikaw ay nasa pagtalikod.” Kung nadarama nating kailangang ihiwalay ang ating sarili sa kanila na may pagkasuklam at pagkabigla, na nalilimutan nating tayo man ay sumamba rin sa paanan ni Baal; sa mga ganoon ay dapat sabihin na hindi nila tunay na nakikilala ang Anak ng Diyos kundi sa salita lamang. Layuan ang mga ganoong tao.

Subukin ninyo ang bawat espiritu, mga kapatid, sapagkat maraming tinig ang nagpapahayag na si Kristo ay narito at naroon, kapwa sa loob at paligid ng Adbentismo, ngunit si Kristo ay matatagpuan lamang sa puso ng mga nagsisigaw ng, “Ako ay isang makasalanang tao,” na may mga bunga ng gayong pagsisisi na hayag sa kanilang buhay. Hindi mo maaaring makilala ang Anak kung hindi mo rin nakikilala ang sarili mong kawalang-kaya at makasalanang kalagayan; ito ay isang bagay na imposibleng mangyari.

Nawa ang ating patuloy na panalangin ay:

Filipos 3:10 Upang makilala ko Siya, at ang kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na maguli, at ang pakikisama sa Kanyang mga pagdurusa, na ako’y matulad sa Kanyang kamatayan;

Pagninilay ng Isang Taong Laodicea

(Pebrero 3, 2013)

Bilang isang kabataang Seventh-day Adventist, aking natutunan ang katotohanan tungkol sa Pitong Iglesia at ang kaugnayan ng huling iglesia sa mga huling araw. Ang kaalamang ito ay isang pamana mula sa ating mga ninuno. Pansinin ang unti-unting pag-unawa ni James White sa katotohanan ng Laodicea.

Hindi ba't ang kalagayan ng mga taga-Laodicea (malamig o mainit man ay hindi, kundi maligamgam) ay angkop na paglalarawan sa kalagayan ng karamihan sa mga nag-aangking tagapagdala ng mensahe ng ikatlong anghel? RH Oct 9, 1856

Pagkatapos ay nagbigay siya ng isang malalim na puna:

Kung ito ang ating kalagayan bilang isang bayan, mayroon ba tayong tunay na dahilan upang umasa sa pabor ng Diyos malibang sundin natin ang “payo” ng Tapat na Saksi? [Pahayag 3:18–21 ay binanggit]—Ibid.

Ang pagsunod sa payo ng Tapat na Saksi ay nangangailangan ng kaalaman tungkol sa puso ng tao na tanging Diyos lamang ang makapagbibigay. Ang ganitong kaalaman ay taglay ng ating Panginoong Hesus noong Siya'y lumakad sa gitna ng mga tao.

Juan 2:24,25 Ngunit si Hesus ay hindi nagtiwala sa kanila, sapagkat kilala Niya ang lahat ng tao, At hindi Niya kinailangang ang sinuman ay magpatotoo tungkol sa tao: sapagkat alam Niya kung ano ang nasa loob ng tao.

Ang mabilis na pagbasa sa payo na ibinigay sa iglesia ng Laodicea ay nagpapakita ng isang grupo ng mga tao na hindi talaga alam kung ano ang nasa puso ng tao. Sila ay isang bayan na inaakala nilang sila ay mayaman at sagana sa mga bagay, ngunit hindi nila nalalaman na sila ay dukha, kahabag-

habag, bulag, at hubad. Kay lungkot ng kalagayang ito! Kay hapdi ng katayuang ito! Iniisip ng isang tao na siya ay patungo sa langit, gayong tiyak na siya ay patungo sa kapahamakan! Ang kaluluwang nagmumuni-muni sa mga bagay na ito ay nanginginig sa takot.

Ngunit gaano nga ba kadali para sa isang Seventh-day Adventist na matuklasan kung ano ang nasa puso ng tao at makilala ang sarili niyang kahabag-habag na kalagayan? Hindi ba't ang bayang Adventist ay binigyan ng dakilang liwanag? Hindi ba't ipinagkaloob sa atin ang kaloob ng propesiya kung saan tayo ay naging mayaman sa kaalaman ukol sa plano ng kaligtasan? Paano mangyayari na ang ganitong bayan na tumanggap ng lahat ng mga bagay na ito ay nananatiling bulag, bingi, pipi, at mangmang? Sumagot ang apostol Pablo:

1 Corinto 8:1-2 Tungkol naman sa mga bagay na inihandog sa mga diosdiosan, nalalaman natin na tayong lahat ay may kaalaman. **Ang kaalaman ay nagpapalalo**, ngunit ang pag-ibig [Agape] ay nagpapalakas. (2) At kung iniisip ng sinuman na siya ay nakakaalam ng anuman, siya ay wala pang nalalamang gaya ng nararapat niyang malaman.

Bilang isang kabataang Seventh-day Adventist, tinitigan ko ang talatang ito na may pagkaunawa na ang kalagayang ito ay tumutukoy sa akin; ngunit ako'y naguluhan kung paano ito maaaring umangkop sa akin ayon sa literal na pagkakasulat nito. Hindi ko ba tinanggap ang mensahe ng 1888 tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya? Hindi ko ba tinanggap ang katotohanan tungkol sa pagsisiyasat na paghatol? Hindi ko ba isinagawa ang tapat na pagtalima sa Sabbath? Hindi ko ba tinanggap ang panawagan sa reporma sa kalusugan at ang pag-aalis ng pagkain ng karne? Hindi ko ba binisita ang mga maysakit at tinulungan ang mga mahihirap? Hindi ko ba nilibot ang mga bahay-bahay dala ang mensahe ng buhay sa isang mundong namamatay? Hindi ko ba ipinangaral ang ebanghelyo at pinag-aralan ang Kasulatan kasama ng marami, upang tulungan silang mapabilang sa iglesia ng mga nalabi? Oo, tunay nga! Kaya paano maiaangkop sa akin ang payong ito? Opo, naranasan ko ang paninindigan ng budhi tungkol sa ilang mga bagay sa aking buhay na aking ipinaglalaban, ngunit tila ang lalim ng payo ay hindi ko

pa rin lubos na nauunawaan. Madali para sa akin na ilipat ang isipan ko sa kalagayan ng ibang tao habang binabasa ang talatang ito.

Habang iniisip ko ang aking iglesia at binabasa ang talatang ito, naisip ko ang pagtanggì ng maraming Adventistang Teologo sa mensahe ng oras ng paghatol, ang unti-unting pagpasok ng katuruang ebolusyonaryo, ang pagbaba ng pamantayan, at ang pakikipagkompromiso sa sanlibutan na aking nakikita sa lahat ng dako. Oo, nakikita ko ngayon, talagang naaangkop ito sa aking iglesia, ngunit mas naaangkop ito sa iba kaysa sa akin. Alam kong hindi ako perpekto, Panginoon, ngunit nagpapasalamat ako sa Iyo, O Diyos, na hindi ako katulad ng ibang mga Adventist! Ako'y buong kababaang-loob (kuno!) at taos-pusong nagpapasalamat sa lahat ng Iyong itinuro sa akin, at na Inyong pinalalaya ako at tinatanggap ko ang payo sa Laodicea at ako'y nagbabago, Panginoon! Kaya't ang matalim na payong ito na tunay na tumutukoy sa akin ay mabilis na naging talatang tumutukoy sa ibang tao, kahit na sinasabi ng aking bibig na ito ay tumutukoy sa akin. Ang aking mga labi ay nagsalita ng mga salita ng Diyos, ngunit ang aking puso ay nanatiling bulag, pipi, at mangmang. O abang tao!

Pitong taon na ang nakalipas, ako ay isang ministro ng natitirang iglesia ng Diyos. Ipinangaral ko ang mensahe ng pag-aaring-matuwid sa pamamagitan ng pananampalataya. Binautismuhan ko ang mga makasalanan sa kaharian ng Diyos. Inialay ko ang aking buhay para sa ikauunlad ng gawain ng Diyos. Ako ay tagapagmana ng pananampalatayang minsang ipinagkaloob sa mga banal! Ngunit, sa totoo lang, hindi pala talaga ganoon ang kalagayan ko. Sapagkat, ako'y naniwala sa Trinidad at nalito tungkol sa pagka-Anak ni Hesus. Hindi malinaw sa akin ang tungkol sa Kanyang pagiging bugtong. Sa katunayan, habang inaalala ko ito ngayon, lubos pala akong naliligaw!

Kaya't habang inaalala ko ang nakalipas na pitong taon, nakikita ko ang isang taong naniwalang taglay niya ang katotohanan, ngunit ang aking paniniwala ay mag-iiwan sa akin sa labas ng kaharian ng Diyos! Akala ko'y taglay ko ang Anak ng Diyos, ngunit ang totoo'y isang huwad ang aking tinanggap kaya ako'y ganap na ligaw!

Ngayon ay nagsisimulang tumimo sa aking isipan ang mga salita ng payo sa Laodicea. Nakikita ko ang aking sarili bilang isa na tunay na bulag, dukha, at

hubad at gayon ma'y ako ba'y muling mabibiktima ng kaparehong kapalaran na aking sinapit noon? Ang kaalaman ay nagpapalalo! Ang pagkaunawa ko ba sa Anak ng Diyos ay nagiging sanhi upang ako'y bumalik sa aking kalagayang Laodiceano at mapasigaw, "Nagpapasalamat ako sa Iyo, O Diyos, na hindi ako tulad ng ibang mga Adventist na naniniwala sa Trinidad?" Ako ba'y nakarating na sa ganitong kalayuan upang muling mapadpad sa parehong kalagayan na gaya ng dati? O abang tao, sino ang magliligtas sa akin mula sa katawang ito ng kamatayan?!

Ngunit higit pa rito, nang aking niyakap ang katotohanan, sinikap kong hikayatin ang ibang tao na lumakad gaya ng aking paglakad, turuan silang lapitan ang iglesia gaya ng aking paglapit sa iglesia. Patuloy ko pa ring sinasabi sa mga tao, "Alam ko ang daan!" "Hawak ko ang katotohanan!" Wala na bang katapusan ang ganitong espiritu sa tao? Kailan ba darating ang isang tao sa wakas ng kanyang sarili?"

Narito ang mga salita ni Hesus sa Laodicea. Narito ang daan patungo sa buhay.

Pahayag 3:19 Ang lahat ng aking iniibig ay aking sinasaway at dinidisciplina: maging masigasig ka nga, at magsisi.

Ang kaalaman ba ng katotohanan ay nagdudulot sa akin ng pagsaway at disiplina, at humahantong sa kalungkutan ng kaluluwa na nagtutulak sa pagsisisi? Inakala kong nasa akin ang katotohanan, ngunit ako'y bulag. Inakala kong nauunawaan ko ang katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, ngunit wala sa akin ang bugtong na Anak – ang mismong katotohanan ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Inakala kong alam ko ang daan patungo sa kaharian, ngunit sa aking pag-amin sa pagiging bulag, ipinakikita kong ako'y isang mapagpaimbabaw. Nahahayag na ako'y nalilito pa rin.

Sa dakilang awa ng Panginoon, hinayaan Niya akong maalis sa Kaniyang iglesia. Hinayaan Niya ito upang ako'y mapakumbaba at akayin patungo sa tunay na pagsisisi. Malaki ang pagpapalang natanggap ko mula sa mga pinuno ng iglesia, sapagkat dahil sa kanilang ginawa ay ako'y napatigil sa aking landas at napaisip nang malalim. Sa katahimikan ng aking tahanan, nagkaroon ako

ng pagkakataong suriin ang aking sarili, at aking natuklasan na ako nga ay isang lalaking Laodicean. Bilang isang Trinitarian at dating ministro ng Adventist, ngayo'y aking pinagninilayan at nakikita na ako'y tunay na nararapat lamang na isuka mula sa bibig ni Kristo. Tinatanggap ko lamang ang karapat-dapat sa akin. Ako ba'y mananatiling mangmang at lalakad sa sarili kong mga ningas, ipinapahayag ang aking sarili bilang paborito ng Diyos, na ang Diyos ay panig sa akin, at na nasa akin ang katotohanan at alam ko ang daan? Nangangatog ang aking kaluluwa! Panginoon, iligtas Mo ako mula sa katawang ito ng kamatayan! Iligtas Mo ako mula sa taong palaging iniisip na siya ay tama at laging mali ang iba, at nasisiyahan sa kanyang kaalaman sa katotohanan habang ang puso ay puno ng kabagsikan, kapalaluan at pagtitiwala sa sarili. Hayaan Mong ako'y maging taong matahimik na naghihintay, may dalamhati para sa kanyang kalagayan, at hayaan Mong Ikaw, Panginoon, ang pumili kung ano ang nais Mong gawin sa akin, hindi ang aking kalooban kundi ang Iyo.

Ama, nawa'y ang mga salitang ito ay mapasa-aking mga labi

Lucas 18:13 Ngunit ang maniningil ng buwis, na nakatayo sa malayo, ay hindi man lamang makatingin sa langit, kundi binabayo ang kanyang dibdib at sinabing, O Diyos, mahabag po Kayo sa akin na isang makasalanan.

Awit 22:11 Huwag Kayong lumayo sa akin; sapagkat ang kapighatian ay malapit na; at walang sinumang makatutulong.

Panginoon, ipinangako Mo sa akin ang kaloob ng pagsisisi; sinabi Mo na tayo'y magluluksa gaya ng pagluluksang ginagawa para sa kaisa-isang anak. Ipadama Mo nawa sa akin ang kaloob na ito, sa akin na isang taong Laodiceano.

Aking Dugo Ama, Aking Dugo, Aking Dugo, Aking Dugo!

(Agosto 16, 2011)

Sa nakalipas na 48 oras mula nang ibigay ko ang presentasyon na Ang Daan Patungo sa Kabanal-banalan, ako’y labis na naantig sa katotohanan ng gawaing tagapamagitan ng ating Tagapagligtas sa Kabanal-banalang Dako. Hindi ko lubos na maipahayag sa mga salita ang pananaw na nasa aking isipan tungkol sa napakahalagang gawaing dapat nating gampanan sa pagsandig sa pamamagitan ni Hesus.

Ang pagkaunawa na natagpuan ng ating mga ninuno ang daan patungo sa Kabanal-banalan at ang paglakad sa landas na iyon sa aking isipan ay nagbigay ng matinding diwa ng katotohanan ng gawaing makalangit na ito sa akin. Para bang tumanggap ako ng isang pagpapala mula sa langit sa pamamagitan ng pagbubukas ng aking puso sa gawain ng ating mga tagapagtatag at ang aking puso ay inihilig patungo sa kanila. Nararamdaman kong aking nadarama ang kanilang nadama at unti-unti kong nararanasan ang kanilang mga naranasan, at ito’y nangyayari lamang sapagkat ako’y nagbalik sa Diyos na kanilang sinamba.

Sa araw na ito, ako’y nahikayat na kunin ang aklat na Early Writings at basahin ang bahagi tungkol sa paglalagda mula sa mga pahina 36–38.

Ako’y dinala sa isang pangitain patungo sa Kabanal-banalan, kung saan nakita ko si Hesus na patuloy na namamagitan para sa Israel. Sa laylayan ng Kanyang kasuotan ay may kampanya at granada. Pagkatapos ay nakita ko na hindi aalis si Hesus mula sa Kabanal-banalan hangga’t hindi napagpapasiyahan ang bawat kaso kung para sa kaligtasan o kapahamakan, at na ang poot ng Diyos ay hindi maipapataw hangga’t hindi natatapos ni Hesus ang Kanyang gawain sa Kabanal-banalan, na naihubad na Niya ang Kanyang kasuotang pangasaserdote, at naisuot ang kasuotan ng paghihiganti. EW 36

Wala ni isa sa mga iglesia sa mundong Kristiyano ang tunay na nakakaunawa sa ganitong pananaw ukol sa plano ng kaligtasan sapagkat hindi nila itinuturo ang doktrina ng Kalangitang Santuwaryo. Wala silang kaalaman ukol sa kaganapan ng pagtubos na nagaganap sa langit; wala silang pagkaunawa na ang bayan ng Diyos ay kinakailangang magtagumpay laban sa lahat ng mga kinagisnan at namana nilang mga kahinaan; wala silang pagkaalam na ang

Diyos ay magpapasakdal ng isang bayan na mabubuhay nang walang tagapamagitan. Ang sanlibutang Kristiyano ay ignorante sa katotohanang ito, kaya't hindi nila alam kung paano manalangin upang maihanda ang kanilang sarili para sa panahong ito. Nakikita mo ba kung paanong ang pagkaunawa sa aral ng Santuwaryo na naglalahad ng paglipat ng Matandang May Panahon at ng Anak ng Tao mula sa Banal patungong Kabanal-banalan sa langit, upang wakasan ang kasalanan sa langit at saka bumalik sa lupa NANG WALANG KASALANAN (Hebreo 9:28) upang tipunin ang Kanyang naghihintay na mga anak ay lubhang nakaaapekto sa paraan ng iyong pananalangin at sa pagkaunawa mo sa gawain ng isang Kristiyano sa pagsasanto?

Hindi ko talaga maipahayag nang lubos ang aking damdamin kung bakit ang katotohanang ito ay naglilibab ngayon sa aking isipan na para bang nakita ko ito sa unang pagkakataon. Dalawampu't limang taon ko nang pinaniniwalaan ang araling ito, at gayon ma'y naglalagablab ito ngayon sa aking puso na waring ganap na bago sa akin. Mas malinaw na ngayon sa akin ang kahulugan ng pagkaalam na si Hesus ay nasa Kabanal-banatang Dako. Ang aking pananampalataya ay umaabot sa silid na iyon upang kunin ang mahalagang langis na kinakailangan upang harapin ang panahon ng paghihirap ni Jacob.

Malapit nang hubarin ni Hesus ang Kaniyang kasuotang pagkaparing tagapamagitan. Makinig:

Nakita ko na pinipigilan ng apat na anghel ang apat na hangin hanggang sa matapos ni Hesus ang Kaniyang gawain sa santuwaryo, at pagkatapos ay darating ang pitong huling salot. Ang mga salot na ito ay magpapaalab ng galit ng masasama laban sa mga matuwid; inakala nila na kami ang nagdala ng mga kahatulan ng Diyos sa kanila, at na kung maaalis nila kami sa balat ng lupa, ang mga salot ay titigil. Isang utos ang ipinalabas upang patayin ang mga banal, na siyang naging dahilan upang sila'y dumaing araw at gabi para sa pagliligtas. Ito ang panahon ng kapighatian ni Jacob. EW 36, 37

Ang panahong ito ay malapit na at sana'y nangyari na ito noon pa mang mga nakaraang taon kung hindi dahil sa masidhing pagsusumamo ni Hesus. Ang ating mga buhay – iyo at akin – ay nananatili lamang sa panahong palugit

dahil sa taimtim na pagsusumamo ni Hesus sa Kaniyang Ama sa pamamagitan ng Kaniyang dugo. Makinig muli:

Nakita ko ang apat na anghel na may gawain sa lupa, at sila'y papunta na upang ito'y tuparin. Si Hesus ay nakasuot ng mga kasuotang pang-saserdote. Siya'y tumingin nang may habag sa nalabi, saka itinaas ang Kaniyang mga kamay, at sa tinig na puno ng malalim na awa ay sumigaw, "Aking dugo, Ama, Aking dugo, Aking dugo, Aking dugo!" Pagkatapos ay nakita ko ang isang napakaliwanag na liwanag na nagmula sa Diyos na nakaupo sa dakilang puting luklukan, at ito'y lumaganap sa palibot ni Hesus. At nakita ko ang isang anghel na may tagubilin mula kay Hesus, mabilis na lumilipad patungo sa apat na anghel na may gawain sa lupa, at iwinawagayway ang isang bagay sa Kaniyang kamay paitaas at paibaba, at sumisigaw nang malakas, "Pigilan! Pigilan! Pigilan! Pigilan! hanggang sa ang mga lingkod ng Diyos ay matatakan sa kanilang mga noo." {EW 38.1}

Ang apat na anghel ay sana'y pinakawalan na ang mapanirang mga hangin upang gawin ang kanilang gawain, at kung kanilang pinakawalan ang mga hanging iyon, tayo ba ay nagkaroon na ng karakter na handang tumayo kahit walang tagapamagitan? Inaamin ko na ako ay hindi pa handa noon. Sa habag ay sumigaw si Hesus, "Aking dugo, Ama, Aking dugo, Aking dugo, Aking dugo!" Lubos ang pasasalamat ko para sa sigaw na iyon mula sa puso ng ating Tagapagligtas. May kaunti pa tayong panahon upang magkaroon ng paglapit sa Kabanal-banalan bago ang gawaing iyon ay tuluyang matapos.

Gaano kadalas tayo dapat lumapit sa luklukan ng Diyos upang matiyak na ang ating mga karakter ay nababago? Gaano kadalas tayo dapat manalangin at makiusap para sa Espiritu? Kontento na ba tayo sa ating karakter sa kasalukuyan? Wala ba tayong kapintasan sa ating pag-uugali sa ating asawa, sa ating mga anak, sa ating pamilya at mga kaibigan? Ang mga mumunting pagkairita, mga salitang walang pasensya, kakulangan sa pag-ibig, katahimikan sa halip na init ng damdamin... nasisiyahan ba tayo sa mga bagay na ito? Ang mga ganitong karakter ba ay makakapasok sa langit? Hindi, kailanman ay hindi. Tanging ang mga sumalok mula sa balon ng buhay na

walang hanggan at pinuspos ang kanilang sarili hanggang sa sukdulan ang papasok sa banal at malinis na Lungsod at tatanggap ng pagpapala ng Ama.

Makikibahagi ka ba sa gawaing pagsusumamo para sa higit na pag-ibig, higit na liwanag, higit na pagkakawangis kay Kristo? Gawin natin ang gawaing ito ngayon habang may kaunting panahon pa.

Sina Whidden, Wieland at J.H. Waggoner tungkol sa Pagbabayad-sala

(Pebrero 16, 2013)

Sa puso ng ebanghelyo ay ang Juan 3:16. Bilang mga makasalanang, tayo ay inaanyayahang pagbulay-bulayan ang katotohanang tunay na ibinigay ng Diyos ang Kaniyang bugtong na Anak sa isang gawa ng pag-ibig na hindi masukat ng isipan. Ang pag-ibig na iyon ay sinusukat batay sa pagkaunawa natin sa kung ano talaga ang ibinigay. Pumasok ba si Kristo sa libingan na may kaalaman na, bilang ikalawang persona ng Trinidad, ang tunay Niyang sarili ay hindi talaga mamamatay? Nalalabuan ba ang agape ng Diyos dahil sa palaisipang si Hesus ay may taguan o aliw sa gitna ng pisikal na paghihirap at kahihiyan ng krus?

Nais kong ihambing ang ilang kaisipan mula kay Dr. Woodrow Whidden at kay Pastor Robert Wieland upang maipakita nang malinaw ang pagkakaiba ng pagkaunawa sa tungkol sa pagtubos na umiiral sa kasalukuyan.

Dr Woodrow Whidden

Tanging ang Diyos lamang ang makagagawa ng hain. Subalit ang mas malalim na tanong ay umiikot sa isyu kung bakit isang kasapi lamang ng pagka-Diyos (si Hesus ang napili) ang makapag-aalay ng isang lubos na mabisa at nakapagliligtas na hain para sa kasalanan. Dito ay kailangan nating kumilos nang may matinding pag-iingat at malinaw na pagkaunawa. Dapat nating ipaalala sa ating sarili na

tayo ay nasa hangganan ng mabibigat na katotohanan na nababalot ng pinakadilim at pinakamalalim sa lahat ng mga hiwaga.

Una sa lahat, kailangan nating kilalanin na sa literal na kahulugan, ang tunay na pagka-Diyos ay likas na walang kamatayan at hindi maaaring makaranas ng kamatayan. Ang payak na katotohanang ito mula sa Bibliya (1 Timoteo 6:14–16) ang nagpapaliwanag ng isa sa mga dahilan kung bakit naging kailangan ang pagkakatawang-tao (Hebreo 2:9, 14–18). Tanging ang umaasa at may kamatayang likas ng tao ang maaaring mapasailalim sa kamatayan. At sa karanasan ng pagkakatawang-tao, tinanggap ni Hesus ang likas ng tao at namatay.

Ngunit muli nating itinanong ang tanong? Bakit kailangang ang isa na ganap na banal lamang ang siyang may kakayahang maghandog ng hain ng isang kamatayang mapagpayapa? Bakit ito magiging totoo kung si Kristo sa Kanyang pagka-Diyos ay hindi maaaring mamatay?

Si Hesus ang Tanging Gumawa ng Pagpapayapa. Lumalabas na ang kasagutan ay makikita sa ilang kamangha-manghang mga aspeto: **(1) Ang mismong pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao sa likas na pagka-tao ni Kristo ay nagpapahiwatig na bagaman ang pagka-Diyos ay hindi literal na namatay, ito ay mistulang namatay** sa ganitong diwa:

Ang pagka-Diyos ni Kristo, kasama ng Kanyang pagkatao, ay kusang-loob na pumayag sa kamatayan sa bawat hakbang patungo sa Krus. At sa paggawa nito, ang mismong kalikasan ng kamatayan ng tao ni Kristo ay pinuspos ng walang hanggang kahalagahan ng banal na pag-ibig. Woodrow Whidden, *God is Love-Trinitarian Love!*, JATS Spring 2006, pp 98-124.

Pr Robert Wieland

Saanman matagpuan ang kaisipan tungkol sa likas na imortalidad ng kaluluwa, tiyak na makikita rin doon ang pagiging makasarili bilang pangunahing konsepto ng pag-ibig. Ito ay kasinglayo ng pagkakaiba ng Linggo sa Sabado na Sababath mula sa ideya ng pag-ibig ayon sa Bagong Tipan, subalit isa rin itong matalinong ginawang huwad. Ang doktrina ng likas na imortalidad ng kaluluwa ay isang bandilang nagbababala: dito ay hindi mo matatagpuan ang tunay na pagkaunawa sa walang hanggang ebanghelyo ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, sapagkat hindi maaaring magkaroon ng tunay na pananampalataya ayon sa Bagong Tipan, lalo na yaong kaayon ng paglilinis ng santuwaryo.

Ito ang isa sa mga tunay na dahilan kung bakit nagbabala si Ellen White laban sa mga panganib ng mali ngunit tusong pagkakamaling ito. Ang sukdulang espiritismo ay isang huwad na katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya:

Ang tanyag na ministeryo ay hindi matagumpay na makakalaban sa Espiritismo. Wala silang anumang magagamit upang ipagsanggalang ang kanilang mga kawan mula sa nakapipinsalang impluwensiya nito. ... Ang imortalidad ng kaluluwa ... ang siyang saligan ng Espiritismo. (1T 344)...

Bakit imposibleng umiral ang tunay na pag-ibig ayon sa Bagong Tipan kasama ng "nakalalasong inumin ng Babilonya"? Bakit hindi makita ng Babilonya ang krus, makita ang *agape*, at maranasan ang tunay na pananampalataya ayon sa Bagong Tipan? Bakit hindi niya kayang ipahayag ang tunay na ebanghelyo?

Kasama sa kaisipan ng likas na imortalidad ng kaluluwa ang paniniwalang hindi naghandog si Kristo ng isang walang hanggang sakripisyo nang Siya ay namatay sa krus. Sinabi raw Niya sa magnanakaw na nagsisi, Makakatanggap tayo ng dakilang

gantimpala ngayon. "Katotohanang sinasabi ko sa iyo, *ngayon* ay kakasamahin kita sa paraiso" (Lucas 23:43). Oo, ayon sa pananaw na ito, pareho raw silang nagtungo roon sa araw ding iyon! Sa buong hiras na Kanyang dinanas, sinasabing inalaw ang ating Panginoon ng pag-asang matatanggap ang gantimpala at ng katiyakang hindi Siya tunay na mamamatay. Ang Kanyang sakripisyo ay itinuturing lamang na pisikal na paghihirap at kahihiyang pansamantala. Mas dakila pa raw ang sakripisyong ginawa ni Moises para sa Israel nang hilingin niyang alisin na ang kanyang pangalan sa Aklat ng Buhay kung hindi mapapatawad ang Israel (Exodo 32:32)! Ngunit sa ganitong tanyag na pananaw, maayos na inaalas ang ganap na pag-aalay ng sarili na likas sa pag-ibig na *agape* ni Kristo. Siya raw ay kumilos lamang dahil sa makasariling layunin; o kung hindi man, ang pag-asa ng gantimpala ay lubos na nahalo sa Kanyang pag-ibig.

Ngunit ang tunay na pananaw ayon sa Bibliya ay na ang sakripisyo ni Kristo ay tunay na walang hanggan at walang katapusan. Hindi lamang ang Kanyang katawang-tao ang "namatay"; Siya mismo ang namatay ng katumbas ng "ikalawang kamatayan" ang kamatayang walang pag-asa ng muling pagkabuhay. Yamang Siya ang walang hanggang Anak ng Diyos, ang gayong sakripisyo ay sukat ng walang hanggang pag-ibig, na higit sa kakayahan nating lubos na maunawaan. Bagama't tunay na pinalakas Siya ng maliwanag na katiyakan ng pagsang-ayon ng Kanyang Ama hanggang sa sandaling binalot ng kadiliman ang Kalbaryo, dumating sa Kanya ang kilabot ng matinding kadiliman nang Siya ay sumigaw, "Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan?" Ang mukha ng Ama ay lubusang natakpan. Ang buong bigat ng ating kasalanan ay dumagan sa Kanya. Sa sandaling iyon, hindi na Niya nakita ang muling pagkabuhay ni ang gantimpala sa hinaharap:

Hindi nakita ng Tagapagligtas ang kabila ng lagusan ng libingan. Hindi inilahad sa Kanya ng pag-asa ang Kanyang muling pagbangon mula sa libingan bilang mananagumpay, ni sinabi sa Kanya ang pagtanggap ng Ama sa Kanyang hain. Inakala Niya na ang kasalanan ay lubhang kasuklam-suklam sa Diyos kaya't ang kanilang pagkahiwalay ay magiging walang hanggan. Naranasan ni Kristo ang matinding dalamhati na mararanasan ng makasalanan kapag ang awa ay hindi na mamamagitan para sa makasalanang sangkatauhan. (DA 753).

Ang walang hanggang dimensiyon ng pag-ibig ni Kristo ang siyang natatabunan ng paganong-papal na doktrina ng likas na imortalidad. Walang iglesya na nananangan sa kaisipang ito ang tunay na makakaunawa sa kahalagahan ng krus, ni maipangangaral ito sa buong kapangyarihan nito. **Ang maling doktrinang ito ay lalo pang nagpapahirap na ang "agape ni Kristo" ay tunay na pumigil at kumontrol sa atin, sapagkat wala rito ang matapat at makatotohanang katangian nito. At kapag ang agape ay naging adulterado, gayundin ang pananampalataya; at tiyak na ang katuwiran ay mawawalan din ng tunay nitong kahulugan.** Wala itong maidudulot kundi pagsuway sa kautusan, patuloy na pagkakasala, pagiging makasarili, at pagiging malamlam, na lahat ay nakatago sa anyo ng "kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya". Robert Wieland *"The Knocking at the Door."* 1974

Malinaw na ipinapahayag ni Pr Wieland na si Kristo ay namatay ng katumbas ng ikalawang kamatayan, ang kamatayang walang pag-asa ng muling pagkabuhay. Malaki ang pagkakaiba ng pahayag na "Siya mismo ang namatay" at "Para na rin Siyang namatay." Sapat nang tingnan ang mga talababa ng mga kasalukuyang artikulo ng mga iskolar na Adventist upang makita na ang kanilang pangunahing mga sanggunian ay nagmula sa mga simbahan ng mga Ebangheliko na lahat ay naniniwala sa doktrina ng likas na

imortalidad ng kaluluwa at sistematikong ginagamit ang doktrinang ito kasabay ng doktrina ng Trinidad.

Gaya ng malinaw na ipinapakita ni Wieland, ang doktrina ng likas na imortalidad kapag iniuugnay kay Kristo na Anak ng Diyos ay nagpapalabnaw sa tunay na pagkaunawa sa agape at sa kung ano talaga ang ibinigay sa Kalbaryo. Lubos kong inirerekomenda ang pagbasa ng aklat ni Wieland – *The Knocking at the Door*. Isa ito sa mga pinakamalalim na aklat na aking nabasa na may kaugnayan sa Adbentismo.

Ang mga isyung ito ay hindi itinago sa ating mga unang tagapagtatag. May pagkaunawa sila kung paano naaapektuhan ng doktrina ng Trinidad ang Pagbabayad-sala. Nais kong tapusin sa isang pahayag mula kay J.H. Waggoner.

Pr J.H Waggoner

At dito ipinakikita kung paanong ang pinakamatinding magkasalungat ay nagkakatatagpo sa teolohiya. Ang mga pinakamataas na Trinitarian at ang pinakamababang Unitarian ay nagkakaisa at lubos na nagkakasundo tungkol sa kamatayan ni Kristo—ang pananampalataya ng dalawang panig ay nauuwi sa Socinianismo. Naniniwala ang mga Unitarian na si Kristo ay isang propeta, isang gurong pinukaw ng Espiritu, ngunit lubos na tao lamang; na ang Kanyang kamatayan ay kamatayan lamang ng isang katawang-tao. **Ang mga Trinitarian naman ay naniniwala na ang salitang “Kristo” ay tumutukoy sa dalawang ganap na magkaibang kalikasan: isa na tao lamang; ang isa naman ay ang ikalawang persona ng Trinidad, na tumira sa laman sa panandaliang panahon, ngunit hindi kailanman maaaring magdusa o mamatay; na ang Kristong namatay ay ang likas na pagkatao lamang kung saan nanahan ang pagka-Diyos.** Kapwa panig ay may inihandog na tao lamang, at wala nang iba pa. Hindi mahalaga kung gaano kataas ang katayuan ng Anak bago Siya ipanganak; hindi mahalaga kung gaano Siya kadakila, makapangyarihan, o kahit walang hanggan; kung ang tao lamang

ang namatay, ang sakripisyo ay tao lamang. At kung ang pag-uusapan ay ang kahalili at pambayad-salang kamatayan ni Kristo, ito ay Socinianismo. **Kaya't makatarungan ang pahayag na ang doktrina ng Trinidad ay nagpapababa sa halaga ng Pagbabayad-sala**, sapagkat inilalagay nito ang batayan sa isang handog na tao lamang. Ang ilang sipi ay magpapatunay sa pagiging tama ng pahayag na ito. (J. H. Waggoner, 1884, The Atonement In The Light Of Nature And Revelation, pages 164, 165)

Ang Aking Relasyon sa Iglesia ng mga Adventist

(Enero 29, 2010)

Nais kong ilahad sa inyo ang aking pagkaunawa tungkol sa aking relasyon sa iglesyang Adventist.

Ang Iglesyang Adventist ay isang bayang nasa tipan na itinatag ng Diyos upang ibigay ang tatlong mensahe ng mga anghel at ihanda ang isang bayan na handang salubungin ang Panginoon.

"Tinawag ng Diyos ang Kanyang iglesia sa panahong ito, gaya ng pagtawag Niya sa sinaunang Israel, upang maging ilaw sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng makapangyarihang panghiwa ng katotohanan, ang mga mensahe ng una, ikalawa, at ikatlong anghel, inihiwalay Niya sila mula sa mga iglesia at sa sanlibutan upang dalhin sila sa isang banal na kalapitan sa Kanya. Ginawa Niya silang mga tagapangalaga ng Kanyang kautusan at ipinagkatiwala sa kanila ang mga dakilang katotohanan ng propesiya para sa panahong ito. Gaya ng mga banal na orakulo na ipinagkatiwala sa sinaunang Israel, ang mga ito ay isang banal na pananagutan na kailangang ipahayag sa buong sanlibutan." 5T 455

Sinasabi ng propeta na ang Kanyang iglesia ngayon ay tinawag GAYA ng pagtawag Niya sa sinaunang Israel. Ang kaayusan ng Israel ay nakabatay sa

estruktura ng tipan sa loob ng pamilya na ibinigay kay Abraham sa Genesis 12. Sa pamamagitan ng Israel, pagpapalain ang lahat ng mga sambahayan sa lupa. Ang mga pangako ng tipan ay ibinigay kay Abraham batay sa maayos na pamamahala ng kanyang sambahayan.

Genesis 18:18,19 ...yamang si Abraham ay tunay na magiging isang dakila at makapangyarihang bansa, at pagpapalain sa pamamagitan niya ang lahat ng mga bansa sa lupa? Sapagkat siya ay Aking kilala, upang kanyang iutos sa kanyang mga anak at sa kanyang sambahayan pagkatapos niya, na kanilang ingatan ang daan ng Panginoon, upang gawin ang katuwiran at katarungan, upang ipagkaloob ng Panginoon kay Abraham ang Kanyang ipinangako sa kanya."

Ang pag-uutos sa kanyang mga anak at sambahayan ang naging sentrong haligi na magbibigay-daan upang matupad ng Diyos kay Abraham ang lahat ng mga pangako ng tipan. Ang mga pagpapalang dumarating sa pamamagitan ng estrukturang ito ay siyang kaluwalhatian ng mga anak. Kawikaan 17:6. Ang pinakadakilang pagpapala na maaari nating matanggap ay ang makilala ang ating pagkakakilanlan bilang mga anak ng Diyos (Juan 1:12) at ang katotohanang tayo ay minamahal at tinatanggap Niya. Ang pinakadakilang mga tagapangaral ng mensaheng ito ay dapat na ang mga ama ng bawat tahanan; sila ang dapat na maging pinakadakilang mga ebanghelistang sa lahat.

Muling pinasigla ng Ama ang dakilang katotohanang ito sa pagsisimula ng Iglesya ng Kristiyano sa pamamagitan ng pagpapahayag ng pagtanggap sa sangkatauhan sa Kanyang Anak sa pamamagitan ng pagpapala ng isang Ama – "Ikaw ang aking Anak na minamahal, na kinalulugdan ko." Ito ang puso ng mensahe ng ebanghelyo na ipinahahayag sa pamamagitan ni Elias ng mga huling araw habang Kanyang ibinabaling ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga ama.

Sa platapormang ito inilatag ng apostol Pablo ang malinaw na batayan para sa pamumuno sa iglesya.

1 Timoteo 3:2-5 Kaya't ang isang obispo ay kailangang walang kapintasan, asawa ng isa lamang asawang babae, mapagpigil,

mahinahon, kagalang-galang, bukas sa pagtanggap ng bisita, marunong magturo; Hindi mahilig sa alak, hindi palaaway, hindi sakim sa maruming pakinabang; kundi mahinahon, hindi palaaway, hindi sakim; Marunong mamahala ng sarili niyang sambahayan, na may mga anak na nagtataglay ng paggalang at kahinhinan; (Sapagkat kung ang isang tao ay hindi marunong mamahala ng sarili niyang sambahayan, paanong mapangangalagaan niya ang iglesya ng Diyos?)

Ang estruktura ng pamilya sa loob ng iglesya ay napakahalaga upang dumaloy sa atin ang mga pagpapala ng tipan na ginawa kay Abraham. Ang isang matanda sa iglesya ay kailangang mahusay na namumuno sa kanyang sambahayan, ibig sabihin siya ang ulo ng kanyang tahanan at siya ang humihikayat ng pagpapala ng Diyos para sa kanyang asawa at mga anak, at inuulit ang mga salita ng Ama, “Ikaw ang aking anak na minamahal, na kinalulugdan ko.” Ito ang gawaing ipinagkatiwala sa mga pinuno ng iglesya. Para sa mga taong dumarating sa iglesya na may sirang tahanan, ang mga matanda ng iglesya ay dapat maghatid ng pagpapalang ito sa kanila sa pamamagitan ng pagdalaw sa mga ulila at mga babaing balo. Santiago 1:27.

Ang napakahalagang kakayahan ng isang ama (na may kaalaman sa kanyang pagkakakilanlan upang magpala) na pagpalain ang mga nasa ilalim ng kanyang pamumuno ay nakasalalay sa kanyang asawa. Ang kanyang pagpapasakop sa kanyang asawa ang siyang nagtatatag ng awtoridad nito at nagbibigay-daan upang maipasa niya ang pagpapala ng Ama sa buong pamilya. Kapag tumanggi ang babae na magpasakop, o nalilito sa kanyang pagkakakilanlan kaugnay ng kanyang ugnayan sa asawa sa paraang hayagan niyang hinahamon ito at laging kinukuwestiyon ang mga pasya nito, ang isipan ng mga anak ay matututo ring hamunin at pagdudahan ang kanyang mga pasya at kuwestyunin ang kanyang karunungan.

Ang tungkulin ng asawang babae na may kaalaman sa kanyang pagkakakilanlan ay ang manalangin para sa kanyang asawa upang ito ay makapagsalita ng mga salitang pagpapala para sa kanya at sa kanilang mga anak. Ang kanyang pagpapasakop at pagbibigay-lakas sa kanyang asawa ang magbubukas ng malawak para sa mga pagpapalang magmumula sa bibig nito, at siya ay tatanggap ng masaganang ani sa pamamagitan ng kanyang

kakayahang alagaan at linangin ang binhing iyon na nagmumula sa kanyang asawa.

Ito ang huwaran para sa tahanan, gaya rin ng huwaran ng iglesia sa kaugnayan nito sa mga pinuno. Tuwing ang mga kasapi ay lumalaban sa awtoridad ng pamunuan, isinasara nito ang daluyan ng pagpapala at nagkakaroon ng sumpa. Tungkulin ng iglesia na ipanalangin ang kanilang mga pinuno at idulog sa kanila ang mga bagay na sa kanilang palagay ay may itinuturong maaaring makasama. Kung ang isang kasapi ay buong paggalang na nailabas na ang laman ng kanyang budhi sa harap ng pamunuan at hindi pa rin niya matanggap ang mga paliwanag, nararapat niyang hilingin ang hatol mula sa mga pinuno at mula sa Diyos. Ang tanging may karapatang hayagang sumaway sa iglesia ay ang Diyos mismo, direkta o sa pamamagitan ng Kanyang mga propeta. Ang hayagang pag-atake sa pamunuan ng iglesia ng Adventist at ang pagkuwestiyon sa kanilang awtoridad ay tiyak na magdudulot ng pagbagsak ng estruktura ng pagpapala.

Sa ganitong konteksto ko sinubukang idulog ang aking panawagan sa mga pinuno ng iglesia.

1 Timoteo 5:1 Huwag mong pagsabihan ang isang matanda, kundi pakiusapan mo siya gaya ng isang ama; at ang mga nakababatang lalaki gaya ng mga kapatid;

Ako ay nakumbinsi sa aking budhi na bilang iglesia ay tayo ay kumilos sa maling direksyon pagdating sa pagsamba sa Diyos. Inilahad ko ang aking panawagan sa mga pinuno, na may buong pagkilala sa kanilang katayuan bilang mga pinuno ng bayang nasa tipan ng Diyos. Kinikilala ko ang kanilang pamumuno sapagkat tayo ay isang pamilyang nasa tipan na may kasaysayan, hindi lamang isang intelektwal na kalipunan ng mga paniniwala kung saan ang pagtanggap ay nangangahulugan lamang ng tahimik na pagsang-ayon sa isang kredo. Ang mga kasapi ng pamilya ay may karapatang makiusap sa isang matanda na may pagmamahal, na para bang siya ay isang ama, at ipanalangin sila upang kanilang magawa ang mga pasyang nais ipagawa sa kanila ng Diyos.

Aking pinagsikapan nang buong puso na pakinggan ang mga payo ng aking mga kapatid. Ako'y taimtim na nanalangin ukol dito, ngunit hindi ko

natagpuan ang ginhawa para sa aking budhi. Ang sumunod kong panawagan ay para sa mga pinuno na ako'y disiplinahin ayon sa kapangyarihang ipinagkaloob sa kanila ng Diyos. Nang aking matanto na hindi ko kayang talikuran ang aking budhi na nakakapit sa Salita ng Diyos, kusang-loob kong isinuko ang aking mga kredensyal—na lubos kong pinahahalagahan at isinuko nang may luha. Hindi ko sa anumang paraan kinukuwestiyon ang pasya ng mga pinuno hinggil sa akin, at buong galang kong kinikilala ang kanilang desisyon at ang kanilang proseso ng pagsusuri ukol sa aking manuskrito - *The Return of Elijah*.

Ako'y patuloy na nananawagan sa Diyos na kung ang disiplina na ito ay tunay ngang mula sa Kanya, nawa'y ituwid Niya ako at palayain ang aking isipan mula sa pagkakamali, ngunit kung may katotohanan ang aking panawagan, bilang aking minamahal na Amang nasa Langit, nawa'y pakinggan Niya ang aking daing at baligtarin ang pasyang ito. Ito ay Kanyang gawain at hindi akin.

Lubos akong nagpapasalamat na pinahintulutan akong maging kasapi ng pamayanang may pananampalataya ng mga Adventist. Patuloy kong minamahal at ipinapanalangin ang mga pinunong may pananagutan sa akin. Idinadalangin ko na pagkalooban sila ng Diyos ng karunungan at na pagpalain nila ako ng matalinong payo at pag-isipan kung ang kanilang naging hakbang ay tama. Ngayon na ang aking panawagan ay nasa mga kamay na ng Diyos, ako'y nagtitiwala na ipapakita Niya sa akin ang aking pagkakamali kung mayroon man, o pagpalain ang aking mga kapatid upang pagpalain din ako at pakinggan ang taos-puso kong panawagan sa kanila.

Buong puso kong pinaniniwalaan na ang iglesiang Adventist ay nananatiling tipanang iglesya ng Diyos, at kailanman ay hindi ko ihihiwalay ang aking sarili rito, sapagkat wala akong nakikitang patotoo sa Bibliya na ako'y malaya upang makisama sa iba. Inuulit ko na ako'y naniniwala na ako ay bahagi ng isang pamilyang nasa tipan, at sa isang pamilya ay maaaring abutin ng panahon ang pag-aayos ng mga usapin, ngunit hangarin nilang mapanatili ang disiplina ng paggalang sa mga papel na kanilang ginagampanan. Marami ang nakakaramdam na ako'y umaatake sa iglesya sa pamamagitan ng pagpapahayag ng aking budhi. Hindi po ito ang aking layunin. Mahal ko ang iglesya at ang mga pinuno nito, at naniniwala akong bilang isang kasapi ng pamilya, ako'y may karapatang manawagan at humingi ng paghatol.

Alam kong may iba na labis ang naging sakit na naranasan mula sa iglesia kaya't sila ay tumiwalag sa pagiging kasapi nito. Pakisuyo, tingnan ninyo ito bilang isang tanda ng kapangyarihan ng pamunuan na magpala sa loob ng tipan. Ang kanilang pagtanggong pakinggan ang inyong panawagan ay tiyak na nagdadala ng sumpa. Kilala ko ang pakiramdam na iyan; masakit ito na parang kagat ng ahas. Nakikiusap ako sa inyo na huwag ninyong talikuran ang pamilya at hamakin ang makatuwirang kapangyarihang ito. Ang Diyos ang nagbibigay ng kapangyarihan at Siya rin ang bumabawi nito. Hindi ako ang nararapat na magpasya kung kailan dapat bawiin ang kapangyarihang iyon. Ang Diyos ang nagpapalinaw ng mga bagay na ito kung kailan ito kinakailangan.

Ang pagtalikod sa pamilya ng iglesia ay pagtatalikod sa sistemang tipan ng pamilya na ibinigay kay Abraham, at ang mga umaalis ay hindi taglay ang kapangyarihang magpala sa mga taong kanilang naiimpluwensyahan. Oo, maaari silang magpala sa pamamagitan ng kaalaman sa katotohanan, ngunit hindi nila kayang iparanas ang katotohanang ang Diyos ay nalulugod sa atin at bigyang-katiyakan tayo sa Kanyang pag-ibig. Ang paghiwalay mula sa pamilya ay humahadlang sa pag-abot ng pagpapala sa mga pag-aasawa at sa pagpapanumbalik ng tunay na kapangyarihan, sapagkat ang paghiwalay sa lehitimong kapangyarihan ng Diyos ay pagtutol sa Kanyang awtoridad at pagputol sa Kanyang kapangyarihang magpala. Ang isang organisasyong itinatatag sa gayong kalagayan ay mahihirapang umiwas sa pagsasanggalang sa sarili sa pamamagitan ng mga pag-atake sa pamunuan ng iglesia. Ang kakulangan ng pagpapasakop na ito ay pinapansin ng mga bagong mananampalataya, at sila rin ay gumagaya sa ganitong asal, kaya't ang estruktura ng pagpapala ay hindi kailanman gumagana.

Kung tunay nating ninanais ang Espiritu ni Elias, kailangan nating ibaling ang ating mga puso sa mga Ama ng Espirituwal na Israel, kausapin sila nang may pagmamahal at malasakit, ipakita ang diwa ng pagpapasakop, at ipanalangin sila upang ang Panginoon ay pagpalain ang kanilang mga payo sa atin. Ang pagpapasakop na ito ay kailangang mapanatili sa masusing balanse kasama ng hinihingi ng budhi na tanging nabihag ng Salita ng Diyos. Ang ating mga pinuno ay maaari lamang gumabay sa atin sa pamamagitan ng kapangyarihang ito. Ang Bibliya ang tanging awtoridad na gumagabay sa aking budhi, ngunit ang pamunuan ng iglesia ang awtoridad na naghahatid ng pagpapala ng tipan. Ito ang ipinangako kay Abraham sa Genesis 18:19.

Ipinangako ng Diyos na bubuksan Niya ang mga bukal sa mga lambak ng kalungkutan at gayundin sa mga bundok ng kapalaluan. Ang mga bukal na ito ang tumatawag sa atin na bumalik sa pamilyang kaharian ni Abraham. Hangga't hindi natin ito ginagawa, mananatili tayong nasa ilang at patuloy na magrereklamo at bubulung-bulungan ang mga pinuno, kakagatin ng mga ahas, at magrereklamo tungkol sa manna.

Magpasakop tayo sa mga pinuno nang may pag-ibig at manawagan tayo sa kanila na pakinggan ang ating mga saloobin nang may pagmamahal at biyaya. Ito ang aking panalangin.

Ang Paglalakbay ni Abraham sa Genesis 12, Isang Huwaran para sa mga Adventist

(Pebrero 26, 2010)

Marami ang pamilyar sa katotohanang ang Adbentismo ay sumusunod sa huwaran ng Israel.

1 Corinto 10:11 Ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa: at isinulat para sa ating paalaala, na siyang mga inabot ng katapusan ng mga panahon.

Roma 15:4 Sapagkat ang anumang mga bagay na isinulat noong una ay isinulat upang tayo'y matuto, upang sa pamamagitan ng pagtitiis at kaaliwan ng mga Kasulatan ay magkaroon tayo ng pag-asa.

Partikular na binanggit ni Ellen White ang tungkol sa ugnayan ng Adbentismo at ng Israel:

Ang mga bitag ni Satanas ay inilalatag para sa atin gaya rin ng pagkakalatag nito para sa mga anak ng Israel bago sila pumasok sa lupang Canaan. Inuulit natin ang kasaysayan ng bayang iyo.

5T 160

Mahalaga ring tandaan na inulit ng Israel ang karanasan ni Abraham sa pagbaba sa Egipto, sa pagkakabihag doon, at sa kalaunan ay paglaya sa pamamagitan ng mga salot at pagpapalaya ng hari. Ang huwaran na ito ay nagiging makabuluhan para sa Adbentismo sa konteksto na tayo ay isinama sa tipanang bayan ng Diyos at itinindig sa kaparehong paraan tulad ng sinaunang Israel.

"Tinawag ng Diyos ang Kaniyang iglesia sa panahong ito, gaya ng pagkatawag Niya sa sinaunang Israel, upang maging ilaw sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng makapangyarihang pait ng katotohanan, ang mga mensahe ng una, ikalawa, at ikatlong anghel, inihawalay Niya sila mula sa mga simbahan at sa sanlibutan upang ilapit sila sa isang banal na kaugnayan sa Kaniya. Ginawa Niya silang tagapag-ingat ng Kaniyang kautusan at ipinagkatiwala sa kanila ang mga dakilang katotohanan ng hula para sa panahong ito. Gaya ng mga banal na orakulo na ipinagkatiwala sa sinaunang Israel, ang mga ito ay isang banal na pananagutan na dapat ipahayag sa buong sanlibutan." 5T 455

Tingnan natin nang mabuti ang huwaran ng buhay ni Abraham:

1. Genesis 12:2,3 Ipinangako ang pagpapala at tipan na magiging daan upang ang lahat ng mga pamilya sa lupa ay pagpalain.
2. Genesis 12:4 Umalis si Abraham mula sa Babilonya.
3. Genesis 12:6 Dumating siya sa burol o bundok ng guro (Moreh).
4. Genesis 12:7 Nagpakita ang Panginoon at ipinangako ang lupain sa binhi ni Abraham. Nagtayo si Abraham ng dambana at sumamba sa Panginoon.
5. Genesis 12:10 Nagkaroon ng taggutom sa lupain kaya't napagpasyahang pumunta sa Egipto.
6. Genesis 12:11–13 Hiniling ni Abraham sa kanyang asawa na itago ang tunay nitong pagkakakilanlan at sabihin na pareho sila ng pinagmulan — na siya'y kanyang kapatid. Nawawala ang tunay na posisyon ng pagpapasakop.

7. Genesis 12:14–16 Nakita ni Paraon na kaakit-akit si Sarah, at dahil sa bago nitong pagkakakilanlan, dinala niya ito sa kanyang palasyo at ginantimpalaan si Abraham.
8. Genesis 12:17–19 Nagpadala ang Panginoon ng mga salot kay Paraon upang matuklasan nito ang tunay na pagkakakilanlan ni Sarah.
9. Genesis 12:20, Genesis 13:1–4 Pinaalis ni Paraon si Abraham, at siya'y bumalik sa Canaan.

Ito ang huwaran na sinusundan at susundin ng Adbentismo:

1. Ibinigay ng Diyos sa Adbentismo ang Pagpapala at Tipan sa pamamagitan ng mensahe ng Ikatlong Anghel sa konteksto ni Elias. Ang mensaheng ito ay ipapahayag sa bawat bansa (lipi), angkan (klan), wika, at bayan. TM 50, EW 258, 5T 381, 7T 138
2. Lumabas ang Adbentismo mula sa Babilonyang Papa sa pamamagitan ng mga haligi ng Sabbath at ang Kalagayan ng mga Patay, at iniwan ang kabanalan ng Linggo at ang pagka-immortal ng kaluluwa. CW 30, EW 258
3. Naglakbay ang Adbentismo patungo sa taong 1888 kung saan sila ay nakatagpo ng isang guro ng katuwiran sa mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng Pananampalataya. TM 91
4. Nagsimulang tanggapin ng Adbentismo ang ulan sa huling panahon at ang pangako ng lupain ay nasa ating harapan. {RH, March 2, 1897 par. 7}
5. Tinanggihan ng Adbentismo ang mensahe at nagkaroon ng taggutom sa Salita sa bayan ng Diyos, at tayo'y nagpagala-gala patungo sa Egipto sa paghahanap ng pagkain. 1888 page 1067
6. Itinatago ng mga pinuno ng Adbentismo ang katotohanan tungkol sa pagkaunawa nito sa Pagpapasakop ni Kristo sa Ama bilang Anak ng Diyos at iniharap Siya kina Martin at Barnhouse na para bang Siya ay may parehong pinagmulan gaya ng Ama. Tingnan ang *Questions on Doctrine* at *Questions on Doctrine Revisited* ni Leroy Moore para sa mga detalye kung paano napalathala ang aklat na QOD.
7. Ipinahayag nina Martin at Barnhouse na ang Adbentismo ay kakaiba ngunit ortodokso dahil sa pagtanggap natin sa Trinidad at sa pagtangga sa tunay na Kalikasan ni Kristo. Dahil dito, kinikilala ang Adbentismo at maraming pinto ang nabuksan para sa atin, pati na rin ang maraming kapakinabangan. "...maaaring maging isang tunay na

tagasunod ni Hesu-Kristo ang isang Seventh-day Adventist kahit may mga kakaibang paniniwala...” Kingdom of the Cults p517

8. Sa kasalukuyan tayo ay bihag dahil sa ating pagsisinungaling tungkol sa tunay na pagkakakilanlan ni Kristo bilang isang Banal na masunuring ahente, ngunit magsusugo ang Diyos ng 7 huling salot upang paalalahanan ang Babilonya at ang mga hari sa lupa tungkol sa tunay na pagkakakilanlan ni Hesus na ihahayag sa ilalim ng anghel ng Pahayag 18.

Hanggang hindi natin ipinapanalangin ang panalangin ni Daniel sa kabanata 9 at nagsisisi sa pagtatago ng tunay na pagkakakilanlan ng masunuring Anak ng Diyos, mananatili tayong nasa pagkabihag at ang mensahe ng Pahayag 18 ay hindi darating.

Tayo ngayon ay halos ganap nang nakalantad sa kagustuhan at nasa ng Babilonya, at ang bakod ng proteksyon ng Diyos ay lumayo na sa atin. Nakipagsayaw tayo sa mga Moabita at uminom ng kanilang alak sa mismong hangganan ng Canaan, at tiyak na bababa sa atin ang isang salot.

Ako’y nananawagan sa lahat na manalangin upang ang Diyos ay mamagitan at iligtas tayo. Tayo ay bayang nasa tipan, at tanging yaong mga kinikilala ang kanilang sarili bilang bahagi ng bayang ito at nananalangin ng “kami ay nagkasala” at “manatili sa Lungsod” ang makaiwas sa pagpatay ng mga anghel na tagapaghiganti. Ang puso ko’y labis na nasasaktan para sa ating bayan, at ako’y nananalangin araw at gabi na ang Diyos ay mahabag sa atin at patawarin tayo sa pagtalikod natin sa Kanyang Anak.

Si Abraham at ang Adventist – Isang Pagkakatulad Bahagi 2

(Mayo 29, 2012)

Ako’y kasalukuyang kumakain ng tanghalian nang pumasok sa isip ko ang mga kaisipang ito, kaya’t kinailangan kong isulat agad ang mga ito at gawing isang

artikulo upang hindi ko makalimutan. Kakailanganin pa ito ng karagdagang pag-aayos, ngunit nais ko lamang mailagay ang mahahalagang punto.

Abraham at Sarah	Si Kristo at ang Adbentismo
1. Inilabas ni Abram si Sarai mula sa Babilonya. Gen 11:31; Gen 12:1	1. Inilabas ni Kristo ang Adbentismo mula sa Babilonya
2. Hindi magkaanak si Sarai ng binhi ni Abram. Gen 15:2	2. Hindi naipanganak ng Adbentismo ang binhi ni Kristo noong 1888
3. Hinimok ni Sarai si Abram na kunin si Hagar upang magkaanak at maging isang malaking karamihan. Gen 16:1-3	3. Hinimok ng Adbentismo si Kristo na tanggapin ang ebanghelikal na Protestantismo upang ito'y maging isang malaking karamihan
4. Ipinanganak ni Hagar ang isang binhi para kay Abram. Gen 16:4	4. Ang Ebanghelikal na Adbentismo ay nagluwal ng isang binhi at ang iglesia ay mabilis na lumago
5. Binago ng Diyos ang mga pangalan nina Abram at Sarai at ginawang Abraham at Sarah. Kapwa na sila lagpas sa anumang kakayahan na magluwal ng anak	5. Bumangon ang Diyos ng isang bagong henerasyon na taglay ang pananampalataya ng kanilang mga ama, subalit lubos nang napasok at nasakop ng Evangelical Protestantism ang Unang Adbentismo, hanggang sa tila imposibleng makapagdala pa ito ng Binhi.
6. Naninikluhod si Abraham para sa kaniyang kamag-anak na inalipin sa Sodoma.	6. Naninikluhod ang Unang Adbentismo para sa kaniyang mga kamag-anak na inalipin ng Babilonya.
7. Ipinanganak ni Sarah ang binhi.	7. Ipinanganak ng Unang Adbentismo ang Binhi sa ilalim ng kapangyarihan ng ikaapat na anghel.

Makikita ang ilang bahagi ng pagkakasunod-sunod na ito sa kwento ni Elcana at Hannah. Si Hannah ang unang asawa na hindi magkaanak. Ang pangalawang asawa ay nagkaanak at inangkin ang mana. Pumasok si Hannah sa Dakong Banal at sa pamamagitan ni Eli ay tinanggap niya ang pangako ng Binhi.

Ang Adbentismo at ang Pitong Iglesia

(Setyembre 7, 2012)

Ang prinsipyo ng pag-uulit ng kasaysayan ay malinaw na inilalahad sa Bibliya. Ang karanasan ni Abraham na bumaba sa Egipto at lumabas mula roon ay inulit ng Israel makalipas ang maraming siglo. Ang mismong karanasan ng Israel ay nagbibigay ng halimbawa para sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Pansinin ang sinabi ni Ellen White:

Ang mga patibong ni Satanas ay inihanda para sa atin kung paanong inihanda rin ang mga ito para sa mga anak ng Israel bago sila pumasok sa lupain ng Canaan. Inuulit natin ang kasaysayan ng bayang iyon. 5T 160

Muli, isa na namang mahalagang pahayag:

"Ang nangyari na ay siya ring nangyayari ngayon: at ang mangyayari pa ay nangyari na rin noon; at hinahanap ng Diyos ang nakaraan." Sa Kanyang awa ay inuulit ng Diyos ang Kanyang mga pakikitungo sa nakaraan. Ibinigay Niya sa atin ang isang talaan ng Kanyang mga pakikitungo sa nakaraan. Ito ay kailangan nating pag-aralang mabuti; sapagkat ang kasaysayan ay nauulit. Tayo ay mas may pananagutan kaysa sa mga taong ang karanasan ay nakatala sa Lumang Tipan; sapagkat ang kanilang mga pagkakamali at ang mga bunga ng mga iyon ay isinulat para sa ating kapakinabangan. RH April 20 1897

Isa sa mga panahon ng kasaysayan na lubhang nakatawag ng aking pansin ay ang yugto ng Pitong Iglesia. Ang mga materyal na ibinigay sa atin sa Pahayag

kabanata 2 at 3 ay naglalarawan ng kasaysayan ng iglesia sa pangkalahatang paraan ngunit partikular sa aspeto ng organisasyon. Sinasabi ko ito dahil sa pitong bituin na nasa kamay ni Kristo na siyang mga pinuno ng pitong iglesia (Pahayag 1:20). Ang mga pinuno ay tuwirang may kaugnayan sa organisasyon.

Bilang isang mahalagang punto, ang kasaysayang ibinigay sa Pahayag 12 ay ang salaysay kung paano nanatiling buhay ang katotohanan ng Bibliya sa gitna ng bayan ng Diyos. Ito ay naging tago at itinago sa loob ng 1260 taon sa pamamagitan ng iglesyang Celtic, ng mga Waldensian, at ng iba pa. Ang kasaysayan ng Pahayag 2 at 3 ay mas malawak dahil ito ay tahasang tumutukoy sa pamunuan ng iglesia at sa kanilang mga tagumpay at pagkukulang sa larangan ng organisasyon. Ang pagkakaiba ng Pahayag 2 at 3 sa Pahayag 12 ay napakahalaga sa maraming kadahilanan, ngunit ang usaping ito ay lagpas na sa sakop ng artikulong ito.

Ang naging kawili-wili para sa akin ay kung paanong ang kasaysayan ng pitong iglesia ay maaaring gamitin upang ipakita ang karaniwang pag-unlad ng isang iglesia sa alinmang panahon. Sa sumusunod na talahanayan ay nais kong ipakita ang mga prinsipyo ng organisasyon na aking nakita sa loob ng Pitong Iglesia.

Iglesia (AD)	Kahulugan	Prinsipyong Pang-organisasyon	Karanasan
Ephesus (31-100)	Kanais-nais	Tinatag na Pundasyon	Nawala ang unang pag-ibig. Pahayag 2:4
Smyrna (100-313)	Mabango kapag nadurog	Umasenso sa gitna ng pag-uusig	Ikaw ay mayaman. Pahayag 2:9
Pergamos (313-538)	Itinaas sa pamamagitan ng pag-aasawa	Umasenso sa pamamagitan ng kompromiso	Paglitaw nina Baalim at ng mga Nicolaita (Pahayag 2:14,15)
Thyatira	Magsuot	Lumawak sa	Tinitii si Jezebel

(538-1517)	hanggang sa masira	pamamagitan ng Pangigibabaw ng Institusyon	(Pahayag 2:20)
Sardis (1517-1798)	Mga bagay na nalalabi	Nabasag dahil sa espiritu ng pagtutol at kalayaan sa sarili	Pangalan na waring buhay ngunit patay. Ilan ay hindi nadungisan. (Pahayag 3:1,4)
Philadelphia (1798-1844)	Pag-ibig ng magkakapatid	Pinadalisay sa pamamagitan ng Pag-ibig sa Katotohanan	Hindi itinanggi ang Aking pangalan, may kaunting kalakasan. Karanasan sa Kabanal-banalan na Dako (Pahayag 3:7,8)
Laodicea (1844-2 nd Advent)	Paghatol sa mga tao	Inihawalay sa pamamagitan ng Paghatol; Marurunong at mga mangmang na dalaga.	Sinasabi mong ikaw ay mayaman ngunit ikaw ay dukha, bulag, at hubad. Magsisi!

Kung susundan natin ang pagkakasunod-sunod na ito, makikita natin na ang iglesia ng Diyos ay itinatag at pagkatapos ay inuusig. Ang pag-uusig ay humahantong sa kompromiso, na siya namang nagpapahintulot sa kaaway na makapasok sa iglesia at igiit ang kanyang kapangyarihan. Ang espiritu ng paghahari na pinagsama sa espiritu ng paghihimagsik ay nagbubunga ng isang kilusang tumututol na pagkatapos ay nagpapabiyak sa iglesia. Mula sa prosesong ito, isang maliit na grupo ang naihiwalay at mahigpit na kumakapit sa katotohanan; samantalang ang iba, na pinamumunuan ng espiritu ng paghahari o ng kalayaan sa sarili, ay bumubuo sa mga mangmang na dalaga

sa panahon ng paghuhukom sapagkat wala sa kanila ang langis ni Kristo na siyang mapagmahal at mahinahong espiritu.

Nais kong ipahiwatig na ang karanasang ito ay nagaganap sa kasaysayan ng Iglesia ng Seventh-day Adventist at ito ay may maraming aral para sa atin.

Prinsipyong Pang-Organisasyon	Karanasan	Adbentismo
Tinatag na Pundasyon	Nawala ang unang pag-ibig. Pahayag 2:4	1840-1863 Karanasan ng unang pag-ibig noong 1840-1844, Itinatag ang doktrinang saligan noong 1847-1848. Nawala ang unang pag-ibig. Halimbawa noong 1856 ang kabiguan nina Andrews at Loughborough sa Waukon, Iowa.
Umunlad sa gitna ng pag-uusig	Ikaw ay mayaman. Pahayag 2:9	1863-1895 Naging mayaman sa pamamagitan ng mensahe ng 1888. Inatake ng ibang mga iglesia, mga batas sa Linggo, maling paratang ng pagtangga sa pagka-Diyos ni Kristo.
Umunlad sa pamamagitan ng kompromiso	Paglitaw nina Baalim at ng mga Nicolaita (Pahayag 2:14,15)	1895-1931. Makapangyarihang pamumuno, Kellogg, Ballenger, 1919 Kumperensya sa Bibliya. Pagsisimula ng samahan ng mga ministro. Pakikipag-ugnayan sa mga pangunahing Protestante. Ipinakilala ang Trinidad.
Lumawak sa pamamagitan ng Pangunahing Pamumuno ng	Tinittis si Jezebel (Pahayag 2:20)	1931-1980. Pagpapakilala ng Trinidad, Manwal ng Iglesia at mga patakaran ng Iglesia. QOD, pagpapalawak ng mga

Institusyon		institusyon.
Nabasag dahil sa espiritu ng paglaban at kalayaan	Pangalang buhay ngunit patay na. lilan lamang ang hindi nadungisan. (Pahayag 3:1,4)	1981 – Kasalukuyan. Pagsibol ng mga independiyenteng kilusan. Digmaan tungkol sa Santuwaryo, RBF, Tagumpay laban sa kasalanan, Ellen White, Pag-orden ng kababaihan, Trinidad, at iba pa.
Pinadalisay na Pag-ibig sa Katotohanan	Hindi itinanggi ang aking pangalan, may kaunting lakas (Pahayag 3:8)	Sa unahan lamang. Kumapit sa pangalan ng Anak ng Diyos at panatilihin ang mahinahong Espiritu ni Kristo. Muling makamit ang karanasan sa Pinakabanal na Lugar. May pinto na bumubukas at nagsasara.
Hiniwalay ng Hatol; Matalino at Mangmang na Birhen.	Sinasabi mong mayaman ka pero ikaw ay mahirap, bulag, at hubad. Magsisi ka! (Pahayag 3:17,19)	Mga pangwakas na tagpo. Ang Espiritu ng mga Filadelfiano ay nagsasagawa ng gawa ng pagsisisi at tinatanggap ang tatak habang ang iba ay inilalabas o pinapatay ng mga sandata ng pagkatay. Ezekiel 9. Pahayag 3:18,19

Ang nasa itaas na tsart ay masyadong pinaikli at marami pang ibang punto ang maaaring idagdag, ngunit sa aking palagay ay naipakita na ang pagkakasunod-sunod kaya't maibibigay na ang paalala.

Ang ating iglesia sa kasalukuyan ay nasa karanasan ng Sardis. Ito ay bunga ng pagtugon sa makapangyarihang pamumuno ng institusyon ng iglesia at sa pagpapahintulot nito kay Jezebel. Sa kasamaang-palad, ang espiritu ni Jezebel rin ang siyang nagpapalakas sa diwa ng pagiging hiwalay at pagsuway ng mga Konserbatibong Adventist, habang siya rin ang nagpapasimula sa kilusan para

sa katarungang panlipunan na may kinalaman sa ordinasyon ng kababaihan at mga karapatang pantao. Iisa ang espiritung nagpalago sa dalawang kilusang ito sa loob ng iglesia. Ang kilusang hindi naniniwala sa Trinidad ay kadalasang nahubog sa ganitong espiritu at siya ring nag-aambag sa lalong pagkakahati-hati, pagkakabaha-bahagi, at diwa ng pagsalungat.

Kung ating pagmamasdan ang mga pangyayari sa pagtatapos ng panahon ng Sardis, makikita natin na ang mga puwersang pampolitika ang siyang nagtapos sa pamumuno ng Tiatira noong 1798. Ito ang nagtulak sa bayan ng Diyos na muling pag-aralan ang aklat ni Daniel at ng Pahayag upang maunawaan ang konteksto ng propesiya kaugnay ng pagbibigay ng Tatlong Mensahe ng mga Anghel. Magiging kasangkapan rin kaya ang mga puwersang pampolitika upang tapusin ang iglesyang Adventist sa kasalukuyan nitong anyo? Muling hahatakin kaya nito ang mga tao pabalik sa mga aklat ng propesiya upang ihanda sila sa pag-uulit ng Mensahe ng Ikatlong Anghel na pinalalakas ng ikaapat na anghel? Ang anghel na ito ang siyang magtitipon sa mga tunay na tagasunod ni Hesus patungo sa Kabanal-banalan, yaong mga hindi itinakwil ang pangalan ng Anak ng Diyos at nagpanatili ng Kanyang matamis na espiritu. May mga mahahalagang aral tayong maaaring matutunan mula sa pagtatapos ng panahon ng Sardis.

Ang iglesia ay humaharap sa mga hamon mula sa parehong espiritu ng pagiging konserbatibo na may kalayaang hiwalay, at sa makabago o liberal na espiritu ng katarungang panlipunan. Ang mga puwersang ito ang tuluyang magwawasak sa pagkakaisa ng iglesia, at tanging yaong masusing nagsaliksik ng Kasulatan, matatag na pinanghawakan ang mga pundasyong ibinigay mula pa sa simula, at nakasumpong ng bukas na pintuan patungo sa Kabanal-banalang Dako ang siyang makaririnig sa panawagan ng ikaapat na anghel para sa pagtitipon.

Yaong mga kumikilos at naudyok bunga ng mga pagkukulang ng iglesia mula 1895 hanggang 1980 ay gaganap ng papel sa lalo pang pagkakabaha-bahagi ng iglesia, at sila'y magkakaroon ng pangalang tila sila'y buhay, ngunit sa katotohanan ay patay. Subalit ang ilan na hindi nadungisan ang kanilang kasuotan ng gayong espiritu ang siyang tatanggap ng espiritu ng ikaapat na anghel at magpapahayag sa sanlibutan tungkol sa kaibig-ibig na Hesus, dala

ang espiritu ng pag-ibig, kapayapaan, at kagalakan na nagmumula sa Kabanalanang Dako.

Nararamdaman ko ang espiritu ng Sardis sa aking sariling kaluluwa habang pinagninilayan ko ang kalagayan ng ating iglesia. Kailangan kong manalangin araw-araw upang humingi ng biyaya na huwag mahulog sa ganitong paraan ng pag-iisip. Nais kong ituon ang aking pag-ibig sa mga bagay na makalangit sa pamamagitan ng bukas na pintuan at panatilihin ang aking kagalakan sa kabila ng matinding kalungkutan sa loob at paligid ng iglesia.

Pahayag 3:22 Ang may pandinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia.

Bakit Ako Kumakapit sa Aking mga Kapatid na Adventist

(Agosto 21, 2011)

Ako ay nakipag-ugnayan sa isang kaibigan at kami'y nagbahaginan tungkol sa ilang aspeto ng mga pagpapalang dumarating kapag isinuko natin ang ating sarili sa pamumuno ng ating mga iglesia, dala ang katotohanan tungkol sa Anak ng Diyos at patuloy rin kaming nananalangin na may espiritu ng pagpapasakop at pagkilala na ang Iglesyang Adventist ay nananatiling tipanang iglesia ng Diyos, bagamat nasa kalagayan ng pagtalikod.

Maraming tinig sa ngayon ang nananawagan na ang bayan ng Diyos ay lumabas mula sa Iglesya Adventist. Naniniwala kami na kapag ang isang tao ay pinaalis o itinatayo mula sa iglesia, siya ay may kalayaang makipagtipon sa mga sambahayang grupo o mga pagpupulong ayon sa pangangailangan, habang patuloy na ipinapanalangin ang mga namumuno sa Iglesya Adventist. Yaong mga may kakayahang dumalo pa rin sa isang iglesyang Adventist nang hindi inuusig, at kung saan ang paraan ng pagsamba ay naaayon sa mga pamantayang biblikal, ay dapat na patuloy na magsikap na maging isang patotoo sa lugar na iyon na may maamo at mapagpakumbabang espiritu.

Ang panawagang lisanin ang Iglesyang Adventist bago pa tayo paalisin ay isang kasangkapan ni Satanas upang iwanang walang proteksyon ang Iglesyang Adventist, upang siya ay makapagdulot ng kaguluhan at tuluyang wasakin ang iglesya ng Diyos. Pansinin ang kuwentong ito mula sa Aklat ng mga Gawa.

Gawa 27:22-25 Ngunit ngayon ay hinihimok ko kayong lakasan ang inyong loob: sapagkat wala ni isa man sa inyo ang mamamatay, kundi ang sasakyan lamang ang mawawala. (23) Sapagkat kagabi, isang anghel ng Diyos na aking kinikilala at pinaglilingkuran ang tumayo sa tabi ko, (24) At sinabi, Huwag kang matakot, Pablo; kinakailangan mong humarap kay Cesar: at heto, ibinigay ng Diyos sa iyo ang lahat ng kasamang nakasakay sa barko. (25) Kaya nga mga ginoo, lakasan ninyo ang inyong loob: sapagkat ako'y naniniwala sa Diyos na mangyayari ang lahat ayon sa Kanyang sinabi sa akin.

Ayon kay Ellen White:

Sa loob ng labing-apat na araw, sila'y napadpad sa ilalim ng langit na walang araw at walang bituin. Ang apostol, bagama't siya rin ay dumaranas ng pisikal na paghihirap, ay may mga salitang puno ng pag-asa para sa pinakadilim na oras, at handang tumulong sa bawat pangangailangan. Sa pamamagitan ng pananampalataya ay hinawakan niya ang bisig ng Walang Hanggang Kapangyarihan, at ang kanyang puso ay nanatiling matatag sa Diyos. Wala siyang kinatatakutan para sa kanyang sarili; alam niyang iingat siya ng Diyos upang makapagpatotoo sa Roma ukol sa katotohanan ni Kristo. Subalit ang kanyang puso ay napuno ng habag para sa mga kaluluwang nasa paligid niya, makasalanang, mababa ang kalagayan, at hindi handang mamatay. Habang taimtim siyang dumadalangin sa Diyos na iligtas ang kanilang mga buhay, ipinahayag sa kanya na tinugon ang kanyang panalangin. AA 443

Isaalang-alang din ang kwentong ito:

Gen 19:20-22 Masdan mo ngayon, ang lungsod na ito ay malapit upang matakasan, at ito ay maliit lamang: Oh, hayaang makatakas ako roon, (hindi ba't ito'y maliit lamang?) at ang aking kaluluwa ay mabubuhay. (21) At sinabi niya sa kanya, Masdan, tinanggap ko rin ang kahilingang ito tungkol sa bagay na iyong sinabi, na hindi ko gugunawin ang lungsod na ito na iyong tinukoy. (22) Magmadali ka, tumakas ka roon; sapagkat wala akong magagawa hangga't hindi ka pa nakararating doon. Kaya't tinawag ang pangalan ng lungsod na Zoar.

Habang taimtim na nanalangin si Pablo para sa mga lalaking kasama niya sa barko, natiyak ang kanilang kaligtasan. Kung wala siya roon, maaaring pinahintulutan na si Satanas na wasakin silang lahat. Sa kaso ni Lot, hindi makapagsimula ang mga anghel na tagapuksa sa kanilang gawain hangga't hindi pa siya nakaaalis.

Hindi ba't mababasa natin sa mga bagay na ito na isa sa mga dahilan kung bakit kailangan nating manatiling kasama ang ating mga kapatid sa pananampalatayang Adventist ay para sa kanilang kaligtasan, upang bigyan sila ng panahon na makita ang pagkauhaw ng kanilang kaluluwa na dulot ng pagsamba kay Baal. May mga ahente si Satanas na humihimok sa bayan ng Diyos na lisanin ang samahang Adventist upang mawasak niya sila. Kung tunay nating iniibig ang ating mga kapatid, hindi ba't mananatili tayo sa loob ng barko kasama nila hanggang sa ito'y mawasak? Hindi ba't ang ating pagtatapat na si Hesus ang Anak ng Diyos ay magiging panangga para sa mga minamahal natin sa loob ng iglesia?

May mas dakilang dahilan kung bakit kailangan nating ipanalangin ang pamunuan ng Iglesyang Adventist. Sa kasalukuyan, may mga pinuno na pinag-iisipan ang isyu tungkol sa Anak ng Diyos. Ang ating Pangulo ay nagkaroon na ng ilang pagkakataon upang pag-isipan ang doktrina tungkol sa Anak ng Diyos. Kapag tinanggap niya ang katotohanang ito, isang malaking pagpapala ang darating sa bayan ng Diyos at magaganap ang isang matinding pagyanig. Ngunit kung tatanggihan niya ang pagpapalang ito, ang buong sanlibutan ay mahahantad sa matinding poot ni Satanas. Isa sa mga pangunahing dahilan kung bakit hindi pa nasisira ang mundo ay dahil sa patuloy na pag-iral ng

Iglesyang Adventist. Sa nakalipas na tatlumpung taon, ang kapangyarihan ni Satanas ay labis na lumago sapagkat sa kasamaang-palad, tinalikuran ng Iglesyang Adventist ang Ama at ang Kanyang Anak. Marami sa ating mga pinuno ang hindi lubos na namamalayan ang pagbabagong ito, tulad din ng aking hindi pagkakaunawa noon. Tayo ngayon ay nasa dapithapon ng panahong ito ng kamangmangan, at malapit nang magkaroon ng mga pasyang magtatakda ng direksiyon sa alinmang panig.

Ang mga iglesyang tumatanggi sa Anak ng Diyos sa pamamagitan ng mga taong isinugo upang manawagan sa kanila ay mahahantad sa diyos na kanilang pinaglilingkuran, at siya'y magkakaroon ng higit na kapangyarihan sa mga iglesyang ito. Manatili tayong nakaugnay sa ating mga kapatid hangga't maaari, at taimtim tayong manalangin para sa kanilang kaligtasan. Ang ating presensya sa puso at katawan sa mga pagtitipon ng Iglesyang Adventist ay nagsisilbing panangga para sa ating mga kapatid laban sa poot ng masama. Ako'y taimtim na nananawagan sa lahat ng nananampalataya sa bugtong na Anak na huwag makinig sa mga tinig na nag-aanyaya sa ating talikuran ang Iglesyang Adventist; ito'y isang panlilinlang na magdudulot ng trahedya at pagkawala. Kung darating ang panahon na kailangan talagang lumisan, ang ating Ama ang magpapahayag nito sa Kanyang mga lingkod na propeta—“Sapagkat tunay ngang ang Panginoong Dios ay hindi gumagawa ng anuman, malibang ito'y Kaniyang ipahayag sa Kaniyang mga lingkod na mga propeta.” Amos 3:7.

Minsan pa, ako'y nananawagan sa lahat ng sumasampalataya sa bugtong na Anak na iharap ang inyong sarili sa mga pinuno ng iglesya at ipahayag ang inyong pananampalataya tungkol sa bugtong na Anak. Hindi kayo ang nililitis, kundi ang inyong Tagapagligtas. Ang hakbang na ito ay nagbibigay ng pagkakataon sa bawat iglesya na tanggapin o tanggihan ang bugtong na Anak. Nawa'y ang inyong diwa ay puspos ng pagpapasakop at kagandahang-loob upang maipakilala ang bugtong na Anak nang walang espiritu ng pamumuna o pagmamatuwid-sa-sarili. Ang ganitong mga saloobin ay halos tiyak na magbubulag sa isang iglesya sa katotohanan. Dapat tayong kumilos nang may biyaya at pagtitiyaga sa pakikitungo sa ating mga kapatid. Ako'y taimtim na nananawagan sa inyo: huwag kayong kumilos nang palihim sa likod ng inyong mga pinuno upang makahikayat ng mga tagasunod sa

pananampalataya; ito’y naglalagay ng masamang impresyon sa ating mensahe at nagpapakita ng kawalan ng paggalang sa awtoridad na itinatag ng ating Ama.

Habang dumarami ang mga taong nagpapahayag ng kanilang pananampalataya sa harap ng kanilang mga pinuno, lalo ring dumarami ang mga pasyang ginagawa pabor man o laban sa Anak ng Diyos, at ito ang magpapabilis ng pagdating ng pagyanig, ng Huling Ulan, at ng Ikalawang Pagparito. Ipagkaloob natin sa ating mga kapatid ang pagkakataong piliin si Kristo kaysa kay Barabas sa pamamagitan ng pagpapasakop ng ating pagpapahayag ng pananampalataya sa kanila. Kapag natapos na ang ating pagsubok at tayo’y tinanggihan ng iglesia, subalit hindi tayo inuusig, sikapin nating manatili roon hangga’t maaari upang maging panangga sa kanila, dahil sa pagtangga nila sa Anak ng Diyos. Sapagkat kung tayo’y lalayo, sila ay mahahantad sa poot ni Satanas. Ngunit kung tayo’y pilitin nilang umalis at itaboy, sila mismo ang nagdadala ng mga bagay na ito sa kanilang sarili, at wala na tayong magagawa pa.

Mga kapatid, dalangin ko na makita ninyo ang liwanag sa mga bagay na ipinagkatiwala sa aking puso. Maging tulad nawa tayo ni Pablo na taimtim na nanalangin para sa mga kasamahan niya sa barko, upang ang kanilang mga buhay ay maligtas. Manatili tayo sa piling nila upang mapanatili ang kanilang kaligtasan mula sa masama at mabigyan pa sila ng panahon upang pag-isipan ang kanilang landas at piliin ang buhay na matatagpuan sa bugtong na Anak.

Ang sinumang may Anak ay may buhay.

Bakit Ako Nananatiling Bahagi ng Iglesia ng Seventh-Day Adventist

(Agosto 4, 2011)

Taglay ko ang napakagandang alaala ng pagbabasa ng mga pangaral ni A.T. Jones mula sa General Conference Bulletin noong 1895. Habang binabasa ko ang mga leksyong ito, malinaw na naipaalala sa akin na si Kristo ay lubhang

malapit sa atin at ganap Niyang ipinakilala ang Kanyang sarili bilang kaisa natin bilang tao. Isa sa mga pinakamagandang alaala ko ay ang pagbabasa ng ikalabing-limang sermon, kung saan ipinapaliwanag ni Elder Jones kung paanong ang mga Awit ay nangungusap sa ating lahat tungkol kay Kristo.

Sa lahat ng mga bagay, nararapat lamang na Siya'y maging katulad ng Kanyang mga kapatid, at Siya'y ating kapatid sa pinakamalapit na ugnayan ng dugo. Ngayon ay pag-aaralan natin ang isa pang aspeto ng dakilang paksang ito: Una sa mga Awit—si Kristo sa mga Awit—upang makita natin na ang mga Awit ay ganap na tumutukoy kay Kristo, at na ang karanasang itinala roon ay karanasan ni Kristo. Hindi maaaring talakayin nang detalyado ang lahat ng 150 Awit sa isang aralin o kahit sa labindalawa; subalit sa isang paraan ay maaari nating maabot ang diwa ng lahat sa pamamagitan ng pagpili ng ilan, upang ipakita ang isang dakilang lihim ng buong aklat at ang lihim na iyon ay si Kristo. Pipiliin natin ang ilang mga Awit na mismong ang Diyos ang nag-ugnay kay Kristo, upang hindi magkaroon ng alinlangang si Kristo talaga ang tinutukoy ng mga iyon. {February 22, 1895 ATJ, GCB 299.2}

Ang unang halimbawa na ibinigay ni Elder Jones ay mula sa Awit 40. Malinaw ko pang naaalala ang matibay kong pagsang-ayon na ang Awit 40:8–10 ay tumutukoy kay Hesus.

Awit 40:8-10 Kinalulugdan kong tuparin ang iyong kalooban, O aking Diyos: oo, ang iyong kautusan ay nasa aking puso. (9) Ipinangaral ko ang katuwiran sa malaking kapulungan: hindi ko pinigil ang aking mga labi, O Panginoon, batid Mo ito. (10) Hindi ko inilihim ang iyong katuwiran sa aking puso; ipinahayag ko ang iyong katapatan at ang iyong pagliligtas: hindi ko ikinubli ang iyong kagandahang-loob at katotohanan sa malaking kapulungan.

Alam natin na ito ay tumutukoy kay Kristo sapagkat sinabi ni Pablo na ang Awit 40:8 ay tumutukoy kay Hesus.

Hebreo 10:7-10 Pagkatapos ay sinabi Niya, Narito, ako'y naparito (ayon sa nasusulat tungkol sa akin sa balumbon ng aklat) upang gawin ang iyong kalooban, O Diyos. (8) Noong una ay sinabi Niya, Handog at mga alay, at mga handog na sinusunog at mga handog para sa kasalanan ay hindi Mo kinalugdan, ni hindi Mo pinagnasaan; bagaman ang mga ito'y iniaalay ayon sa kautusan; (9) Pagkatapos ay sinabi Niya, Narito, ako'y naparito upang gawin ang Iyong kalooban, O Diyos. Inalis Niya ang una upang maitatag ang ikalawa. (10) Sa kaloobang ito tayo ay pinabanal sa pamamagitan ng pag-aalay ng katawan ni Hesu-Kristo minsan at magpakailanman.

Ngunit malinaw kong naaalala ang aking pagkabahala nang ipagpatuloy ni Elder Jones ang pagbasa sa Awit 40.

Awit 40:12-13 Sapagkat napakaraming kasamaan ang pumalibot sa akin; inabot na ako ng aking mga kasamaan kaya't hindi na ako makatingala; ang mga ito'y higit pa sa bilang ng mga buhok sa aking ulo: kaya't nanlupaypay ang aking puso. (13) Kalugdan mo, O PANGINOON, na ako'y iligtas: O PANGINOON, magmadali Ka na sa pagtulong sa akin.

Pansinin ninyo ang sinabi ni Elder Jones:

Sino? Si Kristo. Saan Niya nakuha ang kasamaan? Ah, “ang Panginoon ang naglagay sa Kanya ng lahat ng ating kasamaan.” Hindi ba’t ang mga ito’y higit pa kaysa sa bilang ng buhok sa Kanyang ulo? At kapag tiningnan Niya ang Kanyang sarili at pinag-isipan ito, ano ang Kanyang makikita sa Kanyang sariling paningin? Ah, “nanghina ang aking puso,” dahil sa bigat ng kasalanan at hatol—ang ating mga kasalanang ipinasan sa Kanya. {February 22, 1895 ATJ, GCB 300.2}

Malinaw kong naaalala ang matinding kagalakang dumaloy sa aking puso nang mapagtanto ko na si Hesus mismo ang nagsasalita sa Awit na ito, at dahil ipinasan sa Kanya ng Panginoon ang lahat ng ating kasamaan, lubos

Siyang nakaugnay sa akin at nakapanalangin sa aking katauhan, ang mga panalanging ako mismo ang nangangailangang ipanalangin. Sa Kanyang pagka-Diyos, si Kristo lamang ang tunay na nakaaalam na ang pagiging makasalanang ng tao ay higit pa kaysa sa dami ng buhok sa ating ulo. Noon, akala ko'y kaya kong bilangin ang mga kasalanang kinakaharap ko. Ngunit tanging isang banal na likas lamang ang kayang makilala ang daan-daang kasalanang nakapaloob sa pagkatao ng sangkatauhan. Gayunman, nakita ko ang kagila-gilalas na katotohanang ang kaalamang ito ay nagiging makahulugan lamang sa akin kapag aking nauunawaan na si Kristo ay lubos na nakipag-isa sa akin at kaya Niyang magsalita para sa akin at ipanalangin ang panalanging kinakailangan kong ipanalangin. Kahit ngayon habang ako'y sumusulat, nadarama ko ang mga luha ng kagalakan sa pag-iisip ng bagay na ito. Si Kristo, ang aking Tagapagligtas, ang sumigaw ng mga panalanging ako ang may kailangan—"Inabot ako ng aking mga kasamaan anupa't hindi ko na kayang tumingala." Ang tanging dahilan kung bakit nasambit ko ang ganitong panalangin ay dahil isinugo ng Diyos ang Espiritu ng Kanyang Anak sa aking puso upang bigkasin ang mga salitang ito.

Hindi ko kailanman makakayang magkaroon ng tiwala na si Hesus ay kayang iahon ako mula sa aking makasalanang kalagayan kung hindi ko nauunawaan na si Kristo ay lubos na kumakatawan sa tao sa harap ng luklukan ng awa sa langit. Siya'y makapamamagitan para sa atin sapagkat lubusan Niyang iniuugnay ang Kanyang sarili sa atin. Hindi Siya nahiya na tawagin tayong Kanyang mga kapatid. Ang pinakapuso ng kapangyarihan ng gawaing tagapamagitan ni Kristo ay na Siya ay lubos na nakikibahagi sa aking pagkatao at lubos Niyang nauunawaan ang aking kalagayan at katayuan.

Paano ito naaangkop sa pananatili ko bilang isang Seventh-day Adventist? Ang Iglesia ng Seventh-day Adventist ay tumalikod sa Diyos ng langit at ipinasok sa kanilang mga kautusan ang isang diyos na hindi kinilala ni tinanggap ng ating mga ninuno. Tinanggap ng Iglesia ng Seventh-day Adventist ang maraming bahagi ng pagsamba at mga doktrina ng mga anak na babae ng Babilonya. Sa maraming pagkakataon ay makikita nating ang mga taong nasa posisyon bilang mga ministro ay itinatatwa ang aral tungkol sa Santuwaryo, tagumpay laban sa kasalanan, kalikasan ni Kristo, pagka-perpekto ng likas, at marami pang ibang turo. Ngayong nalalaman natin ang

nakalulungkot na kalagayan ng Iglesia ng Adventist, ano ang dapat nitong gawin? Magsisi! Ngunit sa kasamaang-palad, tayo ay nasa kalagayang Laodicea, at ang Laodicea ay hindi namamalayang siya ay kaawa-awa, dukha, bulag, at hubad. Ano ang nararapat gawin? Paano magsisisi ang Iglesia ng Adventist sa kasalanan ng pagtangi sa Ama at sa Anak? Tingnan natin kung ano ang ginawa ng ating Panginoon noong tayo ay nawawala at wala nang pag-asa. Ano ang Kanyang ginawa? Itinakwil ba Niya tayo at idineklarang mga apostata? Nanatili ba Siyang malayo at tayo'y hinatulan, ipinahayag ang mga parusang nararapat sa atin? Hindi, buong puso Siyang nakibahagi sa ating kalagayan, naging katulad natin, at ipinanalangin ang mga panalanging tayo sana ang dapat magsambit, upang sa pag-inom natin ng Espiritung iyon ay matutunan din nating manalangin sa gayunding paraan. At ito mismo ang ginawa ni Daniel.

Daniel 9:8-11 O Panginoon, sa amin nauukol ang kahihiyan ng mukha, sa aming mga hari, sa aming mga prinsipe, at sa aming mga magulang, dahil kami ay nagkasala laban sa Iyo. (9) Sa Panginoon naming Diyos ay nauukol ang awa at kapatawaran, bagaman kami ay naghimagsik laban sa Kanya; (10) Hindi rin namin sinunod ang tinig ng Panginoon naming Diyos upang lumakad sa Kanyang mga kautusan na Kanyang inilagay sa harapan namin sa pamamagitan ng Kanyang mga lingkod na mga propeta. (11) Oo, ang buong Israel ay sumuway sa Iyong kautusan at lumihis upang hindi sundin ang Iyong tinig; kaya't ang sumpa ay ibinuhos sa amin, at gayundin ang panunumpa na nasusulat sa kautusan ni Moises na lingkod ng Diyos, sapagkat kami ay nagkasala laban sa Kanya.

Si Daniel ay isang matuwid na tao, ngunit bilang isang Hudyo at bahagi ng Israel, lubos niyang inugnay ang kanyang sarili sa Israel at idinalangin ang mga panalanging kailangang ipanalangin ng mga pinuno ng Israel. Kung si Daniel ay nakipagkaisa sa Israel at ipinahayag ang mga kasalanan ng kanyang bayan bilang isang Israelita, gaano pa kaya tayo, na bahagi ng minamahal nating iglesia, ang dapat makiisa at ipahayag ang mga kasalanang kailangang ipahayag at humingi ng kapatawaran? Hindi ba't karamihan sa atin ay naging kabahagi rin ng kasalanang ito kaugnay sa doktrina ng Trinidad? Sa halip na

magpakita ng pagka-matuwid sa sarili at pagkagulat, hindi ba't dapat tayong maging tulad ni Hesus na lubos na nakipag-isa sa natitirang iglesia ng Diyos at ipanalangin ang mga panalanging kailangang ipanalangin ng iglesiang ito?

Bilang isang nagpapahayag na Seventh-day Adventist, maaari akong manalangin bilang isang Adventist at ipahayag ang aking mga kasalanan at ang mga kasalanan ng aking bayan. Kung iiwan ko ang iglesiang Adventist o lalayo upang hatulan ito, isinusuko ko ang aking kakayahang katawanin ang iglesiang ito at makibahagi sa gawaing pagpapahayag ng kasalanan, isang gawaing napakahalagang simulan ng iglesia sa panahong ito. Kapag ang bayan ng Diyos ay nagpapakumbaba at ipinahahayag ang kanilang mga kasalanan, ang ating Ama sa langit ay kikilos upang ituwid ang mga bagay sa pamunuan ng Kanyang gawain. Ang mga umaalis dahil sa sakit, galit, o pagkadismaya ay nawawalan ng kakayahang manalangin para sa iglesia, sapagkat hindi na nila kinikilala ang kanilang sarili bilang bahagi nito.

Paano kung ako ay umalis na? Maaari kang bumalik sa iyong puso at ipahayag sa Diyos na ikaw ay tunay na isang Seventh-day Adventist. Maaari mong simulang ipanalangin ang mga pastor at mga pinuno ng Iglesiang Adventist. Maaari mong simulang ipanalangin ang mga panalanging sila ang dapat na manalangin, at alam kong pakikilingan ng ating Diyos ang mga panalanging iyon.

Hindi ikinahiya ni Hesus na tawagin tayong Kanyang mga kapatid. Dapat ko bang ikahiya na tawagin ang aking sarili na bahagi ng Iglesiang Seventh-day Adventist? Ang aking Panginoon ay hindi nahihiya kaya't ako rin ay hindi nahihiya.

Huwag Kang Magsasalita ng Masama Laban sa Pinuno ng Iyong Bayan

(Hunyo 1, 2011)

Pagkalipas ng ilang taon ng pangangaral ng ebanghelyo, nadama ni Pablo na tungkulin niyang pumunta sa Jerusalem, kahit na siya ay binalaan sa

pamamagitan ng kaloob ng propesiya na may panganib na darating sa kanya. (Gawa 21:10,11) Si Pablo ay nagtataglay ng maraming kaloob ng Espiritu, kabilang na ang kaloob ng pagiging apostol at ang kaloob ng propesiya. (Roma 1:1; 2 Corinto 12:1-3)

Ang Iglesiang Kristiyano ay matatag na naitatag sa maraming bahagi ng mundo at maayos ang pagkakaorganisa nito, gaya ng pinatunayan ng pagpupulong ng mga pinuno ng iglesia sa Gawa 15 na tumalakay sa isyu ng pagtutuli at sa mga seremonyal na kautusan ng mga Hudio. Si Pablo ay isang mahalagang pinuno sa kilusang ito at isa sa mga lubos na iginagalang na mga lider.

Sa pag-iisip ng mga bagay na ito, matatagpuan natin ang isang kapansin-pansing pangyayari noong si Pablo ay ginapos at dinala sa Punong Saserdoteng si Ananias. Isinulat ni Lucas ang mga pangyayaring ito sa aklat ng Mga Gawa, at ito'y naganap bandang taong 60 AD.

Gawa 23:1-3 At si Pablo, na matamang tumingin sa Sanedrin, ay nagsabi, “Mga lalaki *at* mga kapatid, namuhay ako nang may malinis na budhi sa harap ng Diyos hanggang sa araw na ito.” Ngunit iniutos ng pinakapunong saserdoteng si Ananias sa mga nakatayo sa tabi niya na siya'y hampasin sa bibig. Kaya't sinabi ni Pablo sa kaniya, “Hahampasin ka ng Diyos, *ikaw* na pinaputing pader: Ikaw ba'y nakaupo upang ako'y hatulan ayon sa kautusan, gayong iniutos mong ako'y hampasin na labag sa kautusan?”

Sa bahaging ito ng kwento, maraming maaaring maniwalang may katuwiran si Pablo sa kaniyang sinabi. Ang mga pinuno ng mga Hudio ang nagpako kay Kristo sa krus at umusig sa Kaniyang mga tagasunod. Sila ay nasa ilalim ng kapangyarihan ng masasamang espiritu at itinakwil na ng Diyos ng langit noong AD 34. Idagdag pa rito na si Pablo ay ganap na pinagtibay ng langit sa pamamagitan ng maraming kaloob ng Espiritu at siya mismo ay tuwirang tinawag ni Hesus upang maglingkod sa Kaniya. Subalit ang sumunod na pangyayari ay kapansin-pansin at lubhang kagiliw-giliw.

Gawa 23:4-5 At sinabi ng mga nakatayo roon, “Nilalait mo ba ang dakilang saserdote ng Diyos?” At sinabi ni Pablo, “Hindi ko alam,

mga kapatid, na siya pala ang dakilang saserdote; sapagkat nasusulat, “Huwag kang magsasalita ng masama laban sa pinuno ng iyong bayan.”

Hindi alam ni Pablo na ang taong kanyang kinakausap ay ang Dakilang Saserdote. Ang taong ito ay parehong pinunong espirituwal at hukom ng Israel. Nang ipaalam kay Pablo ang katungkulan ng taong iyon, siya ay tumukoy sa Exodo 22:28

Exodo 22:28 Huwag mong lalaitin ang mga diyos, ni sumpain man ang pinuno ng iyong bayan

Ang unang mahalagang punto na dapat isaalang-alang ay ang pagpapakumbaba ni Pablo at ang kanyang pagpapakita ng paggalang sa katungkulan ng lalaking kausap niya, at sa pagkilala niya bilang isang pinuno ng bayan. Ang taong ito, na maaaring ituring na kinatawan mismo ni Satanas, at kabilang sa mga taong may sala sa pagkamatay ng Anak ng Diyos; sa taong ito ay ipinakita ni Pablo ang paggalang at kagandahang-asal.

Mayroon ba tayong matututuhan dito?

Pinatay ng ating Iglesia ang Anak ng Diyos noong 1980 sa pamamagitan ng pahayag:

May iisang Diyos: Ama, Anak, at Espiritu Santo, isang pagkakaisa ng tatlong magkasamang Walang Hanggang Persona. – Mula sa Pangunahing Pananampalataya Blg. 2 ng Seventh-day Adventist

Ang pagpapakilala ng doktrina ng Trinidad ay sumira sa pagkakakilanlan ng Bugtong na Anak ng Diyos at ng Kaniyang Ama. Ang ideyang ito ay isang diyus-diyosan na bunga lamang ng imahinasyon ng tao at isang karumal-dumal na bagay sa harap ng langit. Ito ay pagsamba kay Baal sa pinakamataas na antas.

Kung paanong humigit-kumulang tatlung taon ang lumipas mula sa pagkamatay ni Kristo hanggang sa pangyayaring kinaharap ni Pablo si Ananias, gayundin naman, tatlung taon ang lumipas mula nang muli

nating ipinako sa krus ang Anak ng Diyos sa pamamagitan ng ginawa ng ating minamahal na iglesia.

Tama bang tayo na tinawag sa liwanag ng Ama at ng Kanyang mahal na Anak ay magsalita ng masama laban sa mga pinuno ng ating bayan? Hindi ba't nararapat na igalang natin sila? Oo, at lalo pa ngang higit sa gayon, sapagkat hindi tayo binigyan ng lahat ng kaloob na taglay ni Pablo, at wala tayo sa posisyon upang magsalita laban sa isang organisasyong umaabot sa buong mundo gaya ng ipinagmalaki ni Pablo; at hindi rin nagbigay ng anumang pahiwatig ang ating Ama na ang ating Iglesia ay pinutol na, gaya ng Israel noong AD 34.

Gaano pa kaya kahalaga na ipakita natin ang paggalang at pagmamahal sa mga pinuno ng ating Iglesia sa loob ng Iglesiang Adventist. Ipinapanalangin ba natin sila at ang kanilang mga pamilya? Nakikiusap ba tayo sa ating Ama na pagpalain sila at bigyan ng karunungan? Hindi natin dapat pagsalitaan ng masama ang mga pinuno ng ating bayan.

Ang ikalawang mahalagang punto na dapat bigyang-pansin ay ang pananalita sa Exodo 22:28

Exodo 22:28 Huwag mong lalapastanganin ang Diyos, ni sumpain ang pinuno ng iyong bayan Huwag mong lalapastanganin ang Diyos, ni sumpain ang pinuno ng iyong bayan.

Sinasabi nito na hindi natin dapat lapastanganin ang mga diyos. Karamihan sa mga salin ay nagsasaad ng ganito

Exodo 22:28 Huwag mong lapastanganin ang Diyos ni sumpain ang pinuno ng iyong bayan.

Kung gayon, bakit isinalin ng KJV at ng ilang ibang salin ang talatang iyon bilang “ang mga diyos” — Ipinag-uutos ng Bibliya na huwag man lamang banggitin ang pangalan ng ibang mga diyos, ni maglingkod sa kanila - Exodo 23:13

Kung iyong pagmamasdang mabuti, ang salitang ginamit dito ay Elohim, na siyang salita para sa Diyos. Pansinin kung paano ito ginamit sa ilang iba pang bahagi ng aklat ng Exodo

Exodo 21:6 Pagkatapos, dadalhin⁵⁰⁶⁶ siya ng kanyang panginoon¹¹³ sa harap ng mga **hukom**;⁴³⁰ dadalhin⁵⁰⁶⁶ rin siya sa pintuan^{413, 0176} sa haligi ng pintuan;⁴²⁰¹ at bubutasan⁷⁵²⁷ ng kanyang panginoon¹¹³ ang kanyang tainga²⁴¹ gamit ang isang pantusok;⁴⁸³⁶ at siya'y maglilingkod⁵⁶⁴⁷ sa kanya magpakailanman.⁵⁷⁶⁹

Exodo 22:8 Kung⁵¹⁸ ang magnanakaw¹⁵⁹⁰ ay hindi³⁸⁰⁸ matagpuan,⁴⁶⁷² ang may-ari¹¹⁶⁷ ng bahay¹⁰⁰⁴ ay dadalhin⁷¹²⁶ sa harap ng mga **hukom**⁴³⁰ upang *alaman* kung⁵¹⁸ hindi³⁸⁰⁸ niya inilagay⁷⁹⁷¹ ang kanyang kamay³⁰²⁷ sa ari-arian⁴³⁹⁹ ng kanyang kapwa.⁷⁴⁵³

Exodo 22:9 Para sa⁵⁹²¹ lahat³⁶⁰⁵ ng uri¹⁶⁹⁷ ng paglabag,⁶⁵⁸⁸ *maging ito* man ay tungkol sa⁵⁹²¹ baka,⁷⁷⁹⁴ asno,²⁵⁴³ tupa,⁷⁷¹⁶ kasuotan,⁸⁰⁰⁸ o anumang⁵⁹²¹ bagay³⁶⁰⁵ na nawawala,⁹ na siyang⁸³⁴ inaangkin⁵⁵⁹ ng iba na kanya,^{3588, 1931, 2088} ang usapin¹⁶⁹⁷ ng dalawang panig⁸¹⁴⁷ ay dadalhin⁹³⁵ sa harap⁵⁷⁰⁴ ng mga **hukom**;⁴³⁰ at ang siyang⁸³⁴ hatulan⁷⁵⁶¹ ng mga **hukom**,⁴³⁰ ay magbabayad⁷⁹⁹⁹ ng dobleng⁸¹⁴⁷ halaga sa kanyang kapwa.⁷⁴⁵³

Ang salitang Elohim ay maaaring tumukoy sa mga hukom at mga tagapamahala. Kinilala ni Hesus ang katotohanang ito nang sinabi niya:

Juan 10:34-35 Sumagot si Hesus sa kanila, Hindi ba nasusulat sa inyong kautusan, Sinabi Ko, kayo'y mga diyos? (35) Kung tinawag niyang mga diyos ang mga pinagpadalhan ng salita ng Diyos at hindi maaaring pawalang-saysay ang kasulatan;

Paano nga ba maaaring tawaging Elohim ang mga hukom at mga pinuno? Hindi ba't ito ay kalapastanganan sa Diyos?

Maliwanag na hindi ito kalapastanganan, sapagkat malinaw na sinabi ni Hesus, “Kung tinawag niyang mga diyos ang mga tumanggap ng Salita ng Diyos;” nangangahulugan ito na ang mga nasa tungkulin ng pamumuno ay maaaring tawaging Elohim sapagkat sa kanila ipinagkatiwala ang Salita ng Diyos.

Kailangang itanong nating muli, paano ito maaaring mangyari? Kapag nauunawaan natin na ang ating Ama sa Langit ang pinagmumulan ng lahat ng bagay, na Siya ay nasa lahat, kumikilos sa lahat, at nasa ating lahat, mauunawaan natin na ang ating Ama ay maaaring magbigay ng Kaniyang kapangyarihan sa mga tao; na ang kapangyarihang hawak nila ay hindi sa kanila, kundi ipinagkaloob sa kanila alang-alang sa Diyos. Ibig sabihin nito, ang pagsasalita laban sa isang taong itinalaga ng Diyos ay katumbas ng pagsasalita laban sa pinagmumulan ng kapangyarihang iyon. Pansinin ito nang maigi:

Roma 13:1-2 Pasakop ang bawat kaluluwa sa mga nakatataas na kapangyarihan. Sapagkat walang kapangyarihan na hindi mula sa Diyos: ang mga umiiral na kapangyarihan ay itinalaga ng Diyos. Kaya't ang sinumang lumalaban sa kapangyarihan ay lumalaban sa itinatag ng Diyos: at ang mga lumalaban ay tatanggap ng kahatulan para sa kanilang sarili.

Walang kapangyarihang umiiral kundi yaong nagmumula sa ating Amang nasa Langit. Ang mga tinawag upang mamuno ay mga kinatawan ng Diyos at namumuno sa pamamagitan ng Kanyang kapangyarihan, hindi sa sarili nilang kakayahan.

Sa makabagong panahon, ang salitang Diyos ay karaniwang tumutukoy lamang sa Kataas-taasang Makapangyarihan; sa Isa na may likas na kapangyarihang banal sa Kanyang sarili. Ngunit sa kahulugan ng Bibliya, ang salitang Diyos ay maaari ring tumukoy sa mga taong pinagkalooban ng awtoridad mula sa Diyos. Malawak ang saklaw ng kahulugang ito at malalim ang mga implikasyon nito. Inaanyayahan kitang pag-isipan ang mga kahirinatnan ng katotohanang ito.

Sa kabuuan, makikita natin si Pablo bilang isang taong malinaw na tinawag ng Diyos at binigyan ng awtoridad upang mamuno at ituwid ang pagtalikod sa pananampalataya bilang isang apostol at propeta. Gayunman, ipinakita pa rin niya ang paggalang at kagandahang-asal sa taong kumakatawan sa mga nagpako sa ating Panginoong Hesus. Pag-isipan nating mabuti ang kuwentong ito sa liwanag ng ating kasalukuyang kalagayan.

Mga Araw ng Alitan

(Enero 9, 2011)

Ang sagot na ibinigay ni Pedro sa tanong ni Kristo na, “Sino Ako ayon sa inyo?” ay naglalagay sa marami sa atin sa isang kalagayang may hidwaan sa ating iglesia. Ang maniwala na si Kristo ay tunay na “Anak ng Diyos na Buhay” (Mateo 16:16) ay naglalagay sa atin sa salungat na kalagayan laban sa mga binigyan ng pananagutang mamuno sa tipanang Iglesia ng Diyos.

Kung paano tayo tumugon sa hidwaang ito ay nagsisiwalat kung ano talaga ang kahulugan ng paniniwalang si Hesus ay ang Anak ng Diyos. Paano ka mamumuhay sa isang pamayanang pananampalataya na itinatakwil ang pinakapuso ng iyong pananampalataya? Marami sa aking mga kaibigan at kapwa ministro ang nagsabi sa akin na dapat ko raw “gawin ang marangal na bagay at umalis na lamang.” Ang karaniwang payo sa akin ay ako raw ay matigas ang ulo, may sariling kalooban, at itinatampok ang aking sarili higit sa kolektibong karunungan ng mga itinalagang lider ng Diyos.

"Adrian, ano ang nagbibigay sa iyo ng katiyakan na ikaw ang tama at ang lahat ng ibang tapat na lalaking ito ay mali?" iyan ang hamon. "Inaangkin mo bang ikaw lamang ang may hawak ng katotohanan?" Ang mga hamong ito ay mas magaan pa kumpara sa iba na diretsahang nagsabi sa akin na ako raw ay kahihiyang at sinasapian na ng diyablo ang aking isipan.

Kapag sunud-sunod mong natatanggap ang ganitong uri ng mga puna, napakalakas ng tukso na balikan ang Kasulatan at gamitin ang halimbawa ni Kristo at ng mga apostol sa kanilang gawaing makapropeta. Narito ang isang magandang halimbawa:

Gawa 4:19,20 Ngunit si Pedro at si Juan ay sumagot at nagsabi sa kanila, Kung matuwid ba sa paningin ng Diyos na kami'y makinig sa inyo higit kaysa sa Diyos, kayo ang humatol. Sapagkat hindi namin maaaring hindi ipahayag ang mga bagay na aming nakita at narinig.

Juan 8:44,45 Kayo ay sa inyong amang si Satanas, at ang mga nasa ng inyong ama ang ibig ninyong gawin. Siya ay mamamatay-tao mula pa sa pasimula, at hindi nanatili sa katotohanan, sapagkat walang katotohanan sa kanya. Kapag siya'y nagsasalita ng kasinungalingan, nagsasalita siya ayon sa kanyang sariling likas: sapagkat siya ay sinungaling at ama ng kasinungalingan. At dahil sinasabi ko sa inyo ang katotohanan, ay hindi kayo naniniwala sa akin.

Mateo 23:9-14 At huwag kayong tumawag ng sinuman dito sa lupa na inyong ama: sapagkat iisa ang inyong Ama, ang nasa langit. (10) Ni huwag kayong patawag na mga guro, sapagkat iisa ang inyong Guro, ang Kristo. (11) Ngunit ang pinakadakila sa inyo ay maging lingkod ninyo. (12) At ang sinumang nagmamataas ay ibababa; at ang nagpapakumbaba ay itataas. (13) Ngunit sa aba ninyo, mga eskriba at mga Pariseo, mga mapagpaimbabaw! sapagkat isinara ninyo ang kaharian ng langit sa harap ng mga tao: sapagkat kayo mismo ay hindi pumapasok, at ang mga nais pumasok ay hindi ninyo pinapapasok. (14) Sa aba ninyo, mga eskriba at mga Pariseo, mga mapagpaimbabaw! sapagkat nilalamon ninyo ang mga bahay ng mga babaing balo, at sa pagkukunwari ay mahahabang panalangin ang inyong ginagawa; kaya't lalong mabigat na kahatulan ang tatanggapin ninyo.

Dahil itinuon natin ang ating pansin kay Kristo at sa mga apostol bilang ating mga halimbawa, mayroong isang antas ng paninindigan na ito ang paraang nararapat nating tugon sa mga nagnanais ipagtanggol ang iglesia laban sa paniniwala na si Hesus ay tunay na Anak ng Diyos.

Bagama't ito ay nakatutukso, hindi nito isinasaalang-alang ang ilang mahahalagang prinsipyo sa Bibliya at nagiging panakip ito ng makalaman na puso upang ipagtanggol ang sarili laban sa mga panunukso at pang-uuyam ng iglesia.

Sinasabi sa atin ng Bibliya:

1 Timoteo 5:1 Huwag mong sawayin nang may kabagsikan ang isang nakatatanda, kundi pagsabihan mo siya na parang isang ama; at ang mga kabataang lalaki naman ay parang mga kapatid;

Sinasabi sa atin ng Espiritu ng Propesiya:

Ang mga magulang ay karapat-dapat sa isang antas ng pagmamahal at paggalang na hindi nararapat ibigay sa iba. Ang Diyos Mismo, na nagtakda sa kanila ng pananagutan para sa mga kaluluwang ipinagkatiwala sa kanilang pangangalaga, ang nag-atas na sa mga unang taon ng buhay, ang mga magulang ay dapat tumayo bilang kinatawan ng Diyos sa kanilang mga anak. At ang sinumang tumatanggi sa wastong kapangyarihan ng kanyang mga magulang ay tumatanggi sa awtoridad ng Diyos. Iniutos ng ikalimang utos na ang mga anak ay hindi lamang magpakita ng paggalang, pagpapasakop, at pagsunod sa kanilang mga magulang, kundi ipamalas din ang pagmamahal at lambing sa kanila, pagaanin ang kanilang mga pasanin, ingatan ang kanilang reputasyon, at alalayan at aliwin sila sa kanilang katandaan.

Ipinag-uutos din nito ang paggalang sa mga ministro at mga pinuno, at sa lahat ng iba pa na pinagkalooban ng Diyos ng awtoridad. PP 308

Malaya ba ang mga miyembro ng iglesia na sabihin sa mga pinuno ng iglesia na sila'y mula sa diyablo o na sila'y mga mapagpaimbabaw na naghihintay ng kapahamakan? Ito ba ang uri ng kalayaang ibinibigay sa atin ng paniniwala na si Hesus ang Anak ng Diyos? Huwag nawa!

Ang mga talatang ito na madalas sipiin ay tumutukoy kay Kristo at sa mga apostol sa kanilang tungkuling propetiko. Nang si Kristo ay pinahiran bilang Mesiyas, Siya ay itinalaga sa tungkulin bilang propeta, guro, at apostol. Pansinin ninyong mabuti kung paano inihayag ni Hesus ang Kaniyang layunin matapos Siyang bautismuhan:

Lucas 4:18,19 Sumasaakin ang Espiritu ng Panginoon, sapagkat ako'y Kaniyang pinahiran upang ipangaral ang Mabuting Balita sa mga dukha; ako'y sinugo Niya upang pagalingin ang mga may sugatang puso, ipangaral ang paglaya sa mga bihag, at ang pagbabalik ng paningin sa mga bulag, upang palayain ang mga inaapi. Upang ipahayag ang kalugod-lugod na taon ng Panginoon.

Si Kristo ay pinahiran upang:

1. Ipangaral ang Mabuting Balita
2. Pagalingin ang mga may sugat sa puso
3. Ipangaral ang paglaya ng mga bihag
4. Palayain ang mga sinaktan at api
5. Ipanaral ang kaaya-ayang taon ng Panginoon.

Ang limang gawaing ito ay ipinagkatiwala kay Kristo sa pamamagitan ng pagkakahirang ng Espiritu.

Lucas 4:14,15 At si Hesus ay bumalik sa Galilea na puspos ng kapangyarihan ng Espiritu: at ang balita tungkol sa Kanya ay kumalat sa buong lupain sa palibot. At Siya'y nagturo sa kanilang mga sinagoga, at Siya'y pinarangalan ng lahat

Ganoon din ang nangyari sa mga alagad. Ang Espiritu ng Diyos ay bumaba sa kanila na may kapangyarihan noong Pentekostes, at sila'y pinagkalooban ng iba't ibang kaloob ng Espiritu, kabilang na ang kaloob ng propesiya, kakayahang magpagaling, at mangaral ng ebanghelyo.

Pansinin ninyong mabuti na bago bininyagan si Hesus, hindi Niya sinaway ang mga Pariseo ni lantaran Niyang hinarap ang kanilang mga katuruan.

Hindi niya inatake ang mga alituntunin o mga gawain ng mga tagapagturong may mataas na karunungan; ngunit nang Siya ay pinuna dahil sa Kanyang payak na pamumuhay, inilahad Niya ang Salita ng Diyos bilang katuwiran sa Kanyang kilos. Sa bawat mahinahon at mapagpakumbabang paraan, sinikap ni Hesus na bigyang-kasiyahan ang mga taong Kanyang nakasalamuha. {DA 84,85}

May malaking pagkakaiba sa ministeryo ni Hesus bago Siya bautismuhan at pagkatapos Niyang mabautismuhan. Ayon sa isinasaad, “sa bawat banayad at mapagpakumbabang paraan, sinikap ni Hesus na bigyang-kasiyahan ang mga taong Kaniyang nakasalamuha.” Sino ang mga taong ito na Kaniyang nakasalamuha at sinikap Niyang pasunurin ang Kaniyang sarili sa kanila sa abot ng Kaniyang makakaya?

Sa ilalim ng mga tagapagturo sa sinagoga, ang mga kabataan ay tinuturuan ng napakaraming alituntunin na inaasahan nilang sundin bilang mga tapat na Israelita. Ang mga tao ay lumalayo sa salita ng Diyos at itinataas ang mga kaisipang gawa-gawa lamang nila. Kanilang isinasaalang-alang ang mga tradisyonal na seremonya na wala namang tunay na kabanalan. Ang kanilang pagsamba ay naging paulit-ulit na seremonya na walang kabuluhan; ang mga banal na katotohanang dapat sana’y itinuturo ng mga ito ay naitago sa mga sumasamba. Nakita Niya na sa kanilang walang pananalig na mga paglilingkod, wala silang kapayapaan. Hindi nila nalalaman ang tunay na kalayaang espirituwal na maaaring maranasan kung sila’y maglilingkod sa Diyos nang may katotohanan. Si Hesus ay naparito upang ituro ang tunay na kahulugan ng pagsamba sa Diyos, at hindi Niya maaaring pahintulutan ang paghahalo ng mga utos ng tao sa mga banal na utos ng Diyos. DA 83,84

Nakita ni Hesus na itinataas ng mga pinuno ang mga kaisipang gawa-gawa lamang nila; batid Niya na ang kanilang mga pagsamba ay walang kabuluhan, subalit sa kabila nito, sinikap Niyang maging mapagpakumbaba at magiliw sa pakikitungo sa kanila. Tanging nang pilitin Siyang sundin ang kanilang mga pamamaraang hindi ayon sa katotohanan Siya tumindig nang matatag at malinaw na iniharap ang sinasabi ng Banal na Kasulatan bilang saligan ng Kaniyang paninindigan.

Inakala ng mga eskriba at matatanda na madali nilang mahihikayat si Hesus sa pamamagitan ng kanilang mga turo. Hinimok nila Siyang tanggapin ang mga kasabihan at mga tradisyong ipinamana

ng mga sinaunang rabbi, ngunit hinanap Niya ang kanilang awtoridad sa Banal na Kasulatan. Handa Siyang makinig sa bawat salitang nagmumula sa bibig ng Diyos; ngunit hindi Niya maaaring sundin ang mga gawang kaisipan ng tao. DA 85

Ang ating dapat gawing huwaran sa pag-uugali sa kasalukuyan nating kalagayan ay ang buhay ni Hesus bago Siya bautismuhan at bago Siya opisyal na magsimula sa Kaniyang tungkulin bilang propeta. Dapat nating pag-aralang mabuti ang mga gawaing isinagawa ni Hesus bago Siya tumuntong sa edad na tatlumpu. Ang mga Kabanata 7 hanggang 9 ng Desire of Ages ay puno ng mga tagubilin na makatutulong sa atin kung paano haharapin ang mga panahon ng tunggalian.

Alam ba ni Hesus kung ano ang pakiramdam na tawaging matigas ang ulo dahil sa pamumuhay ayon sa mahigpit at literal na pagsunod sa salitang, “Ganito ang sabi ng Panginoon”?

Ang Kaniyang mahigpit na pagsunod sa kautusan ng Diyos ay kanilang hinatulan bilang katigasan ng ulo. DA 86

Sinabihan ba si Hesus na inaakala Niyang mas magaling Siya kaysa sa lahat ng mga pinuno? Tunay nga!

Inakusahan nila Siya na iniisip Niyang Siya ay nakatataas kaysa sa kanila, at pinagsabihan Siya dahil inilalagay Niya ang Kaniyang sarili na higit sa kanilang mga guro, mga pari, at mga pinuno ng bayan. Madalas Siyang pagbantaan at takutin, ngunit nagpatuloy Siya sa Kaniyang landas, na ang Banal na Kasulatan ang Kaniyang naging gabay. {DA 87.2}

Pag-aralan nating mabuti ang buhay ni Hesus noong Kaniyang pagkabata at kabataan, habang Siya’y nakikitungo sa isang iglesyang kinikilala pa rin ng Diyos ngunit itinataas na ang mga kaisipang gawa ng tao. Sikapin nating maging banayad at mapagpakumbaba sa abot ng ating makakaya habang tayo’y nananalangin na buksan ng Diyos ang daan upang maitaas ang Anak ng Diyos.

Ang ating Ama sa Langit ang magbibigay ng kapangyarihan sa mensaheng ito, at ang awtoridad upang palayain ang mga api ay malapit nang ipagkaloob. Ngunit habang hindi pa dumarating ang panahong iyon, matutunan nawa natin kung paano maging kagaya ni Hesus bago ang dakilang pagbubuhos ng Espiritu sa Kaniya.

Ang Kasaysayan ay Nauulit – Mga Aral para sa atin

(Disyembre 11, 2012)

Ecclesiastes 3:15 Ang nangyari na ay nangyayari ngayon; at ang mangyayari pa lamang ay nangyari na rin noon; at ang Diyos ay naghahanap ng nakaraan.

1 Corinto 10:11 Ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa: at ito'y isinulat bilang paalaala para sa atin na dinatnan na ng katapusan ng panahon.

Ang Bibliya ay nagbibigay ng malinaw na patotoo na ang mga karanasan ng bayan ng Diyos noong nakaraan ay mga halimbawa ng dapat asahan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Kinakailangan nating maging maingat sa paraan ng ating paglalapat ng mga nakaraang karanasan sa ating sariling karanasan ngayon. Madaling isipin na tayo ay kabilang sa mga tapat ng Diyos na matapang na humaharap sa pag-uusig at pagsubok mula sa mga kumakalaban sa atin, subalit sa katotohanan, maaaring tayo mismo ang nagdadala ng panahon ng kaguluhan sa ating sarili dahil sa labis na pagtitiwala sa ating sariling katuwiran sa pagsaway o pagtutuwid sa ating mga kapatid.

Habang kinakailangan nating maging maingat, kailangan din nating pakinggan at isapuso ang mga aral ng mga kuwentong ito, sapagkat gaya ng sinasabi sa 1 Corinto 10:11 – "ito'y isinulat bilang paalaala para sa atin."

Mayroong ilang mga pahayag sa Spirit of Prophecy hinggil sa panahon ni Kristo na aking pinaniniwalaang may natatanging kahalagahan para sa atin sa mga huling araw na ito.

Paano tinrato ng mga tao si Kristo nang Siya ay dumating? . . . "Siya'y naparito sa sariling Kaniyang bayan, ngunit hindi Siya tinanggap ng sarili Niyang mga kababayan" (Juan 1:11). Ganoon din sa ating panahon. **Ang kasaysayang ito ay nauulit, at patuloy na mauulit bago dumating ang Panginoon sa mga alapaap ng langit.** Ang mga panlilinlang ni Satanas ay darating sa mga naninirahan sa ibabaw ng lupa.... *That I May Know Him* Page 54

Ang mga tagpo ng pagtataksil, pagtangi, at pagpapako kay Kristo ay muling isinadula at muli pang isasadula sa mas malawak na sukat. Ang mga tao ay mapupuno ng mga katangian ni Satanas. Ang mga panlilinlang ng pangunahing kaaway ng Diyos at ng tao ay magkakaroon ng makapangyarihang impluwensiya. Ang mga nagbigay ng kanilang pagmamahal at katapatan sa sinumang pinuno bukod kay Kristo ay matatagpuang nasa ilalim ng ganap na kapangyarihan ng isang pagkahumaling, katawan, kaluluwa, at espiritu na labis ang bisa, anupa't sa ilalim ng impluwensiyang ito ay tumatalikod ang mga kaluluwa sa pakikinig sa katotohanan at naniniwala sa kasinungalingan. Sila'y nabibitag at nabibihag, at sa bawat kilos nila ay tila sumisigaw sila, "Palayain mo si Barabas, ngunit ipako si Kristo sa krus." ... 3SM 415

Sa pagsipi ni Kristo sa propesiya tungkol sa tinanggihang bato, tinukoy Niya ang isang totoong pangyayari sa kasaysayan ng Israel. Ang pangyayaring ito ay may kaugnayan sa pagtatayo ng unang templo. Bagama't may natatanging kahulugan ito noong unang pagparito ni Kristo, at sana'y tumimo ito nang may lalong bisa sa mga Hudyo, **taglay rin nito ang isang mahalagang aral para sa atin sa kasalukuyan.** DA 597

Gaya ng pagtangga ng mga pinunong panrelihiyon sa liwanag at buhay ng tao noong panahon ni Kristo, gayundin ang nangyari sa bawat salinlahi na sumunod. **Muli at muli, ang kasaysayan ng pag-alis ni Kristo mula sa Hudea ay nauulit.** DA 232

Mula sa mga pahayag na ito, makatitayk tayo na ang kasaysayan ng pagparito ni Kristo, at kung paano Siya tinanggap ng iglesya at ng sanlibutan, ay mauulit sa mas malawak na antas. Ang pagiging tinanggihang panulukang bato ni Hesus ay may mahahalagang aral para sa atin sa kasalukuyan. Nakapanghihilakbot na ang pagtangga kay Kristo ng mga pinunong panrelihiyon ay patuloy na nauulit sa bawat salinlahi.

Kung ilalatag natin ang pangunahing pagkakasunod-sunod ng mga kaganapan sa buhay ni Kristo, makikita natin na:

1. Ipinakilala si Kristo sa iglesya sa pamamagitan ng gawaing propetiko ni Juan Bautista. Juan 1:6-8
2. Ipinangaral ni Kristo ang Ebanghelyo ng Kaharian. Marcos 1:15
3. Ipinahayag ni Kristo na Siya ang Anak ng Diyos. Juan 5:17-39
4. Tinanggihan Siya ng mga pinuno ng iglesya. Juan 5:43
5. Isang maliit at mahina ngunit tapat na grupo sa loob ng iglesya ang sumampalataya sa Kaniya. Juan 6:66-69
6. Isang mas malaking grupo ang sumunod sa Kaniya dahil sa pansariling interes. Juan 6:26, 27
7. Isang mahalagang pangyayari ang nagpatibay na si Kristo ay tunay na Anak ng Diyos at nagbigay sa Kaniya ng higit na awtoridad sa harap ng mga tao. Ang pagkabuhay ni Lazaro. Juan 11
8. Nagplano ang mga pinuno ng iglesya na ipapatay si Hesus. Juan 11:57
9. Ipinahayag ni Hesus ang darating na hatol sa iglesya. Mateo 23, 24
10. Ginamit ng mga pinuno ng iglesya ang kapangyarihan ng estado upang ipapatay si Hesus. Juan 18:28; 19:23
11. Iniwan Siya ng nakararami, at ang Kaniyang mga malalapit na tagasunod ay pinanghinaan ng loob at labis na nadismaya.

12. Si Hesus ay muling nabuhay mula sa mga patay at inalih ang Kaniyang mga tagasunod sa pamamagitan ng kaloob na Banal na Espiritu. Juan 20:19, 20
13. Habang bahagi pa rin ng Iglesya, ang mga alagad na tinulungan ng Banal na Espiritu ay nagsagawa ng gawain ng pagtatapat at pagsisisi sa loob ng sampung araw. Gawa 1:5-8
14. Ang maliit na pangkat ng mga alagad ay nangaral tungkol sa Anak ng Diyos na may makapangyarihang kapangyarihan sa loob ng Iglesya bilang bahagi ng Iglesya. Gawa 2.
15. Marami sa mga pinuno ang nagsisi at tumanggap ng pananampalataya. Libo-libo ang nadagdag sa kilusan. Gawa 2:41; Gawa 6:7
16. Inusig ng pamunuan ng iglesya ang mga tagasunod ng Anak ng Diyos at tinanggihan ang panawagan sa pagsisisi. Gawa 4:18
17. Ang mga mananampalataya sa Anak ng Diyos, sa tulong ng bagong kapangyarihang mula sa Espiritu, ay nagsimulang ipangaral ang ebanghelyo sa buong sanlibutan. Gawa 10–28
18. Ang umiiral na pamunuan ng iglesya ay itinakwil ng Diyos. Gawa 13:46
19. Ang ebanghelyo ay ipinangaral sa bawat nilalang sa silong ng langit. Colosas 1:23
20. Sinira ng Roma ang Jerusalem noong 70 AD.

Habang ating sinusuri ang talaan ng mga pangyayari, tiyak na marami sa atin ang makakakita na ang ilang bahagi ng kasaysayang ito ay tunay ngang naulit. Hindi ko layunin na tukuyin ang ganap na pag-uulit ng bawat pangyayari sa talaan, ngunit nais ko lamang na itutok ang inyong pansin sa ilang mahahalagang punto.

Isang maliit na grupo ng mga mananampalataya sa Anak ng Diyos ang dumaraan sa isang proseso ng kabiguan, pagsisisi, pagtanggap ng pagbuhos ng Espiritu, at pangangaral ng ebanghelyo, habang nananatiling kaugnay sa umiiral na iglesia.

Ang Banal na Espiritu ay ibinubuhos lamang kapag ang mga sumasampalatayang si Hesus ang Anak ng Diyos ay ipinahayag ang kanilang pagtanggì sa Kanya noong panahon ng Kaniyang pagkakapako sa krus. Walang pagtanggap ng Banal na Espiritu kung walang proseso ng pagsisisi mula sa lahat ng mga mananampalataya.

Wala ni isa mang bayani o dakilang lingkod ng Diyos sa pagitan ng kamatayan ni Kristo at ng pagbuhos ng Banal na Espiritu. Lahat sila ay nabigo, nagkamali, at hindi karapat-dapat upang mamuno sa bayan ng Diyos.

Kung babasahin mo ang unang kabanata ng The Great Controversy, sinasabi roon na ang pagkawasak ng Jerusalem ay kahalintulad ng katapusan ng mundo:

Mag-ingat ang tao na huwag ipagsawalang-bahala ang aral na ibinigay sa kanila sa pamamagitan ng mga salita ni Kristo. Kung paanong binalaan Niya ang Kaniyang mga alagad tungkol sa pagkawasak ng Jerusalem at ibinigay sa kanila ang tanda ng nalalapit na kapahamakan upang sila'y makalikas; gayon din Niya binalaan ang sanlibutan tungkol sa araw ng wakas at nagbigay ng mga palatandaan ng paglapit nito, GC 37

Habang tayo'y lumalapit sa nakakatakot na araw na iyon, matuto nawa tayo mula sa mga aral ng kasaysayan at maunawaan na walang sinuman ang makararating sa huling mga pangyayari nang hindi kinakailangang magsisi nang taos-puso at kilalanin na ang kanyang buhay hanggang sa puntong iyon ay puno ng pagkakamali, kabiguan, at pansariling layunin. Pakinggan natin ang babala na manatili sa sasakyang-dagat hanggang ito'y sumadsad sa lupa. Gawa 27:41

Ebanghelyo ng Karapatan o Pribilehiyo at ang Ordinasyon ng Kababaihan

(Agosto 24, 2012)

Sa tuwing ako'y naaantig ng isang kuwento ng matinding pakikipaglaban, tapang, at tagumpay sa harap ng mga puwersa ng kasamaan, likas na kinikilala ko ang aking sarili sa pangunahing tauhan ng kuwento. Bilang isang taong nakikipagbuno sa kasalanan at namumuhay na may kaalaman tungkol sa dakilang tunggalian, ang ganitong uri ng kuwento ay likas sa akin, gaya rin ng sa karamihan. Kaya't kapag binabasa ko ang kuwento ni Hesus at nakikita ang Kanyang pakikipaglaban at tagumpay sa mga pahina ng Banal na Kasulatan, at habang nasasaksihan ko ang Kanyang mapagmahal na pagtitiyaga at karunungan sa harap ng kalupitan ni Satanas at ng kanyang mga puwersa, ang puso ko ay nahuhumaling sa Kanya. Nakikibahagi ako sa Kanyang pakikibaka at ako'y inaaliw ng kaalaman tungkol sa Kanyang ganap na tagumpay laban sa kasalanan. Akin ngang inaasahan ang pagtayo sa ibabaw ng dagat na kristal kasama Siya at ang makipagdiwang sa Kanyang tagumpay laban sa Kanyang mga kaaway na siya ring aking mga kaaway.

Dito tayo dinadala sa pinakamahalagang tanong tungkol sa pagkakakilanlan ni Hesus. Ano ang kuwento sa Bibliya na aking kinikilala at iniuugnay sa aking sarili? Ang kuwentong itinuro sa akin sa loob ng aming simbahan ay nagsasabing si Hesus ay nagtataglay ng Kaniyang posisyon bilang Diyos sa pamamagitan ng karapatang maka-Diyos. Yamang likas Niyang taglay ang lahat ng katangian ng pagka-Diyos, karapat-dapat lamang Siya sa isang posisyong kapantay ng Diyos Ama. Ayon sa paliwanag ng kuwentong ito, sinubukan ni Lucifer na ipagkait kay Kristo ang bagay na likas na Kanya, ang Kaniyang karapatan bilang Diyos. Sinikap ni Satanas na agawan si Kristo ng Kaniyang pamagat bilang Diyos. Sa ganitong pag-unawa kay Kristo, ang sentral na kuwento na bumabalot sa Dakilang Tunggalian ay ang pagtatagumpay ng *karapatang maka-Diyos*; ang Anak ng Diyos ay ipinakikita ang Kaniyang pagka-Diyos sa harap ng buong sansinukob at winawasak ang mga kasinungalingan ni Satanas laban sa Kaniya. Ang pagparito ni Hesus sa sanlibutang ito ay isang malinaw na pagpapahayag ng Kaniyang pag-ibig,

pagtitiyaga, kapangyarihan, karunungan, at pagsasakripisyo ng sarili, upang ipakita, at sa huli ay isuko ang Kaniyang pagka-Diyos. Inuulit ko, ang kuwentong ito ay isang pakikibaka para sa pagkilala, isang hangaring tanggapin bilang kapantay ng Diyos.

Sa pagkatao ng bugtong na Anak, aking natuklasan ang isang lubos na kakaibang Hesus. Ang Anak ng Diyos ay may posisyon sa pamamagitan ng *banal na pribilehiyo*. Ang lahat ng bagay ay ibinigay sa Anak ng Kaniyang Ama. Hindi Niya hinangad na maging kapantay ng Kaniyang Ama, kundi pinili Niyang akuin ang anyo ng isang alipin upang ipahayag ang pag-ibig ng Kaniyang Ama. Ang pagkatao ni Hesus ay puno ng malalim na kagalakan sapagkat ipinagkaloob sa Kaniya ang lahat ng bagay. Si Hesus ay hindi gumagawa ng anuman mula sa Kaniyang sarili, sa halip, lubos Siyang nagtitiwala sa Kaniyang Ama na Siya'y pagkalooban ng lahat ng Kaniyang kailangan, at Siyang mag-iingat at magtatanggol sa Kaniyang pangalan. Ang Dakilang Tunggalian ay lumalawak habang si Satanas ay patuloy na tinatanggi ang relasyon ni Hesus sa Ama; ninanais ni Satanas na agawin kay Kristo ang Kaniyang pagka-Anak at mana. Ang pakikibaka ni Kristo ay makikita sa Kaniyang pananatili sa pag-ibig ng Kaniyang Ama, habang mahigpit Niyang pinanghahawakan ang Kaniyang pagka-Anak at ang Kaniyang mamanahin. Sa konteksto ng ebanghelyo, ang tagpong ito ay nagbibigay ng tinig sa temang tayo rin ay nagpapaingay sa pag-ibig ng ating Ama at mahigpit na kumakapit sa ating pagka-anak at mana sa pamamagitan ni Kristo. Si Kristo ang Ebanghelyo, ang Daan, ang Katotohanan, at ang Buhay.

Ang dalawang napakaibang salaysay tungkol kay Hesus ay nagbubunga ng magkaibang pagkaunawa sa ebanghelyo. Ang Hesus na nakikipaglaban kay Satanas upang ipakita ang Kanyang pagkakakilanlan bilang kapantay ng Diyos ay nagiging larawan ng pagsisikap ng tao na makamit ang pagkilala at pagkakapantay-pantay bilang isang karapatang pantao. Ang ebanghelyo ay nababalutan ng pananaw ng katarungang panlipunan; karapatan ng kababaihan na maordinahan; karapatan ng isang tao sa edukasyon at trabaho; at karapatan ng kalikasan na umunlad. Nakikita ba natin ang iglesia na nilulukob ng mga isyung panlipunan? Hindi ba't ang mga ito ay mga kaalingawngaw lamang ng pangunahing salaysay na nauunawaan sa katauhan ni Hesus? Sa ganitong pananaw, hindi ba't ang ordinasyon ng

kababaihan ay isang usapin ng ebanghelyo tungkol sa karapatang maging pantay? Habang ang Hesus na lumalaban para sa pagkakapantay-pantay ay nasasalamín sa puso at buhay ng mga naglilingkod sa Kanya, hindi ba't ang isyung ito ng ordinasyon ng kababaihan ay isang kaalingawngaw ng pakikibaka ni Kristo para sa pagkakapantay-pantay? Ang ebanghelyo ng Hesus na namumuno sa pamamagitan ng banal na karapatan mula sa Kanyang likas na kapangyarihan ay siyang Diyos na nagpapasimula ng apoy ng katarungang panlipunan at pagkakapantay-pantay sa pamamagitan ng karapatan, pagkakapantay-pantay sa edukasyon, at pagkakapantay-pantay ayon sa katayuan.

Sa kabilang banda, ang Anak ng Diyos na tumanggap ng lahat ng bagay ay naglalalatag ng isang tema sa ebanghelyo ng napakalaking pribilehiyo, kagalakan, at pagtitiwala na ang ating Ama ang mag-iingat at magliligtas sa atin. Ito ang ebanghelyo ng Banal na Kasulatan, ang ebanghelyo ng dakilang pribilehiyo, ang ebanghelyo ng hindi masukat na kaloob ng Ama sa pagbibigay ng Kanyang Anak. Ang pagbibigay na ito ng Ama ay pinagtibay at pinatunayan sa salaysay ni Hesus na pinagkalooban ng lahat ng bagay. Tinanggap ni Hesus ang lahat, ngunit tinanggap Niya ito upang maibigay. Siyempre, kapag ang isang tao ay namumuhay sa ganitong uri ng pribilehiyo, pahahalagahan niya ang sangkatauhan, ang edukasyon, at ang kalikasan bilang mga kaloob mula sa Ama na dapat pangalagaan. Ngunit ito ay pag-ibig na isinilang mula sa pribilehiyo, hindi mula sa karapatan.

Hangga't inihaharap ng ating Iglesia ang kwento ni Hesus bilang isang Diyos dahil sa Kanyang likas na karapatan, ang mga usapin ng katarungang panlipunan at pagkakapantay-pantay ay likas na lalabas sa ating mga buhay habang ginagaya natin ang pakikibaka ng isang Hesus na naghahangad ng pagkakapantay at pagkilala. Hinihiling ko sa aking Iglesia na muling bumalik sa Anak na namumuno hindi sa pamamagitan ng karapatang pantay, kundi sa pamamagitan ng banal na pribilehiyo, isang Anak na pinagkalooban ng lahat ng bagay upang ito'y maibahagi sa iba. (Tingnan sa *Desire of Ages*, Pahina 21) Isang Anak na hindi naghahangad ng pagkakapantay-pantay sapagkat batid Niya na ang Diyos ay Kanyang Ama at ang Ama ang magtatakda ng lahat ng bagay na may kaayusan at karangalan. Ang Hesus na ito ay hindi naghahanap ng pagkakapareho (platonic eros) sa Kanyang Ama, kundi mahigpit na

kumakapit sa Salita ng Kanyang Ama na Siya ang minamahal na Anak (biblical agape). Ang Kanyang mana mula sa Ama ang malinaw na tagapag-iba sa kanilang dalawa. Gayon din naman, ang mana ni Eba mula kay Adan, ang kanyang pangalan *na kinuha mula sa lalaki* ang pinagpalang pagkakaiba sa pagitan ng lalaki at babae, kapwa tao, ngunit may malinaw na pagkakaiba batay sa minanang pagkakakilanlan; gayundin sa Ama at Anak, kapwa Diyos, ngunit may pagkakaibang batay sa minanang pagkakakilanlan ng Anak mula sa Kanyang Ama. Ang mana ang siyang nagpapawi sa lahat ng pag-uusap tungkol sa pakikipaglaban para sa pagkakapantay-pantay at paghahangad ng pagkakapareho; lahat ng ito ay nilalamon ng kagalakan ng isang buhay na puno ng pribilehiyo.

Anim na taon na ang nakalilipas, mula sa aking pananaw bilang isang ministro ng Iglesia ng Seventh-day Adventist, aking nakita ang mga isyung ngayon ay nagbabanta sa pagkakaisa ng iglesia hinggil sa ordinasyon ng kababaihan, na may kaugnayan sa pamamahala sa iglesia at sa pamilya. Ang pagsulat ko ng aklat na Return of Elijah ay pangunahing nakatuon sa pamamahala sa loob ng iglesia, bagaman karamihan ay inaakalang ito'y simpleng pagtutol lamang sa doktrina ng Trinidad. Ang Diyos na ating sinasamba ang siyang nagpapakilala kung paano ipinatutupad ang awtoridad ng tao. Ang salaysay na ipinipilit ng doktrina ng magkakapantay na Trinidad na nakabatay sa likas na mga katangian ay umaakay sa pananaw ng katarungang panlipunan at legal. Ang Trinidad na pinaniniwalaan ng Adbentismo ay lohikal na humihiling ng katarungang panlipunan ng ordinasyon ng kababaihan; ito'y nagiging sentro ng tema ng kanilang ebanghelyo. Ang konserbatibong paninindigan na tanging lalaki lamang ang maaaring maordinahan ay hindi umaayon sa paniniwalang ang Trinidad ay magkakapantay. Ang espiritwal na pagtingin ng Trinidad sa mga salitang *Ama at Anak* ay natural ding magbubukas ng daan upang espiritwalin din ang kahulugan ng “asawa ng isang babae” bilang kwalipikasyon ng isang matanda o pastor. Babalik ba tayo sa literal na pagka-Ama at pagka-Anak, at yakapin ang teolohiya ng mana at pribilehiyo o pipiliin nating ordinahan ang kababaihan bilang espiritwal na “asawang lalaki ng isa” at kapantay na mga pinuno, sa pamamagitan ng isang banal na halimbawa na humahantong sa karapatang pantao? Iyan ang lohikal na pasya.

Ang mga unyon ng CUC at PUC ay isinasakatuparan lamang ang lehitimong pakikibaka ng Hesus na kanilang nakikita sa doktrina ng Trinidad, ang pakikibaka para sa pagkakapantay-pantay at pagkilala. Isang pakikibaka na itinuturing na karapat-dapat ipaglaban, kahit pa kapalit nito ay ang pagkakaisa, sapagkat ito’y nakikita bilang isang pakikibakang bahagi ng ebanghelyo, at hindi lamang kagustuhan o opinyon ng tao. Ito ang pakikibaka ng Hesus na kanilang kinikilala sa loob ng Adbentismo. Ipinapanukala ko sa inyo ang aking aklat na *Return of Elijah*, kung hindi niyo pa ito nababasa, lalo na sa konteksto ng isyu ng ordinasyon ng kababaihan. Para sa akin, ito ang pinakamatinding isyung dapat harapin. Hindi mawawala ang usapin ng ordinasyon ng kababaihan, sapagkat ito ay kaugnay sa pangunahing tanong kung aling Hesus ang inyong pinaglilingkuran at anong uri ng ebanghelyo ang inyong pinaniniwalaan. Higit pa rito, isinulat ko rin ang aklat na *Life Matters* (makipag-ugnayan sa amin kung hindi kayo makagamit ng Amazon.com) upang ipakita sa sistematikong paraan kung paanong ang tamang pagkaunawa sa awtoridad at pagpapala ay may epekto sa mga pangunahing aral ng pananampalatayang Adventist. Para sa mga implikasyon nito sa pamilya, iglesia, at komunidad na nagmumula sa pagkaunawa sa tunay na estruktura ng awtoridad sa pagitan ng Ama at Anak, basahin din ang aking aklat na *Divine Pattern*.

Manalangin tayo para sa ating iglesia na muli nitong maibalik ang tunay na salaysay ng dakilang tunggalian, isang salaysay na may temang pribilehiyo sa halip na karapatan; mana sa halip na likas na katangian; at relasyon sa halip na posisyon.

Isa pang huling pagmamasid. Kaninong kwento sa dakilang tunggalian ang nagsasalaysay ng paghahangad ng pagkakapantay-pantay sa pamamagitan ng pakikibaka para sa pagkilala? Hindi ba’t ito ang kwento mismo ni Satanas? Hindi ba’t ang pagtulak para sa ordinasyon ng kababaihan ay isang maliit na larawan ng pangunahing tema ng pananaw ni Satanas sa dakilang tunggalian—ang pagnanais na makilala at maging kapantay? Ang Hesus na aking pinaglilingkuran ay walang ganitong pakikibaka; Siya ay matahimik na nagpapahinga sa Kanyang mana. Ang Kanyang pakikibaka ay nakatuon sa tunay Niyang ugnayan sa Diyos bilang Kanyang Ama, tagapagtanggol, at tagapagtustos.

Piliin ninyo sa araw na ito kung aling Hesus ang nagsisilbing saligan ng inyong salaysay sa dakilang tunggalian. Ang Hesus ba na namumuno sa pamamagitan ng banal na karapatan, o ang Hesus na namumuno sa pamamagitan ng banal na pribilehiyo?

Galacia 1:8-9 Ngunit kung kami man o isang anghel mula sa langit ang mangaral sa inyo ng ibang ebanghelyo bukod sa ipinangaral na namin sa inyo, sumpain nawa siya. (9) Gaya ng aming sinabi noon, muli ko ngayong sinasabi, kung ang sinuman ay mangaral sa inyo ng ibang ebanghelyo kaysa sa tinanggap na ninyo, sumpain nawa siya.

Juan 17:3 At ito ang buhay na walang hanggan na ikaw ay makilala nila, ang tanging tunay na Diyos, at si Hesu-Kristo na iyong sinugo.

Anak ng Diyos	Diyos na Anak
Minana Niya ang lahat ng kapangyarihan at awtoridad mula sa Kanyang Ama. Juan 5:26, Mateo 28:18, Juan 3:35	Taglay ang lahat ng kapangyarihan at awtoridad sa sarili, na hindi tinanggap mula kanino man
Kakaiba sa Ama sa pamamagitan ng mana — may pagkakaibang pagkatao na nagbibigay ng kahalagahan sa Kanyang pamagat. Hebreo 1:1–3	Kagaya ng Ama sa likas na kapangyarihan — naiiba lamang sa pamagat, kaya’t nawawalan ng saysay ang pamagat.
Namumuno sa pamamagitan ng Banal na Pribilehiyo — Ipinagkaloob ang Karapatan. Filipos 2:11, Pahayag 3:20.	Namumuno sa pamamagitan ng Banal na Karapatan — inaangkin ang pribilehiyo
Nananalig sa Kanyang pagiging Anak ng Diyos sa ugnayan Niya sa Kanyang Ama — ginawang kapantay sa pamamagitan ng banal na pribilehiyo. Juan 5:18	Ipinipilit ang pagkakapantay sa Ama — inaangkin ang pagiging kapantay sa pamamagitan ng banal na karapatan
Ginagawa Niya ang mga inuutos ng Kanyang Ama. Lumalapit Siya sa	Nakikipagtulungan sa Ama at sa Espiritu (bilang hiwalay na mga

Ama sa pamamagitan ng Espiritu ng pamamagitan, kinikilala ang Kanyang Ama bilang dakilang pinagmumulan ng lahat ang nagbibigay mula sa pusong puspos ng pag-ibig (agape). Juan 5:19, 30. Awit 36:9, GC 479, DA 21.	persona) sa pagpapasya ng mga kahihinatnan. Lumalapit sa Ama sa pamamagitan ng espiritu ng pagtitiwala sa sarili na humahantong sa kapwa paggalang at pag-ibig (platonic eros – naghahangad ng pagkakapantay).
Nagbibigay ng halimbawa sa sangkatauhan ng pagkakapantay-pantay sa pamamagitan ng ugnayan ng mana — Ang mga salitang <i>Ama</i> at <i>Anak</i> ay may malalim na kahulugan sa ugnayan. Mateo 3:17	Nagpapakita ng halimbawa sa sangkatauhan ng pagkakapantay-pantay sa kapangyarihan (pagka-makapangyarihan sa lahat), kaalaman (pagka-maalam sa lahat ng bagay), at walang hanggang pag-iral (walang hanggan). — Ang mga salitang <i>Ama</i> at <i>Anak</i> ay pansamantalang mga pamagat lamang na walang kaugnayan sa mismong pagkatao, na nananatiling isang hiwaga.
Nagbibigay ng halimbawa sa sangkatauhan ng isang tumatanggap mula sa Kataas-taasang Awtoridad upang makapagbigay sa iba. Juan 5:19–22	Nagbibigay ng halimbawa sa sangkatauhan ng isang nagnanais na ipakita ang pagkakapantay-pantay sa pamamagitan ng paghahayag ng likas na mga katangian.
Nagbibigay ng halimbawa ng pagtitiwala sa Ama na magbigay ng anumang tungkuling ipagkakaloob, at nananatiling kontento sa tungkuling iyon nang walang paghahangad na dakilain ang sarili. Filipos 2:7–9, 1 Pedro 5:6	Nagbibigay ng halimbawa ng isang taong naghahangad na makilala sa pinakamataas na posibleng posisyon.
Nagtatayo ng saligan para sa pamumuno ng lalaki sa tahanan at sa iglesia. 1 Corinto 11:3, Tito 2:3–5	Nagtatayo ng saligan para sa pamumuno ng pinakakarapat-dapat sa tahanan at sa iglesia.

Ang Balangkas ng Fountarian

(Abril 28, 2010)

1. Ang Diyos Ama ang pinagmumulan ng lahat ng buhay at pagpapala. Ang Kanyang buhay ang dumadaloy sa atin kaya't tumitibok ang ating puso, tayo'y napagkakalooban ng pangangailangan, at nagkakaroon ng inspirasyon ang ating kaisipan. Ang Kanyang pagpapala ay ang pakiramdam ng pagtanggap at kasiyahan Niya sa atin. Ang pagpapalang ito ay pinakamalinaw na ipinakita sa bautismo ni Hesus. Mga Awit 36:9; Jeremias 2:13; Pahayag 22:1,2; Gawa 17:28; Mateo 3:17

2. Si Hesus ang Banal na Anak ng Diyos na nagmula sa Ama at Siya ang banal na tumanggap ng pagpapala ng Ama. Sa puso ni Kristo ay naroon ang ganap na pakiramdam ng kagalakan at pagtanggap ng Ama. Yamang minana ni Hesus ang lahat ng bagay, ang Kanyang puso ay lubos ding nagpapasakop sa Ama sa pag-ibig, pagtitiwala, at pagsunod. Mikas 5:2; Kawikaan 8:22–24; Juan 5:26; 8:42; Mga Awit 40:8; Hebreo 1:2–4; Juan 5:19,30

3. Ang ugnayan ng pamumuno at pagpapasakop sa pagitan ng Ama at ng Anak ay bumubuo ng isang dobleng estruktura ng awtoridad na nagpapahintulot sa pagpapala ng Ama na dumaloy sa pamamagitan ng Kanyang Anak patungo sa buong sansinukob, at bumabalik sa Kanya sa anyo ng pag-ibig at papuri sa Dakilang Pinagmumulan ng lahat. Kailangang wastong maunawaan ang pagkakakilanlan ng Ama at ng Anak upang ang estruktura ng awtoridad at pagpapala ay dumaloy nang tama. 1 Corinto 8:6; 1 Corinto 11:3; Desire of Ages, Pahina 21.

4. Ang ugnayan ng Ama at Anak ang nagbibigay-liwanag sa ating pagkaunawa sa awtoridad, pagkakapantay-pantay, at tunay na halaga. Si Kristo ang susi sa bawat isa sa mga kahulugang ito. Ang Kanyang pagpapasakop sa Ama ang nagtatatag ng lubos na awtoridad ng Ama. Kaya't ang pamahalaan ay nasa Kanyang balikat. Ang pagtaas sa Anak, batay sa utos ng Ama at sa pamana na ipinagkaloob sa Kanya, ay naglalagay ng batayan ng halaga na sumusuporta sa pagkakapantay-pantay hindi sa kapangyarihan kundi sa kanilang relasyon. Juan 10:29–30; Isaias 9:6; Kawikaan 17:6; Jeremias 9:23–24

5. Ang pag-iisip ni Kristo, na taglay ang kabatiran ng kagalakan at pagtanggap ng Ama, na sinamahan ng Kanyang mapagmahal na pagpapasakop, pagtitiwala, at pagsunod, ay dumadaloy sa buong sansinukob sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos patungo sa isipan at puso ng lahat ng matatalinong nilikha ng Diyos. Sa pamamagitan ng daluyang ito natin nararanasan ang tunay na halaga at pagtanggap. Sa daluyang ito rin natin nauunawaan kung paano magpasakop, magmahal, at magtiwala. Ang espiritu ni Kristo ang sumisigaw sa ating puso ng Abba, Ama. Ang Espiritu ni Kristo sa atin ang nagpapasunod nang lubos sa Ama. Kay Kristo tayo'y nabubuhay, kumikilos, at umiiral. 1 Corinto 2:16; Galacia 4:6-7; Roma 8:9, 10; Juan 14:16-18; Juan 15:26.

6. Ang estruktura ng pamumuno at pagpapasakop ay muling ipinakita sa paglalang kina Adan at Eba. Ang kanilang pagkalahang ay isang natatanging pagpapahayag ng relasyon ng Ama at Anak na naglalayong magbigay-liwanag kung paano gumagana ang pagpapala mula sa Ama at sa Anak. Genesis 1:26; Roma 1:19,20; 1 Corinto 11:10

7. Ang pag-iingat sa daluyan ng pagpapalang ito ay isinakatuparan sa pamamagitan ng kautusan na ipinahayag sa Sampung Utos. Ang kautusang ito ang nagpanatili sa malinaw na pagkakakilanlan ng Diyos at ng tao upang ang mga pagpapala ay patuloy na dumaloy. Awit 1:1-3; Awit 111:7,8; Roma 7:12; Awit 119:97

8. Ang kasinungalingan ng ahas sa Eden na nagsasabing, “Tiyak na hindi kayo mamamatay,” ay tumama sa pinakapuso ng estruktura ng kapangyarihan ng pagpapala ng Diyos. Ang pagtanggap sa kasinungalingang ito ay nagbago sa isipan ng tao tungkol sa kanyang sariling pagkakakilanlan at sa pagkakakilanlan ng Diyos. Dahil dito, naputol ang daluyan ng pagpapala sapagkat nagbunga ito ng pakiramdam ng pagiging independyente na sumisira sa tunay na pagkakakilanlan ni Kristo sa isip ng tao. Dahil dito, ang ugnayang may dalawang kapangyarihan ay pinagsama tungo sa isang sistemang may iisang kapangyarihan. Genesis 3:1-5; Genesis 3:9; Isaias 59:2; Genesis 4:12; Genesis 6:4

9. Pinagyaman ni Satanas ang kanyang sistemang nakabatay sa kapangyarihan sa pamamagitan ng baluktot na ugnayang pampamilya nina

Nimrod, Semiramis, at Tammuz. Ang pagkakakilanlan ng tatlong ito ay naging magulo at nabalot ng hiwaga dahil sa espiritismo at sa paniniwala sa imortalidad ng kaluluwa. Ang kahariang ito ay inilarawan sa pamamagitan ng unang lungsod na itinayo ni Nimrod na tinawag na Babilonya. Ang sistemang ito ng pagsamba ay tahasang laban sa estruktura ng pagpapalang pampamilya ng Ama at ng Anak, at sa wangis ng pamilya sa pagitan ng asawang lalaki at asawang babae at layunin nitong sirain ang banal na kaayusan ng pamumuno at pagpapasakop sa loob ng pamilya upang tuluyang wasakin ito. Genesis 10:8-10; Genesis 11:4; Jeremias 50:33,34; Isaias 1-3; Roma 1:16-32.

10. Tinawag ng Diyos si Abraham mula sa Babilonya at muling itinaguyod sa kanya ang Kaniyang daluyan ng pagpapala sa pamamagitan ng estruktura ng pamumuno at pagpapasakop. Sa pamamagitan ng tipan kay Abraham, pagpapalain ang lahat ng mga pamilya sa buong daigdig. Ang katiyakan ng tipang ito ay nakasalalay sa tamang estruktura ng pamilya upang matiyak na ang kagalakan at pagtanggap ng Ama sa langit, at ang mapagmahal na pagtitiwala at pagsunod ng Anak, ay malayang makadaloy sa pamamagitan ng daluyang pampamilya ng tao. Ang paglabas ni Abraham mula sa Babilonya ay nagsisilbing huwaran para sa iglesya sa paglabas mula sa espirituwal na Babilonya. Genesis 12:1-3; Genesis 18:18,19; Genesis 49:28; Exodo 4:15; Exodo 17:8-13; Roma 4

11. Ang iglesya ay isang pagpapalawig ng yunit ng pamilya at kumikilos sa ilalim ng parehong dalawahang awtoridad. Ang tungkulin ng mga matanda sa iglesya ay alagaan ang mga ulila at mga biyuda at magsilbing pader ng proteksyon para sa pamilya ng Diyos. Ang papel ng pagiging matanda ay inilaan sa kalalakihan, at ang kanilang kapangyarihan ay nakasalig sa mapagtiwalang pagpapasakop ng iglesya. Sa mas mataas na antas, ang matanda ay nasa ilalim ng kapangyarihan ng Salita ng Diyos, na siyang ipinahayag sa pamamagitan ng mga propeta na nagsasalita alang-alang sa Diyos. Kapag ang isang matanda ay naghimagsik laban sa Salita, ang iglesya ay dumudulog at nakikiusap sa kanya na gaya ng sa isang ama. Hindi nila sinisigawan o binabastos ang matanda o pinuno, kundi pinarangalan sila nang may pag-ibig at taimtim na nananalangin na patuloy silang pagpalain ng Diyos upang ang Kanyang pagpapala ay dumaloy sa pamamagitan nila. 1

Timoteo 3:1-5; Santiago 1:27; 2 Timoteo 3:16; 1 Timoteo 5:1,2; 1 Tesalonica 5:12,13

12. Tulad ng sinaunang Israel na dumating sa hangganan ng lupang ipinangako ngunit naghimagsik laban sa Panginoon, ganoon din ang nangyayari ngayon sa Kaniyang tipanang iglesya na tumanggi sa mensaheng magbibigay daan upang sila'y makapasok sa makalangit na Canaan. Dahil sa pagtanggig ito, nawala sa kanila ang tunay na kaalaman tungkol sa Diyos lalo na ang pagkakakilanlan kay Kristo bilang Anak ng Diyos. Ang ugnayang may tipan ang siyang nagkakaisa sa Kaniyang bayan, na patuloy na nananalangin para sa mga pinuno na muling buksan ang daluyan ng pagpapalang pansamantalang nasara, at upang ang bayan ay magsisi sa kanilang sama-samang mga kasalanan ayon sa panalangin ni Daniel sa kabanata 9. Ang bayan ng Diyos ay hindi umaalis sa pamilya ng tipan kundi nananatiling sama-sama sa ilalim ng tipan na nangangako ng pagpapala. Sa mga huling araw, isinugo ng Diyos si Elias upang ibaling ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa mga ama, sa pamamagitan ng paggising ng pagkaunawa kay Kristo bilang Anak ng Diyos. Sa ganitong paraan ay muling naitatag ang estrukturang pagpapala ng dalawahang awtoridad. Ito ang naghahanda ng daan sa ilang upang makapasok ang Espiritu ng Panginoon sa puso ng Kaniyang bayan. Ang paggising ng kaalamang ito sa pamamagitan ni Elias ay umaabot sa mensahe ng Pahayag 18 na nagliliwanag sa buong mundo sa pamamagitan ng kaluwalhatian nito. Pagkatapos ay ibinubuhos ang huling ulan ng pagpapala ng Diyos, at tinatanggap ng Kaniyang bayan ang ganap na sukat ng kagalakan at pagtanggap ng Ama, na pinagsama sa mapagmahal na pagtitiwala at pagsunod ni Kristo sa konteksto ng Sampung Utos. Sa huli, magtatagumpay ang bayan ng Diyos laban sa Babilonya at aangkinin ang kanilang pamana sa makalangit na lungsod, at matagpuan ang ganap na kapahingahan sa harap ng trono ng Diyos at ng Kordero. Bilang 13 at 14; 1 Corinto 10:11; Daniel 9:1-19; Malakias 4:5,6; Marcos 10:14-16; Isaias 40:1-6; Pahayag 1:1-3; Pahayag 14:12; Pahayag 22:14; Pahayag 5:13,14

Ama at Anak

Pundamental na mga Artikulo

Hindi ko agad naunawaan ang buong kahulugan ng pagka-Diyos ni Hesus na tinanggap Niya sa pamamagitan ng Kaniyang mana mula sa Ama. Mula sa kalituhan ng maling paniniwala na ang pagka-Diyos ay kailangang likas at ang pinagmulan nito ay matutukoy lamang sa pamamagitan ng walang hanggang panahon, ako'y tila tumayong mag-isa sa isang madilim at masukal na gubat na biglang sinagwan ng isang maliwanag na liwanag.

Ang maunawaan ang pagkakapantay ng Ama at ng Anak sa konteksto ng kanilang relasyon ay isang napakaganda at makapangyarihang kaisipan. Sa iisang kaisipang ito, gumuho sa aking isipan ang buong pundasyon ng mga kaharian ng sanlibutan. Tila narinig ko ang ungol at pagbaluktot ng bakal, at ang estrukturang kaisipan na aking minana ay gumuho sa aking paligid at ang liwanag ay sumilay sa aking kaluluwa.

Walang salita ang makapaglalarawan sa kagalakang aking nadama. Lubos akong nabihag ng kagandahan ng relasyon ng Ama at ng Anak, kaya't ako'y lumuhod sa harap nila habang dumadaloy ang aking mga luha. Sa isang sandaling iyon, ako'y pinalaya mula sa kasinungalingan ng Babilonya at pumasok sa kaharian ng liwanag. Tunay nga na ang Anak ng Diyos ang daan, ang katotohanan, at ang buhay ng Ama.

Adrian Ebens